

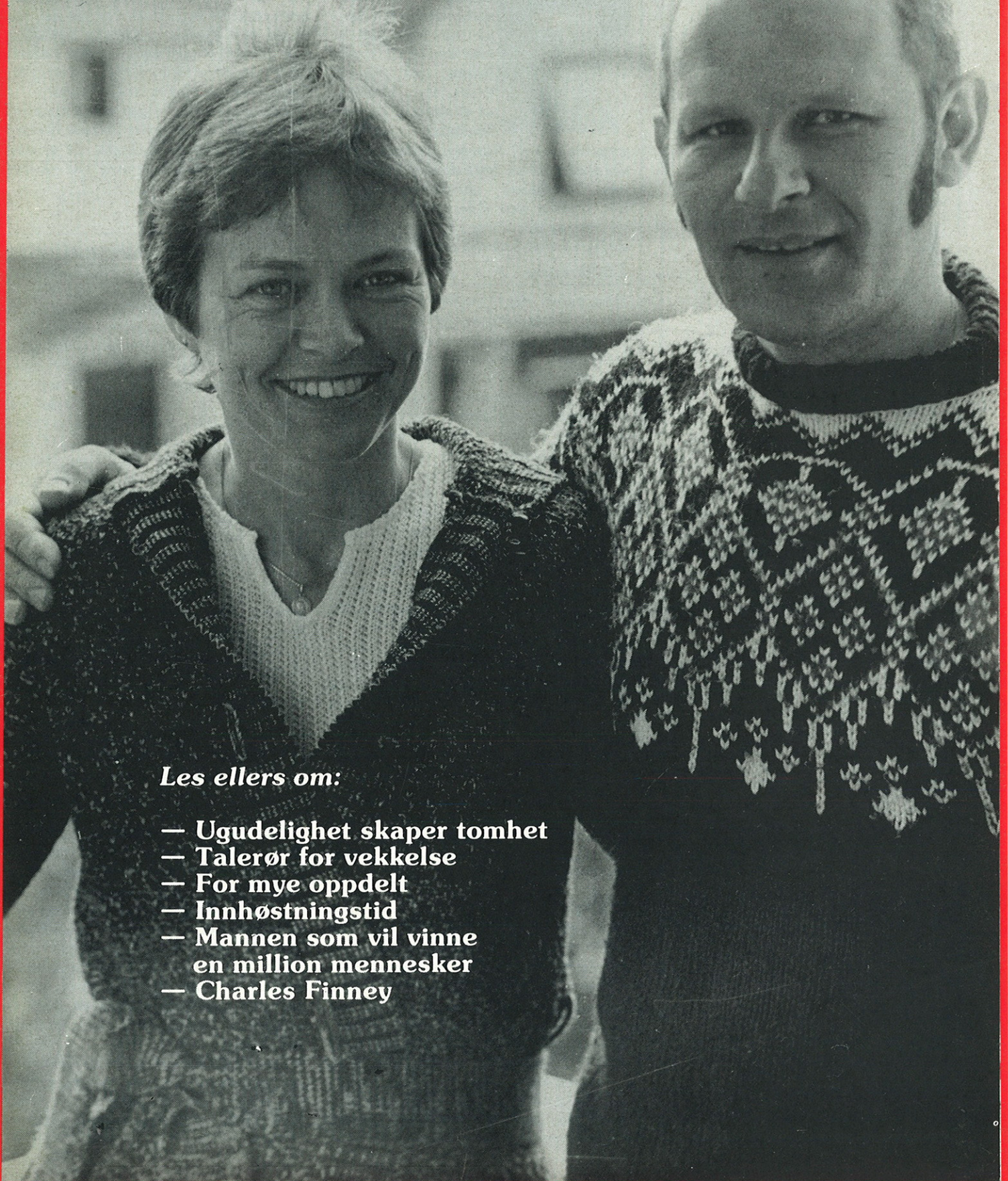
PIONEREN

Tidsskrift for fellesskap, undervisning og evangelisering

NR. 6-83

Den «fanatiske»
presidenten!

Anne og Jan forteller åpent: «VÅRT EKTESKAP VAR EN STOR FIASKO»

Les ellers om:

- Ugudelighet skaper tomhet
- Talerør for vekking
- For mye oppdelt
- Innhøstningstid
- Mannen som vil vinne en million mennesker
- Charles Finney

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy

Red. sek.
Solveig Håvåg

Redaksjonens adresse:

Baggerødt. 5
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen
Robert Kvalvaag
Edin Løvås
Jim McInnes
Sven Nilsson
Svein Thorkildsen
Åge Åleskjær

Medarbeidere fra

T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:

Aril Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Irene Skår
Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Svein Thorkildsen
Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg
Yngvar Martinsen
Svein Thorkildsen

DISTRIBUSJON

Randi Karlsen

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. BESTILLING av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. Abonnenter av Pioneren kan gi bladet til venner og kjente. Gjelder kun 1 år. Flårlårig gaveabonnement, vanlig pris.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren	3 19 84 62
Misjonsskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 30.80.0700716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: Kontakt redaksjonen om informasjon.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden

PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden

TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Kors og herlighet

Tekst: Rolf Erik Janøy

Vi vet at moter og trender er aktuelle begrep i forbrukersamfunnet som omgir oss. Men har du lagt merke til at det finnes ord og uttrykk som kommer «i skuddet», og blir teologiske motebegrep for en tid? Kanskje det mest typiske eksempel på dette de siste årene har vært uttrykket «herlighetsteologi». Det typiske ved slike moteord er at selv om de blir flittig brukt, er det vanskelig å forstå hva det menes med dem.

Tilslørende

Slike uklare begreper kan brukes til så mangt, det er det som gjør dem utbredte. De kan brukes som et stempel på en forkynner: «Han forkynner herlighetsteologi». Selv om folk ikke riktig er klar over hva det menes med det, så er vedkommende plassert i en bås som det hviler en mistenkelighetens skygge over. Slik dette ordet ofte er blitt brukt, har det skapt usikkerhet, forvirring og frykt. I stedet for å være med å avklare noe, har det tilsløret de faktiske forhold og skapt kunstige skiller mellom ulike forkynnertjenester.

Det har vært nok at en forkynner understreker noe så sentralt som at Gud er en god Gud som ønsker å gripe inn i våre liv med sin nåde og hjelp, så kan man høre at dette er «herlighetsteologi». Skulle man understreke hvordan evangeliet skaper et harmonisk og lykkelig liv, ja, så er det kanskje noen som undrer: er dette den farlige «lykke-religion» som de har hørt om-talt? I Norge er det som kjent litt mistenkelig å være en lykkelig kristen.

Det har blitt meg fortalt at da en kjent forkynner for et par generasjoner siden viste seg smilende på gaten, ble det årsak til rykte om at vedkommende hadde «falt ut av nåden».

Luther

Det er visstnok flittige Lutherstudenter som i en bisetning hos reformatøren har funnet uttrykket «herlighetsteologi». Luther bruker det i motsetning til «korsets teologi», og slik blir det ofte brukt i dag også. Men en motsetning mellom kors og herlighet finner vi ikke i Guds Ord. Tvertom kan vi vel si at uten kors, ingen herlighet. Korset i forhold til den kristne taler om død over alle menneskelige anstrengelser.

Ved korset får vi kraft til å nedlegge vårt liv, slik at Kristi liv får komme til uttrykk gjennom oss. Her er ingen plass for menneskelig posisjon, makt eller ære. Om vi forbinder korset med noe tyngende og lidende for vår del, så er det vårt kjød som kjenner det slik. For det «nye menneske» taler korset om hvile, seier og herlighet, alt som et Guds verk og derfor til Guds ære.

Om korset skulle gjøre oss negativ ovenfor de herlige goder Kristus tilveiebrakte nettopp på Golgata, da er det noe fundamentalt galt med vår «kors-teologi».

Forløsning

La oss ikke åndeliggjøre en holdning som gjør mennesker negative overfor GUDS ord og løfter. Vi må få lov til å oppmuntre hverandre til å tro at Gud har ment det han har lovet, uten at det skal stemples som «herlighetsteologi». Det er ingen ting som så effektivt skaper åndelig stagnasjon, som en negativ holdning, som binder oss i frykt og pessimisme både overfor Gud og mennesker. For den som trer fram for Gud, må tro at han er til, og at han lønner den som søker ham. Den positive trosinnstilling som åpner seg for Ordet og Ånden, og av nåde tar imot det Jesus Kristus har tilveiebrakt gjennom sin død på korset, kan vi aldri få for mye av. Et virkelig møte med hva Gud har gjort ved Kristus på korset, skapet forløsning i vårt indre. Det blir liv og salighet, glede og takknemlighet. Vi ser Frelsens storhet og får tillit til at Gud vil oss det beste.

Tjenester

La oss takke Gud for enhver forkynner som oppmuntrer til større tro på Guds løfter. At noen i sin iver etter å understreke Herrens godhet bruker uheldige uttrykk, får vi bære over med når vi forstår at motivet er oppriktig. Men dersom noen hevder at Gud ønsker å tilfredsstille kjødelige ønsker om et liv i luksus, så er det en forvrengning av evangeliet. Moteordet for denslags forkynnelse er visstnok «Cadillac-teologi», og det er jo langt mer klargjørende. En slik lære tror jeg utgjør en liten fare i et land med vårt lynne. Da er nok den motsatte ytterlighet med et knugende åndelig tungsinn som lammer både tro, lovsang og frimodighet et langt mer aktuelt problem. Vi behøver tjenester som kan formidle den herlige teologi som springer ut fra Kristi kors. Ordet om korset er gode nyheter.

Orientering til leserne

VIKTIG MELDING TIL ALLE LESERE AV PIONEREN

Dette er det siste nummer av Pioneren som den nåværende redaksjon har ansvar for. Fra 1984 vil vi utgi bladet «Hvetekornet» som vil få den samme redaksjonelle målsetting som vi har ført fram i Pioneren.

Jeg vil understreke at vi ikke slutter fordi det er oppstått noen konflikt mellom redaksjonen og Troens Bevis, vi har hele tiden hatt et godt samarbeide. Jeg vil gjerne takke for den tillit og velvilje som vi har hatt fra Aril Edvardsen i de fire år vi har redigert Pioneren.

Når vi nå ønsker å utgi bladet «Hvetekornet» så er det fordi vi opplever det som en naturlig utvikling på den vei Herren har ledet oss i arbeide med et blad som skal tjene hele Kristi legeme.

Alle abonnentene på Pioneren vil få tilsendt tilbud om å abonnere på «Hvetekornet» og/eller fornye sitt abonnement på Pioneren som vil fortsette å komme ut under en ny redaksjon. Pioneren vil fortsette å komme ut med et nummer hver annen måned, mens «Hvetekornet» vil komme ut hver måned. Alle abonnenter vil få tilsendt de første nye nummer av begge bladene først i januar 84.

Vi vil ønske Guds rike signing over den nye redaksjonen av Pioneren. Vi håper og tror på et fortsatt godt samarbeide også med den del av Guds rike som vi vet finnes i Sarons Dal.

For Pionerens nåværende redaksjon

Rolf Erik Janøy.

PIONEREN FÅR NYE REDAKTØRER

Fra og med nyttår overtar Øystein Sandtorv og Pauli George Stålesen som redaktører for Pioneren. Den «gamle» redaktør Rolf Erik Janøy slutter da for å begynne bladet «Hvetekornet».

Redaktør Janøy har gjort en enestående jobb i de år han har vært Pionerens redaktør. Nå føler han for å starte bladet «Hvetekornet», og vi ønsker ham Guds velsignelse.

Pionerens nye redaktører Øystein Sandtorv og Pauli G. Stålesen har god erfaring fra «skrivefronten» både i kristne blader og sekulære aviser. Dessuten vil Pioneren fra nyttår også utvide sin medarbeiderstab i form av faste bidragsyttere fra kjente kristne ledere og skribenter fra alle de skandinaviske land i tillegg til de som til nå har deltatt med artikler.

På den måten vil Pioneren kompensere tapet av Janøy, og om mulig bli enda bedre, for fortsatt å tjene hele Kristi Legeme i Skandinavia. Pioneren vil dermed fortsette som før med 6 nummer i året, uten kontingentforhøyelse, slik det tidligere var planlagt.

Vi hilser de nye redaktørene og de mange nye bidragsyttere (som blir å finne i januar-nummeret) velkommen til Pioneren, og tror på stadig vekst og framgang for dette bladet, som er for alt Guds folk.

For Pionerens styre, Aril Edvardsen

Husk å fornye ditt abonnement

I disse dager sender vi ut giro for 1984.
Betal den på posthuset SÅ SNART DU KAN.
Du sparer nesten kr. 30,- og sikrer deg at Pioneren fortsetter å komme.

Gi **PIONEREN** i julegave!

Gi en meningsfylt gave til jul i år.

En gave som vil komme med et godt budskap gjennom hele året.

En gave som vil bli husket!

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18.
Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23.
Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27.
I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd.
Rom 12,4. Kol. 3,14.
Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6.
Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Åp 2,29.
På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13.
Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med *sin* menighet i endetiden.
Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHOOLD:

Fremfor alt.....	2
Orientering til leserne.....	3
Så grep Gud inn.....	4
Et talerør for vekkelse.....	8
Det er innhøstningstid.....	11
Ugudeligheten skaper tomhet.....	12
Sosialt engasjement i den karismatiske fornyelsen.....	14
Ungdommene som ville «Gå ut i all verden».....	16
Den fanatiske president.....	18
Han vil vinne en million mennesker.....	22
Hindringer for fremgang.....	26
Ord fra grunnteksten.....	28
Lest og hørt.....	29
Guds ledelse.....	30
Jesus og nådegavene.....	32
Glimt fra kirkehistorien.....	34
Misjonsskolen/OUT.....	36
Speilet.....	38
Vi deler med hverandre.....	40
Til slutning.....	46

så grep GUD inn...

Ekteskapet ble forvandlet fra krise til samhold

Tekst: Anne Hove Sunnarvik

Selv om Jan og Anne Sunnarvik var kristne da de giftet seg, opplevet de etter en kort tid at deres ekteskap ble et mareritt. Etter åtte «forferdelige år» brøt Anne sammen og måtte søke psykiatrisk hjelp.

Vi giftet oss i november 1970, etter å ha kjent hverandre i ca. 1 år. Jeg var da 21 år og Jan 27. Vi var begge kristne, og som de fleste andre som gifter seg, var vi forelsket og så veldig optimistisk på fremtiden. To måneder etter at vi giftet oss, overtok vi en gård på vestlandet. Gården hadde tilhørt min onkel, og vi overtok gården på min odelsrett etter min far. Jan er fra nabobygda, og han var veldig glad og begeistret over at vi skulle overta gården. Jeg, som er fra østlandet, var litt mer betenkt, men jeg så optimistisk og rosenrødt på tilværelsen, og jeg trodde også det ville gå bra.

Fiasko

Etter ganske kort tid, fant vi imidlertid ut at ekteskapet var en stor fiasko for oss begge. Jeg vantrivdes også svært på gården og på vestlandet i det hele tatt. Vi er av naturen veldig forskjellige, og dette førte til at vi utviklet oss i forskjellige retninger. Jan var bare opptatt av det som hadde med gården å gjøre, og jeg arbeidet full tid utenom hjemmet og hadde alt husarbeidet i tillegg.

Etter to separasjoner, selvmordstanker og nervepåkjenninger var de «ferdige med hverandre». Her forteller Anne Hove Sunnarvik selv hva som skjedde, og hvordan Gud grep inn...

Vi så hverandre mindre og mindre, og avstanden mellom oss økte bare for hver dag.

Etter ett år fikk vi en datter, men vårt forhold ble ikke noe bedre av den grunn. Selv ikke det at vi var kristne begge to, kunne binde oss sammen. Det ble etter hvert en mur mellom oss som ingen av oss kunne bryte igjennom. Jan «stengte» seg inne i seg selv, og tilbragte nesten all sin tid i fjøset hos dyrene sine, og jeg hadde mer enn nok med jobb, hus og barn. Vi fikk etter 4 år også en gutt, og barna var etter hvert det eneste vi hadde felles.

Jeg lengtet veldig «hjem» til østlandet, og jeg ville at vi skulle selge gården og flytte alle sammen. Jeg tenkte at det kanskje ville hjelpe på vårt forhold. Men Jan var bare opptatt av gården og kunne ikke tenke seg å forlate den.

Syk

Etter åtte forferdelige år ble jeg til slutt så dårlig i nervene at jeg ble sykmeldt, og sendt til psykiater. Jeg gikk hos ham jevnlig i ca. 1/2 år, og han rådet meg

til å ta med meg barna og reise fra Jan og gården og alt det vonde og slå meg ned på østlandet. Han sa at hvis jeg noen gang skulle bli normalt menneske igjen, var det det eneste jeg kunne gjøre.

Nå kunne man kanskje tro at gjennom alt dette vonde hadde vi mistet troen på Gud. Men jeg opplevet det slik at troen på Gud var det eneste som holdt meg oppe. Jeg var flere ganger inne på tanken om å ta mitt eget liv, men det var tanken på Gud som gjorde at jeg klarte å skyve det fra meg.

Forholdet mellom våre respektive foreldre ble også veldig dårlig, for hans foreldre mente jeg hadde ødelagt Jan og mine foreldre mente at Jan hadde ødelagt meg. Det var fiendskap og splid på begge sider.

Jeg syntes forslaget fra psykiateren var det eneste fornuftige, og bestemte meg til å følge hans råd. Jeg hadde ikke noe annet valg heller, på den tiden. Jeg ba veldig mye til Gud om at Han måtte hjelpe meg og gi meg kraft til å gjennomføre flyttingen. Det var jo ikke bare å flytte til Oslo, jeg måtte jo skaffe oss et sted å bo. Og Gud er god, Han så til min nød, og hjalp meg til å finne en koselig leilighet i en ny blokk i Oslo's utkant. Mine foreldre var også enestående, og hjalp meg med å betale leiligheten.

Vi syntes begge det var trist da jeg flyttet, og Jan var med til Oslo og hjalp meg på plass i den nye leiligheten. Vi skjønte vel begge at det ikke kunne gå som det hadde gjort stort lenger.

Jan reiste tilbake til gården igjen og hans mor og far flyttet snart etter inn i huset sammen med ham. Da jeg fikk greie på det gjorde det meg forferdelig

vondt, og de vonde følelsene både overfor ham og hans foreldre bare vokste inni meg. Fysisk og psykisk ble jeg imidlertid fort restaurert, og etter et par måneder begynte jeg å arbeide igjen. Alt la seg veldig fint til rette, både med jobb til meg og barnehageplass for den minste som på den tiden var 3 år. Datteren vår begynte på skolen det året vi flyttet, og hun kom snart inn i de nye forholdene og fikk venner.

Lunken

I boligblokken jeg flyttet inn i var alle ukjente for hverandre. Mange av oss var enslige, men etter hvert fikk vi god kontakt, drakk kaffe hos hverandre og delte mye av fritiden sammen. Ingen av disse var kristne, og det førte litt etter litt til at jeg ble veldig lunken i mitt kristenliv. Jeg gikk sjeldnere og sjeldnere på møte og jeg måtte tvinge meg til å lese i bibelen og be. Jeg skjønnte jo at noe var i ferd med å gå galt i mitt kristenliv, men jeg var egentlig helt hjelpeløs og kunne ikke gjøre noe for å bedre situasjonen. Jan og jeg hadde jevnlig kontakt, og barna var hos ham i sommer- og juleferier. Han var også på besøk hos oss av og til, og de første par dagene hadde vi det fint, men så var det bare bråk og spetakkel igjen, og jeg var alltid lettet når han dro sin vei. Som jeg nevnte tidligere var vi veldig forskjellige, Jan var innesluttet og

stille, men jeg var utadvendt og prat-som. Vi merket jo begge at etter hvert som tiden gikk og vi var fra hverandre, ble avstanden bare større. Jan ble stillere og stillere og jeg ble det motsatte.

Slik gikk 3½ år. Etter ca. 2 år hadde vi prøvd å flytte sammen igjen, «for barnas skyld», men vi fant snart ut at det var for mye som skilte oss, og det ble bare krangel og uoverensstemmelser med det samme. Men siden vi da offisielt hadde bodd sammen, måtte vi gjennom en ny separasjon, med alt det vonde det fører med seg. Vi har derfor vært separert 2 ganger, med 2 meklinger osv.

Etter den siste separasjonen bestemte jeg meg for at det ikke var noe vits i å prøve å holde det gående med Jan lenger, og jeg bestemte meg for at jeg ville skilles. Det så ikke ut til å være noen vei utenom. Jeg fikk også etter hvert et ekstra godt forhold til en av naboene, og jeg ble mer følelsesmessig opptatt av ham enn jeg burde være. Jeg hadde jo fra jeg var liten lest om ekteskapsbrudd i bibelen, og jeg var fast bestemt på ikke å gifte meg igjen. Men mitt forhold til Gud var på den tiden veldig «slapt» og det var ikke så mye igjen av den bestemmelsen.

Men ved juletider i 1981 begynte Gud å arbeide med Jan. Han hadde på den tiden også fått et veldig lunkent forhold til Gud, og han hadde det kanskje enda vanskeligere enn meg, for

han hadde ingen nære venner han kunne dele tankene sine med. Moren og faren hans hadde da flyttet tilbake til sitt eget hjem, og han bodde alene. Han følte et veldig press på seg fra naboer og «venner» om å finne seg en ny dame, men han var hele tiden fast bestemt på at det ville han ikke. Men ved juletider i 1981 begynte altså Herren å arbeide med Jan. Først holdt Han ham våken 3 netter på rad, hvor Jan bare måtte be for meg. Han ble fylt av en veldig nød for min sjel, og ba i 3 døgn i ett strekk. Barna var hos ham på juleferie på den tiden, og da de skulle tilbake til meg, bestemte Jan seg for å kjøre dem hjem og snakke med meg. Han hadde også vært hos en kristen bror i nabobygda. Han hadde bedt for Jan at han måtte få visdom når det gjaldt vårt forhold, og Jan hadde fått et nytt møte med Gud. Bibelen ble en ny bok for ham.

«Ferdige med hverandre»

Men da han kom til Oslo, etter å ha kjørt 50 mil for å snakke med meg, fortalte jeg ham bare at vi var ferdige med hverandre, og at han ikke hadde noe hos meg å gjøre. Hele samtalen varte 15 minutter, så dro Jan tilbake til vestlandet igjen. Men når Gud har begynt på noe, gir Han seg ikke så lett, Halleluja! Jan fortsatte å be for meg, og Herren viste ham ut ifra ordet og ved direkte åpenbaring min åndelige situasjon. Han viste Jan at jeg var på «stu-

Anne og Jan har to barn. En jente på 12 år og Ole-Kristian som er 8 år. Ole-Kristian gleder seg sammen med mor og far over underet som reddet familien.

bare var min skyld at det hadde gått så dårlig med oss, noe Jan inntil da hadde trodd. Gud viste ham alt det han hadde gjort, eller ikke gjort, som var galt. Og Gud spurte ham også om han var villig til å tilgi meg det jeg hadde gjort og ville komme til å gjøre mot ham. Jan fikk nåde av Gud til å virkelig tilgi meg av hele sitt hjerte, og veien var åpen for at Gud kunne fortsette sitt arbeid.

Jan begynte så å ringe til meg flere ganger om dagen og han ba meg om tilgivelse for forskjellige konkrete ting som Herren hadde vist ham at han skulle snakke med meg om. Dette talte veldig til meg, og jeg skjønnte at det var skjedd noe med ham. Han ba meg også lese skriftsteder i bibelen, og alle talte om ekteskapsbrudd og slike ting. Jan kom også selv til Oslo enda en gang, og vi snakket da litt lenger sammen enn forrige gang. Han var også klar over den nye «vennen» min, og da han skulle gå, sa han at han skulle be om at jeg måtte miste alle følelser for ham. Jeg fortalte ham det ikke da, men det var faktisk det som skjedde. Idet Jan bekjente at han skulle be, forsvant virkelig alle følelser, og jeg kjente meg plutselig fri. GUD ER KONKRET, OG HAN VIL AT VI SKAL BE KONKRETE BØNNER.

Omvendelse

På den tiden kjente jeg at Gud mante meg til omvendelse, men jeg kunne ikke klare å komme til Gud av meg selv. Jeg søkte også hjelp i den menigheten jeg hadde gått tidligere, men ingen så ut til å kunne hjelpe meg. En kveld talte Gud helt tydelig til mitt hjerte og sa at jeg måtte omvende meg fra det liv jeg levde og komme til Ham ved FØRSTE ANLEDNING. Han sa ikke NÅ må du komme til meg, men Han sa ved første anledning. Jeg var da så fortvilet, og kjente ikke ett menneske som kunne hjelpe meg, så jeg sa til Gud «Da er det ditt ansvar hvis jeg går fortapt, for du vet at jeg har ingen som kan hjelpe meg.»

Men Gud er god, og jeg fikk i sannhet erfare at Han forlater de 99 for å finne det ene lammet som var fortapt. På forunderlig måte ledet Han meg i kontakt med mennesker som Han selv hadde utrustet til å hjelpe andre. Jeg hadde kjent disse et par uker, da det ble klart for meg at jeg måtte snakke med Jan. Jeg ringte og spurte om han kunne komme til Oslo og snakke med meg. Da hadde Gud fylt Jan med visshet om at vårt forhold ville bli godt igjen, og den som tror haster ikke, som kjent. Han kom derfor ikke «løpende» som jeg hadde trodd, men ventet flere dager før han reiste. Da han endelig kom, kontaktet vi de nye menneskene jeg var blitt kjent med, og vi ble «henvist» til et ektepar som var spesielt ut-

rustet til å hjelpe andre ektepar. Vi avtalte at vi skulle komme til dem først-kommende søndag. Men allerede da vi snakket sammen i telefonen, åpenbarte Gud for mannen hva som var galt i mitt liv. Han fortalte meg at jeg hadde begynt å bygge et tårn, og at jeg ikke hadde beregnet omkostningene. Nå står tårnet ditt halvferdig, og alle ler av det, sa han. Jeg så da at det var akkurat det som var saken. Jeg hadde begynt på et kristenliv som jeg ikke klarte å leve. Så da vi kom dit på søndagen, den 14. mars 1982, var ikke spørsmålet om Jan og jeg kunne tenke oss å flytte sammen igjen (det var enda utenklig for meg), men spørsmålet var om jeg ville ta imot Jesus igjen og la Ham overta styringen av mitt liv. Jeg følte da at det var det eneste jeg ville, jeg lengtet etter å få fred i mitt indre, og jeg sa at jeg ville ta imot Jesus. Jeg fikk også bekjenne konkrete synder som Gud minnet meg på, og vi bøyde kne og ba. Jeg kjente en vidunderlig fred som fylte mitt hjerte. Men det som var nesten like fantastisk, var at da jeg så bort på Jan, så jeg på MANNEN MIN. Jeg kjente bare at «vi er jo gift». Og Herren er god, ikke bare tok Han bort alt det vonde som hadde hopet seg opp mellom Jan og meg, men i ett nu tok Han også bort alt det vonde jeg hadde følt for hans familie. Jeg kjente plutselig at jeg kunne tilgi svigerforeldrene mine for alt jeg syntes de hadde gjort vondt imot meg.

«Den som Sønnen får frigjort, han blir virkelig fri.»

Dypere forhold

Gud hadde også vist Jan at han måtte være villig til å oppgi gården og alle sine egne ønsker og planer, ikke for min skyld, men for Guds skyld. Og Jan hadde sagt seg villig til å selge gården, hvis Gud ville det. Så da Gud hadde møtt meg så herlig, og vi kjente at vi hørte sammen igjen, var Jan villig til å reise fra gården og bosette seg i Oslo. Vi ble imidlertid enige om ikke å selge gården, men bare leie den bort. Bare

det at vi kunne bli enige, var jo et stort tegn på at noe var skjedd, for tidligere ble vi aldri enige om noe.

Vi har etter dette skjedde, rett som det er fått spørsmålet: «Den første forelskelsens sødme flommet vel igjen, da?» Men vi pleier å si det sånn: «Det er noe helt annet nå, ikke forelskelse, men et dypere forhold som gjør at vi opplever hverandre på en helt annen måte. Vi utgjør en enhet sammen».

Men vi merket jo at den onde med en gang var ute etter å røve tilbake byttet sitt. Det gikk ikke lenge før jeg ble angrepet av de samme negative tankene overfor Jan som jeg hadde hatt tidligere. Vi søkte da hjelp hos det ekteparet vi hadde vært hos, og de ba mye sammen med oss den første tiden, og de tok autoritet i Jesu navn over det onde. Gud ga også Jan tro til å handle i overenstemmelse med Ordet, og han lærte å bruke den åndelige autoritet vi har i Jesus. Han bød de onde åndsmakter å vike i Jesu navn, og jeg kjente at det onde måtte fly. Etter hver lærte jeg også å bruke autoriteten i Jesu navn og nå opplever vi stadig at ordet «Stå den onde imot og han skal fly fra dere» er sant. Vi har også fått lov å være til hjelp for andre som har det vanskelig, og det er bare herlig å se hvordan Herren fører oss inn i nye oppgaver for seg.

Tilbake til Vestlandet

Vi fikk møte Jan og Anne i deres hjem i Oslo et par dager før de igjen flyttet til Vestlandet. De bor på Naustdal i Sunnfjord, som ligger mellom Førde og Florø. Der bor de på et gårdsbruk hvor de leier ut jorden mens Jan arbeider som biloppretter og Anne arbeider hjemme. De opplever begge at Herren har kalt dem til å være med å hjelpe mennesker som har det vanskelig. Det er derfor de står åpent fram i denne artikkelen for å fortelle hva Gud gjorde for dem. Anne føler også på en tjeneste når det gjelder å undervise utfra Guds Ord om hvordan vi kan leve som kristne i hverdagen. De har funnet et fel-

Gudstjeneste i Full Gospel Central Church

Vi er med på en gudstjeneste i verdens største menighet og ser tusener samlet. Mange mottar evangeliet og blir kristne. Vi opplever lovsangen og bønneatmosfæren som er beskrevet i Apenbaringsboken.

Filmen er laget i Korea, og varer i 83 min. P.Y.Cho taler, mens Jashil Choi og flere pastorer medvirker i gudstjenesten. Norsk/koreansk tale.

Pris pr. kassett kr. 290,-.

Utleiepriser: 4 dager kr. 50,-. 1 uke kr. 100,-.

Bestilles fra: Kilden, Boks 363, 2801 Gjøvik, Norge.

TLF.: (061) 77 9 48.

lesskap med andre kristne venner i bygda, og har et åpent hjem for alle som oppsøker dem for å samtale og få råd.

— Jeg husker selv hvordan det var da jeg i stor nød ringte til en pastor for å få hjelp. Jeg fikk beskjed om å ordne en avtale, men det ble aldri noe av, forteller Anne. Det var først da vi møtte et annet ektepar som hadde tid og evne til å se vår situasjon at vi ble hjulpet. Slik vi selv ble hjulpet er vi åpne for å hjelpe andre, på det personlige planet. Vi spurte til sist hva de tror er hemmeligheten til at store personlige konflikter og familieproblemer kan løses.

— Hemmeligheten ligger i en 100%lig overgivelse til Herren. Vi må fremstille våre tanker, følelser og vårt legeme til hans disposisjon, slik det står i Rom.12. Om noen vil ha kontakt med Anne og Jan Sunnarvik er adressen bare 6943 Naustdal. (Telef. 057-19548)

ANDAKTS BOK

Korte andakter
for hver dag i året.

*La min lære risle
som regn, min tale
dryppe som dugg,
som regnskurer
på det grønne
gress, som regn-
dråper over det som gror.*

5. Moseb. 32,2.

Leveringsklar i begynnelsen av des.
Forskuddsbetalt tilsendes portofritt.

Bestilling til:

Elias Aardal, Laurits Hervigsv. 37 C, 3000 Drammen.
Postgiro 5838057 - Bankgiro 6250.10.21402.

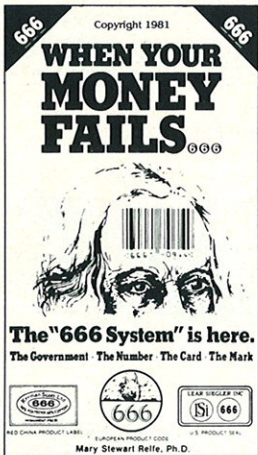

Elias Aardal

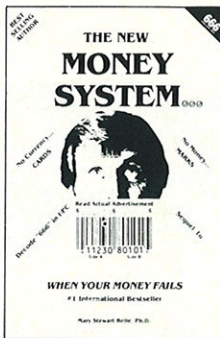
Åndelige
duggdråper

Pris:
Innbundet
kr. 80,00.

NYHETER FRA HERMON FORLAG:

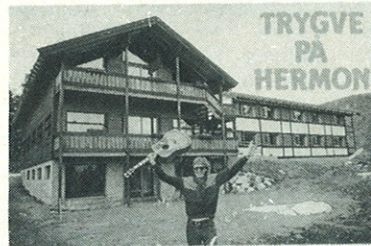

Poc. kr 39,-

Poc. kr 39,-

NY KASSETT
MED DEN GLADE SKALD

KUN kr 39,50 per stk.
3 kassetter for kr 79,50

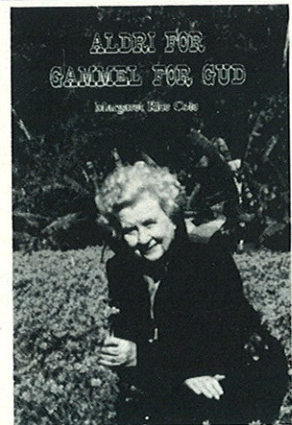
SEND MEG MOT POSTOPPKRAV:

....stk. When Your Money Fails
....stk. The New Money System
....stk. Trygve på Hermon innb.
....stk. Aldri for gammel poc.

Navn: _____

Adresse: _____

HERMON FORLAG, 3577 HØVET
Ordretelefon: 067-88560

Margaret Cole ville ikke høre. Selv når de sa at hun var for gammel, var hun klar til å fullføre et livslangt ønske om å bli misjonær. **ALDRI FOR GAMMEL FOR GUD**, gjentforteller de fantastiske opplevelser Margaret Cole hadde mens hun tjente Herren i fjerne land. Hun var vitne til de forunderligste mirakler Gud gjør i dag, like store som de i Bibelen. Hennes historie viser at du blir: Aldri for gammel for Gud.

Innb. kr 80,- Poc. kr 25,-
JULEGAVETILBUD:
2 stk. innb. for kr 99,-.

- ★ INTERNASJONALE BESTSELGERE
- ★ TOPPAKTUELT OM ENDETIDEN
- ★ PROFETIENE OPPFYLLES NÅ!
- ★ NUMMERET og MERKET ER HER!
- ★ DISSE MÅ DU LESE!

DR. PAUL YONGGI CHO: INDRE HELBREDELSE

Nå kan du få videokassetter fra verdenskonferansen i kirkevekst Oslo-83. Vi har bl.a. disse talene av Poul Yonggi Cho:

1. Hva er galt med Jesu disippel?
2. Hva skaper kirkevekst?
3. Et liv i overflod
4. Indre helbredelse

- Jeg vil kjøpe kas.nr.....á kr. 250,- pr. porto
 Jeg vil leie kas.nr.... i dager uker VHS
á kr 35,- 1-2 dager, kr 100,-pr.uke Beta
 Bestillingsliste over OFC-TVS produkter

Navn: _____

Adr.: _____

Sendes til: OFK—TV Lybekkergt.1, Oslo 1. Tlf.402860.

Media og vi

Vi besøker Nordens største kristne ukeavis

HEMMETS VÄN

Kristen rikstidning

Nr 37 Torsdagen den 15 september 1983
Pris 4:- kr moms inberäkn. 86:e årg.

TENNIS-STJÄRNAN Sue Barker vittnar OM SIN TRO

■ Tennisstjärnan Sue Barker, rankad som nummer tre i damtennisen i världen, berättar i en nyut-

kommet intervju om detta har betytt för henne. Numera är inte tennisen det viktigaste för henne, det finns andra värden i livet. men jag vet att jag nu något mer, säger hon vittnesbörd. Läs om tennisstjärnan i vårt vittnesbörd på

SISTA SIDAN

Bert Parsmo (til venstre) og Stig Hällzon følger ivrig med typografen Göran Alexis som er iferd med å sette opp en side av Hemmets Vän. Redaksjonen har et nært sam-

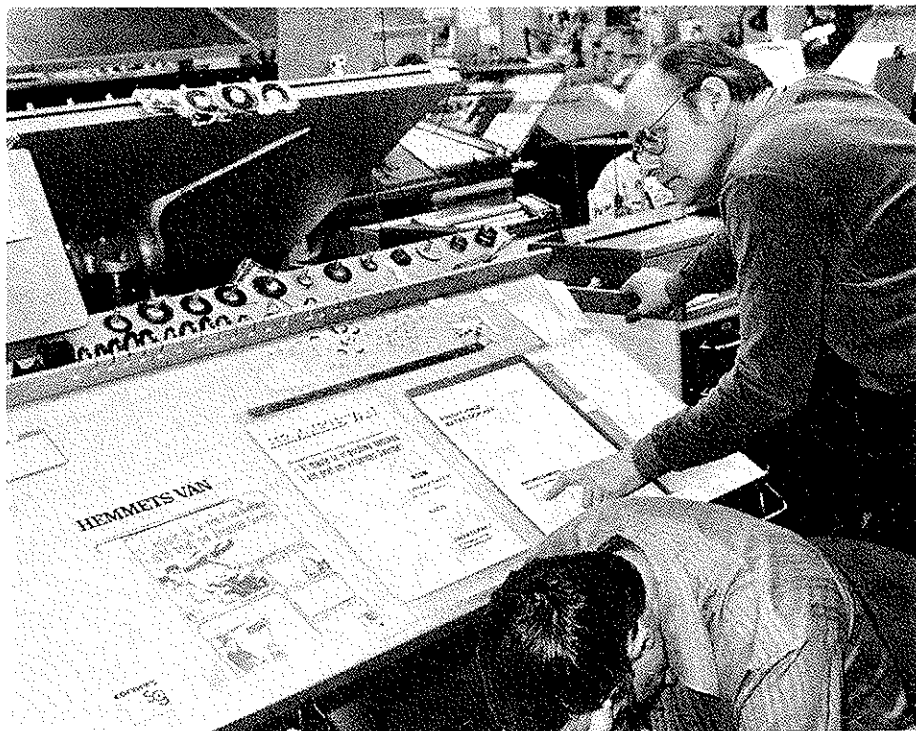
arbeide med trykkeriet som er i samme bygning. Her settes, monteres og trykkes også den kristne dagsavisen DAGEN.

Reportasje: Rolf Erik Janøy

«ET TALERØR FOR VEKKELSE»

«Hemmets vän» kommer ut hver uke i et opplag over 50.000. Man regner med minst 200.000 lesere av hvert nummer. Bladet ble startet i slutten av forrige århundre og er nå i sin 86. årgang. Mange har forsøkt å etterlikne dette velkjente kristne blad opp gjennom årene, uten å make det. Vi møtte de som står bak bladet idag, for å høre nærmere om arbeidet med Hemmets Vän.

Bert Parsmo sjekker at forsiden på «Hemmets Vän» får det rette utseende.

«Hemmets Vän» (HV) holder til i et industribygg, rett utenfor Örebro sentrum. Bygget rommer et større trykkeri, Tryckcentralen, forlaget, Evangelii-press og redaksjonen for HV. Hele komplekset eies av brødrene Ingemar og Stig Hällzon, som overtok trykkeri, forlag og blad fra sin far Florentinus Hällzon, som døde i 1969. A. Hällzon overtok bladet i 1921 da det var et underskuddsforetak med 1700 abonnenter.

Sjefsredaktør Stig Hällzon gir oss en hjertelig mottagelse og viser oss rundt i det store bygget. Her settes og trykkes bl.a. dagsavisen DAGEN, og en rekke andre publikasjoner foruten HV.

Stig er blant eldstebrødrene i pinsekirken «Elim» i Örebro, mens faren var misjonsforbunder. Men bladet har de hele tiden holdt åpent for skribenter fra ulike samfunn. I redaksjonen er det fire heltidsansatte, som medredaktører har Hällzon Bert Parsmo og Ingemar Myrin. Alle tre er de flittige skribenter, som sammen med en rekke mer eller mindre faste medarbeidere, fyller hvert nummer med interessant og leseverdig stoff.

Vi spurte Stig Hällzon hva den redaksjonelle linjen hadde vært opp gjennom årene i HV?

— Hemmets Vän har vært en karismatisk preget avis helt fra 20-årene. Vi har hatt to hovedmål, nemlig å bringe ut evangeliet til ikke-kristne og å bygge opp de troende. Derfor har vi korset og duen som vårt symbol over leder-spalten. Vi vil være et talerør for vek-kelse. Et annet særpreg ved HV har nok vært variasjon. Vi har et bredt register fra dyp åndelig undervisning til mer lettlest stoff, som f.eks. føljetonger. Vi har flere «spørsmål og svar» spalter, hvor jeg synes vi på en pedagogisk måte får undervise om vanske-

ge emner. Vi ønsker også å være et blad for hele familien, så vi har spalter for ulike aldersgrupper.

— Hvorfor ble bladet kalt «Hemmets Vän»?

— Det var redaktøren som overtok bladet i år 1900 som fant på dette navnet. Mange tror at det betyr at bladet er hjemmets venn, men det er JESUS vi sikter til med uttrykket «Hemmets Vän».

— Har det vært kampfult å utgi bladet? Dere har jo intet bestemt samfunn eller organisasjon bak dere.

— Det har vært hardt på mange måter. Mens samfunnsbladene får en ikke liten statsstøtte, så får vi ingen ting, pluss at vi må betale 23 % i moms. Det er kun bladets leserkrets som har gjort det mulig å utgi dette blad. Motstand har det også vært for den åpenhet vi har hatt for åndelig fornyelse. Og fordi vi ikke er et samfunnsblad, siteres vi sjelden i pressen forøvrig.

— Du som sitter sentralt når det gjelder å følge med i hva som skjer i den svenske kristenhet, hvordan bedømmer du den åndelige situasjon idag?

— Jeg har ikke noen full oversikt over den saken, sier Stig Hallzon beskjedent, men som sin personlige oppfatning, legger han til:

— Vi har mye virksomhet og jeg ser en stor fare i at mange er fornøyd med det.

— Hvordan har den karismatiske vek-kelse blitt mottatt i Sverige synes du?

— Med våre lepper har den blitt godt mottatt, men hjertene har ikke åpnet seg nok for denne mektige vek-kelse. Jeg opplever at den karismatiske fornyelse er både videre og dypere enn pinsevekkelsen var. Jeg har møtt mange karismatikere som har nådd mye lenger enn en vanlig pinsevekkelse har gjort. Jeg fikk personlig oppleve en sterk fornyelse gjennom denne vek-kelse i 1971, som snudde opp ned på mye i mitt liv, enda jeg da hadde vært aktiv pinsevekkelse i mange år. Det resulterte bl.a. i at jeg kom med i en bønnegruppe. Martin Loyd Jones bok «Alt for-mår jag i honom» ble til stor hjelp for meg.

Årsaken til at mange kanskje ube-visst har stengt fornyelse ute fra sitt liv er at de er fornøyd med det de har, men det er en velkjent sannhet at det er vanskelig å leve på gamle velsignelser.

— Du står gjennom bladet HV i et felleskristent arbeide, hva tror du fremmer enhet blant Guds folk?

— Alle som opplever en virkelig åndelig vek-kelse smelter sammen med andre Guds barn. Når frelsesgrunnen er den samme, og vi tross ulike oppfatninger lever i lyset hver dag gjennom Ordet og Ånden virker det enhet. For å si det enkelt og rett på sak: Renhet virker enhet.

Nede på montasjeavdelingen møter vi Bert Parsmo som ivrig følger med i hvordan en av hans større reportasjer blir satt opp. Parsmo som har arbeidet

Good News!

DAVID INGLES - NÅ I NORGE!

(PÅ KASSETT)

«Herren talte til meg: Min salvelse skal hvile over Ordet. Og når du synger, vil denne salvelsen flyte ut fra deg. Og om folket vil tro budskapet når du synger, vil salvelsen helbrede, løse alle bånd som binder, behov vil bli møtt, harmoni vil fylle hjemmene, for det er salvelsen som bryter åket».

Enkel engelsk!

KR. 69.-

- I SURE LOVE YOU
- HUSBAND & WIFE
- OASIS OF LOVE
- I WANT TO STROLL OVER HEAVEN WHITH YOU
- PARALYSED
- THE SEED OF ABRAHAM
- THERE'S A WHOLE LOT OF PEOPLE GOING HOME
- SCRIPTURE CHORUSES (75 forskj. kor i utvalg. Kr. 120,-)
- KIDS KUTS

Uttalelser om musikken!

«David Ingles har fundamentert sine sanger på Guds Ord. Jeg merker han en større «visjon» for sangene sine. Dette kjenner jeg at jeg også ønsker å komme inn i».
Torbjørn Baksvær

«Det beste trosbudskapet jeg har hørt i sang. Den har gitt meg personlig oppbyggelse. Jeg ville være glad over at dette budskapet kommer ut i Norge».
Arnold Børud

BESTILL I DAG
NAVN

DISIPPELSENTERET

Postboks 57
3647 Hvitvingfoss
Tlf. (03) 76 84 34

Ingemar Myrin er mannen bak mange av reportasjene og intervjuene i Hemmets

Vän. Han er særlig opptatt av fornyelse på det personlige plan og av menighetsliv.

i mange år i HV var tidligere baptistpastor.

Ingemar Myrin kom til HV i 78, han var tidligere lærer. Myrin føler som noe av sin oppgave i HV og formidle informasjon fra menigheter i fornyelse over hele verden.

— Jeg tror HV har inspirert mange som har gått seg trett til å se nye muligheter til åndelig utvikling. Vi vil gi nytt håp til virketrette kristne. Det er et stort ansvar å preke til 200.000 mennesker hver uke gjennom HV, betror Myrin oss. Han understreker at HV også flere ganger har vært først ute med nyheter man ikke finner i andre deler av den kristne presse.

— Vi er inne i en tid nå hvor Gud vil opprette sitt folk og vise oss våre rettigheter i Kristus så vi kan frigjøres til tjeneste for Ham, sier Myrin, som er gift med Marie Helene (Majsan), som er utdannet baptistpastor. Sammen er de ofte ute i helgene og har møter i ulike kirker.

— Vi står innfor en tid da vi skal se

mange komme til troen, profeterer Ingemar Myrin til oss.

HV har gjennom årene hatt en hel skare av dyktige medarbeidere. Vi kan nevne navn som Tage Sjøberg, Frank Mangs, C.G.Hjelm, David Hedegård og Stig Abrahamsen. Idag er Stanley Sjøberg, Bjørn Donobauer, Jean Malm og Samuel Sollerman med mange flere, blant de faste bidragsyttere.

Når man leser dette innholdsrike blad med sitt klare evangeliske budskap til nåtidsmennesker og aktuelle undervisning, forstår man godt hvorfor over 50.000 mennesker mener at de ikke kan unnvære HV i posten hver uke. Har du lyst til å få tilsendt et prøvenummer får du sikkert det ved å skrive til: Hemmets Vän, Box 1712, S-701 17 Örebro.

Aril Edvardsen:

Slik jeg ser det..

Den nye bølge: DET ER INNHØSTNINGSTID

Noe nytt er i ferd med å skje i Guds Menighet over hele verden. En ny bølge av vekkelser og fornyelse er på vei. Kristne over hele verden hører nå susen av den nye bølge som nærmer seg.

Den forrige bølge — den karismatiske fornyelsen, har ført millioner av kristne, innen alle kirkesamfunn, inn i et nytt liv av Ånd og kraft. Nå sender Gud neste bølge av vekkelser over verden, en videreføring av den forrige bølge.

Guds hensikt har alltid vært sjelevinning og innhøstning når han utrustet sitt folk med Ånd og kraft. Hensikten med Pinsekraften er å fylle alt Guds folk med **KJÆRLIGHET SOM EKSPLODERER I EVANGELISERING AV DE UNÅDDE**.

Denne nye bølge er nå på vei også til Norge og Skandinavia. Sommerens stevne i Sarons Dal gav et særlig bud om dette. Også på de andre storstevnene i sommer lød de samme toner. Noe holder på å skje!

Det sentrale

Den nye bølge fører tilbake det sentrale i evangeliet — Joh. 3:16 — og setter det i sentrum for forkynnelse og virksomhet. Andre spesialiteter som *hovedsak i forkynnelsen* er på vei ut. Alle bibelske sannheter finner nå sitt rette forhold og *innordner seg i viktig relasjon til det sentrale: Joh 3,16*.

Menigheten må nå oppleve på nytt at Guds hovedsak og hjertesak er hans kjærlighet for å vinne hvert menneske på jorden fra fortapelsen.

Joh 3,16 er Guds hovedplan og store siktemål: «Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Den nye bølge gjør Joh 3,16 også til *hver eneste kristens store hjertesak*.

Det er høsttid

Vi leser i Joh. Åpenb 14,15: «Send ut din sigd og høst! TIMEN TIL Å HØ-

STER KOMMET, for høsten på jorden er overmoden.»

Det er høsttid og tid for sjelevinning hjemme i nabolaget, i menigheten, på arbeidsplassen, blant familie, venner og arbeidskamerater. Det er ikke tid for fordømmelse og refsing av folks synder, men det er tid for å la nådens og miskunnhetens klokker ringe gjennom landet og kalle moderne mennesker til en kjærlig og tilgivende Gud som kan gi livet den rette dimensjon. Det er tid til å vise vennlighet og hjelpsomhet og *gode gjerninger* for de ikke-kristne, og ikke prate dem ned med «omvendelsessnakk». Når vi gjør gode gjerninger, gir en hjelpende hånd, blir venner med folk, vil de også snart lytte til det vi har å si om Jesus.

Du kan vinne en sjel årlig her hjemme

Hvordan skal vi få oppleve den store vekkelser som de kristne i andre deler av verden opplever, for eksempel som i Korea?

Kjære kristne venn, den vekkelser man opplever i Korea er like om hjørnet også i vårt land, og den kan begynne i morgen dersom *du* nå lar deg gripe av den nye bølge og *gjør sjelevinning til det absolutt sentrale i ditt kristenliv*. Sjelevinning må bli din glede og din ære.

Dersom du, jeg og alle de andre kristne i Skandinavia kan sette oss som mål, og vinne en ikke-kristen om året for Jesus, og vi klarer det — da vil vi *øyeblikkelig* være midt inne i en vekkelser større enn den de opplever i Korea.

I Dr. Yonggi Cho's menighet i Seol, Korea, som nå teller 350.000 medlemmer, vinner hver kristen mer enn én sjel årlig. Men kun med et slikt resultat så vokser Full Gospel Central Church i Korea med titusener hver måned.

Kan bare vi kristne i Skandinavia vinne én sjel hver for Kristus i det kommende år, så vil Skandinavia plutselig oppleve en større vekkelser enn hva de gjør i Korea. Så nære er den store vekkelser vi har bedt om i Skan-

dinavia gjennom mange år. Den nye bølge skal sette denne vekkelser i gang.

Verdens største urettferdighet

Men den nye bølge bringer ikke bare sjelevinning og evangelisering med Guds sentrale budskap til hjemmefronten.

Mer enn noe annet kommer den nye bølge til å være med å bøte på verdens største urettferdighet.

Hvordan kan Guds Menighet i USA, Skandinavia og Europa forvente en stor vekkelser med tegn og under, så lenge de er skyld i en blodig urettferdighet. Det hviler blodskyld på våre menigheter, ja på oss alle i Amerika og Skandinavia.

2,7 milliarder menneskers «blod» roper til oss fra jordens ytterste ender. Verdens største urettferdighet er at disse 2,7 milliarder, halvparten av verdens befolkning, aldri har hørt evangeliet slik at de kan forstå hva det hele går ut på.

Av jordens ca. 27.000 folkeslag (etniske grupper) er det kun ca. 10.000 folkeslag som har fått høre evangeliet til nå.

Hele 16.750 folkegrupper omkring i verden har enda ikke blitt nådd med evangeliet, forteller de siste statistikker.

Kun 13% av alt misjonsarbeide i verden satser i dag på å nå de 2,7 milliarder unådde. Hele 87% av alt misjonsarbeide på jorden foregår i dag blant folkegrupper som *allerede har hørt evangeliet* hundreder av ganger.

Av verdens 920.000 kristne forkynnere er det i dag bare 1% som virker blant de 2,7 milliarder unådde og upriviligerte. Dette er fryktelig.

I de store kirkesamfunn har misjonsiveren minket sterkt i de siste årene. I USA, hvor de fleste av verdens misjonsnærer kommer fra, vil det innen 1990 ha sluttet over 30.000 misjonsnærer på grunn av pensjonsalderen. Bare 5000 kommer, ifølge prognosene, til å fylle

Fortsettelse siden 41

«Ugudeligheten skaper tomhet og meningsløshet blant ungdommen»

Midt på Jyllands østkyst ligger Horsens. En mellomstor dansk by i naturskjønne omgivelser. For bare vel et år siden ble det igangsatt en «disipel-høyskole» på dette stedet. Vi møtte stifteren og rektor på «Horsens Discipel Høyskole» for å høre nærmere om målsettingen for denne skolen som har både danske og norske elever.

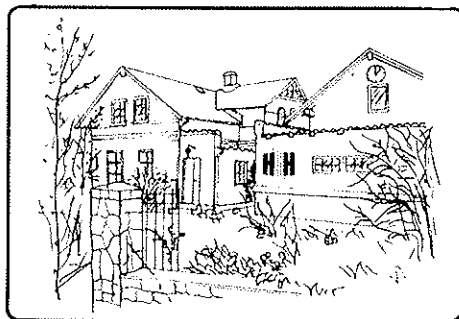
Da vi besøkte stedet var det vel 20 elever på den nystartede disippelhøyskolen. Man fikk snart et inntrykk av at dette ikke bare var en vanlig «bibelskole». Foruten en stor åpenhet for «karismatiske emner», var det to nokså ulike tema som sto i fokus, «indre helbredelse» og media. Foruten fire heltidsansatte lærere, har skolen en rekke video-opptak av kjente forkynnere som holder undervisning om aktuelle emner. Alle gjesteforelesninger blir opptatt på video slik at nye elever kan få del i hva som ble brakt fram via TV-skjermen. Flere av elevene har selv hatt kamper med psykiske belastninger, og Ilsøe forteller at selv om flere slike er blitt hjulpet, legger skolen nå mer vekt på å utruste elevene til å hjelpe mennesker som behøver sjellegedom, enn å ta imot elever som kjemper med slike problemer. Erling Ilsøe, som har sin bakgrunn i en av Horsens pinsebetonte menigheter, forteller

litt om sin egen utvikling fram til starten av disippelhøyskolen. Menigheten han var med i hadde en solid og from venneflokk, men de nådde ikke særlig videre ut med evangeliet. Derfor besluttet noen i menigheten å åpne en såkalt «kaffe-bar» hvor byens unge kunne komme innom for servering og prat med kristne ungdommer. De startet en slik virksomhet for vel åtte år siden, og de to første årene hadde de mange av byens ungdommer i tale.

—»Vi hadde på de to årene minst 40 unge i gjennomsnitt de tre kveldene vi holdt åpent. På den tiden var det mange slike kristne «kaffebarer» igang i Danmark, jeg kjente til 35 rundt om i landet, og alle hadde god søkning»,

forteller Ilsøe. Etter en tid forsto man at det ikke var nok å be til Gud med folk som kom inn fra gaten, dette måtte følges opp i form av et slags Ten Center arbeide. En av de unge som var med, heter Frank Andersen. Han flyttet til Brande og begynte et konferanse og bibelsenter der. Han har siden flyttet til USA. Paul Arthur Andersen fortsatte kaffebaren i Horsens og Ilsøe ble med i oppfølgingsarbeidet for de nyfrelste ungdommene. De kalte stedet «Liberta» og hadde 12-15 ungdommer boende i et senter. Til å begynne med var det narkomane og alkoholikere, men etter hvert ble det stadig flere med psykiske belastninger.

— I de 5½ år jeg arbeidet med de

HORSENS DISCIPEL HØYSKOLE

Carolinelundsvej 25 c
8700 Horsens
Tlf. 05-61 67 39 fra Norge
095-45-5-616739

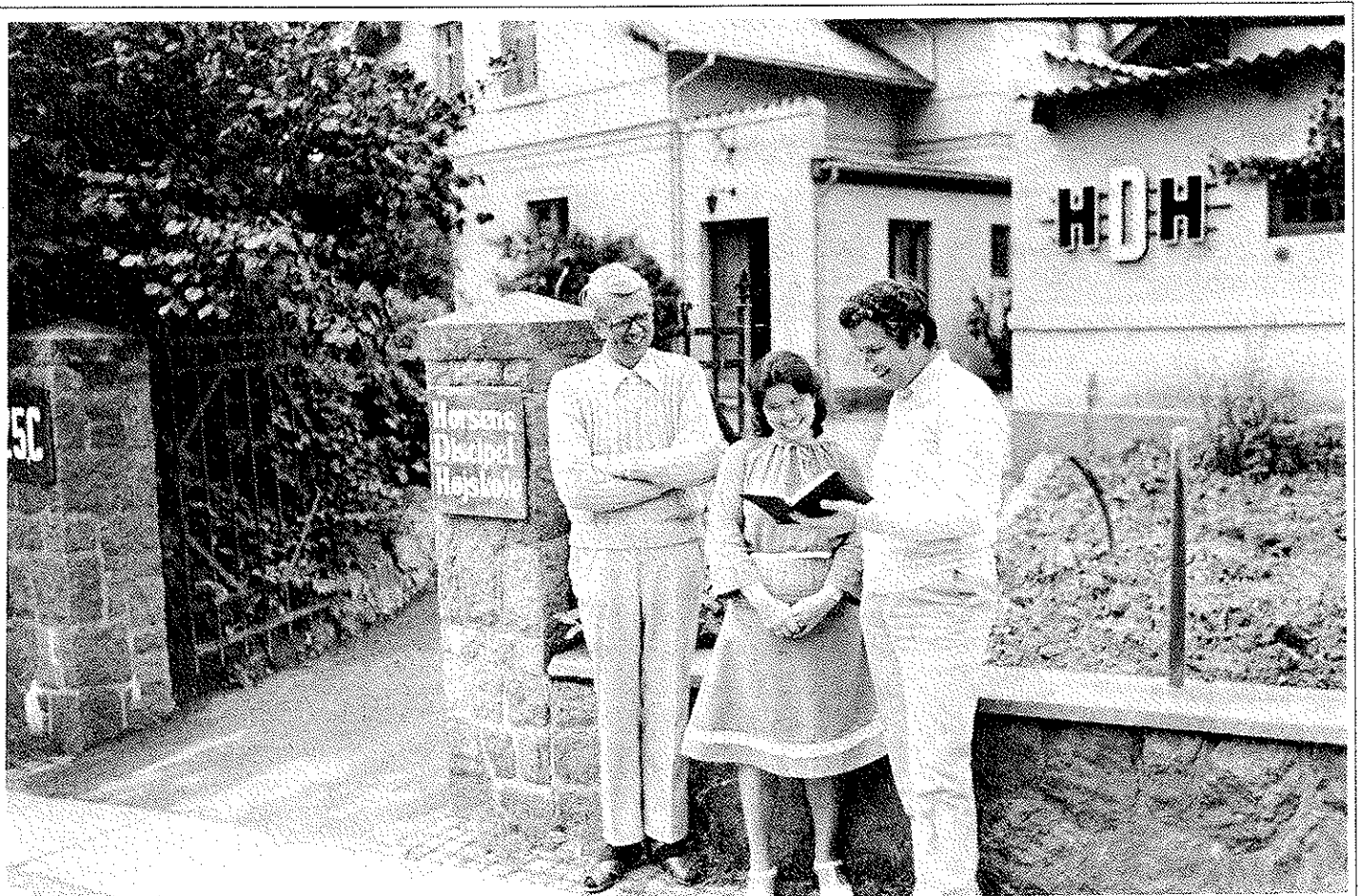
Rektor:
Erling Ilsøe Nielsen

12, 24, 36 og 48 ukers kurser.

Hovedfag: Indre helbredelse, åndelig utrustning, evangelisering og nærradiovirksomhet.

Foruten grundig bibelundervisning og sjelesorg blir det mulig å delta praktisk i et gateevangeliseringsteam eller et radioevangeliserings-team. Nye kurser begynner 9.1 - 3.4 - 10.7 og 2.10, men opptak også til andre tider.
Interesserte kontakt oss snarest.

Tilmelding snarest!

unge på «Liberta» lærte jeg mye om hvordan endel danske ungdommer har det idag. Mange går på trygd eller arbeidsløshetsstøtte, og ingen har bruk for dem. De har fått en oppdragelse uten normer og holdninger, og ugudeligheten som har preget deres oppvekst, har skapt tomhet og meningsløshet som er så stor at det for noen skaper store psykiske belastninger. Idag erkjenner både pedagoger og psykologer her i Danmark at den såkalte «frie oppdragelsen» har spilt fallitt. Det var gjennom dette arbeidet at Herren lærte meg mye om behovet for «indre helbredelse» og hvordan vi skal formidle dette til lidende mennesker. Derfor legger vi her på skolen vekt på å undervise om sjelesorg og indre legedom.

— *Hva slags elever kommer hit?*

— Skolen er åpen for alt Guds folk, og med helt ulik bakgrunn og alder. Elevene kan også avgjøre hvor lenge de vil være her, noen stanser bare en uke eller to, mens andre blir her et års tid. Skolen styres av en felleskristen stiftelse og formålet er at elevene skal lære seg å være disipler av Jesus Kristus på en slik måte at de kan være til hjelp for andre.

— *Er det bare teoretisk undervisning dere gir?*

— Vi forsøker å kombinere teori og praksis. Særlig er vi engasjert i evange-

lisering på ulike plan. Vi har nå fått begynne nærradio-sendinger her i Horsens og vi kommer til å engasjere elevene sterkt i det. Vi har fått ned Øyvind Rygg som var med å bygge opp OFK-nærradio i Oslo, som en av våre faste lærere, og det er meningen at han vil få hovedansvar for disse sendinger som vi har fått konsesjon til. Vi har alt nå planer om å sende ganske mange timer i uken. Ilsøe har selv vært med i flere program i OFK-radio, bl.a. om «Indre helbredelse».

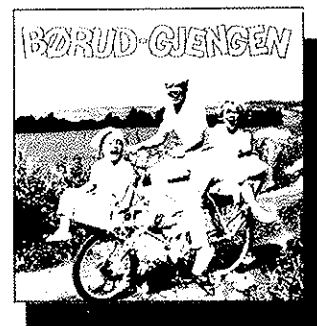
En annen lærer på skolen er Konrad Meier Andersen. Han har kommet fra København hvor han bl.a. assisterte Johannes Fascius i menighetsarbeide. Meier Andersen har sin bakgrunn i folkekirken og KFUM. Gjennom Dr. Michael Harry kom han med i den karismatiske vekkelsen. Han har også vært på Grønland som misjonær. På skolen underviser han i ulike bibelemner foruten misjon, Israels historie og kirkehistorie. Den fjerde lærer er Grethe Kristiansen som kommer fra en av de større frikirkene i Danmark. Hun er lærer av utdanning og underviser i bibelfag, språk og sang. Det var inspirerende å møte dette lærer-teamet som tydelig hadde både invidd og hengitt seg til den oppgaven de nå var gått inn i.

— Personlig tror jeg Skandinavia står innfor en mektig vekkelse, sier Erling Ilsøe. Kanskje Danmark vil rystes mer enn våre nordiske naboland, for nå må det være vår tur til å oppleve en landsomfattende åndsutgytelse!

Lærerne ved disippelhøyskolen samlet rundt en åpen bibel utenfor skolen. Fra venstre Konrad Meier Andersen, Grethe Kristiansen og Erling Ilsøe. Øyvind Rygh var ikke tilstede da bildet ble tatt.

BØRUD GJENGEN

Feiende frisk barneplate med Thomas (12), Linda (9) og Ole (6), alle med Børud til etternavn.

Prisklasse 4
LP:TLP 5003 — MC:TMC 5003

**FRA GOSPELHOUSE
SELVFØLGELIG!**

Boks 33 1342 Jar
Tlf. 02-532378

SOSIALT ENGASJEMENT I DEN KARISMATISKE FORNYELSEN

«Her har vi alt fra karismatikk til sosialetikk» hører vi fra tid til annen i Den Norske Kirke. Da ønsker en gjerne å ha et skikkelig bredkirkelig arrangement der en kan favne over det aller meste. Av alle aktiviteter, engasjement og strømninger som finnes i denne kirken, blir disse to regnet som ytterpunktene. Dette er ikke enestående for Den Norske Kirke, nei, det samme er tilfelle for ganske mange andre kirker rundt i verden. Den samme spennvidde finner vi også ofte igjen i lokale menigheter med de følger det har på både godt og vondt, berikelser og konflikter.

Men skulle et karismatisk og sosialt engasjement være umulig å forene? Stemmer dette i såfall med Guds Ord?

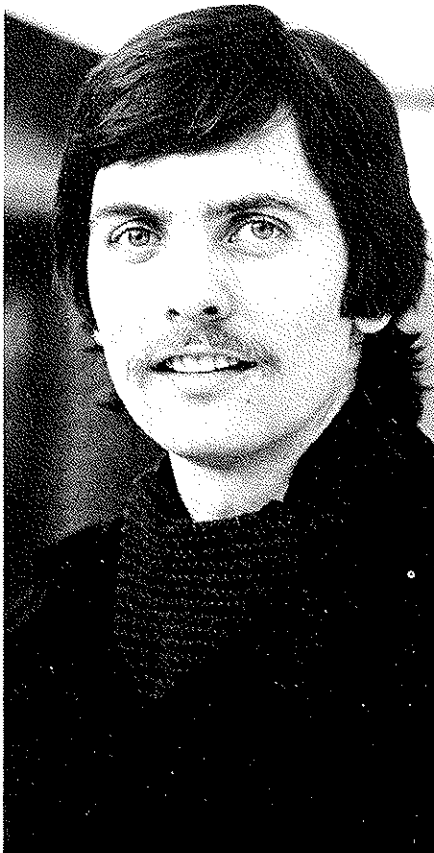
Det er ikke tvil om at folk i den karismatiske fornyelse og den sosialetiske bevegelse, har stått langt fra hverandre i syn på mange ting. De har stort sett hatt svært lite med hverandre å gjøre, og den ene har sett på den andre bevegelsen med skepsis og misstro. Ja, endel ganger har disse fremstått som to uforenlige kristendomstyper, der en ikke bare oppfatter den andre fjernt fra sitt eget ståsted og anliggende, men også fra Guds Ord og Guds Ånd.

Fra konservativt bibeltro synspunkt, der en også finner mesteparten av den karismatiske fornyelsen, må en ta klar avstand fra mye av den «moderne» teologi som har influert den sosialetiske bevegelse. Den er lite i samsvar med Guds Ord, men desto mer preget av humanisme, forskjellige ideologier og politikk. Et utrert eksempel på dette er revolusjonsteologien der man søker med politiske midler å skape Guds Rike på jord, om nødvendig med vold.

Likevel vil jeg påstå at både den karismatiske fornyelse og den sosialetiske bevegelse ivaretar vesentlige, ja, uunnværlige sider ved Guds Ord. Her skulle det ikke være nødvendig å påpeke de bibelske sannheter om kraft til tjeneste, nådegaver, lovsang osv., som den karismatiske fornyelse har stilt i fokus. Men at Bibelen på-

Tekst: Trond Løberg

Trond Løberg er student på MF og aktiv i menighetsarbeide i Den norske kirke. Han har vært engasjert i den karismatiske vekkelse og har blant annet studert dens forhold til sosial-etiske spørsmål. Vi har bedt han skrive en artikkel til Pioneren om dette tema, den første delen kommer her.

legger oss et sosialt ansvar bør vi vel belegge nærmere.

Bibelens tale om sosialt ansvar

Gud har skapt verden og menneskene, og Han har gitt oss i oppdrag å herske over skaperverket og bruke det til beste for oss selv og hverandre, 1.Mos.1,28. Dette gjelder alle mennesker uansett om de er kristne eller ikke. Men Gud åpenbarte også sin vilje mer detaljert til sitt eget folk i gammeltestamentlig tid, og ved siden av frelsesplanen, som jo er det aller viktigste, viste Han dem hvordan de skulle forholde seg til hverandre og til skaperverket. Han ga Israel blant annet de 10 bud og nestekjærlighetsbudet, som begge har klare sosiale følger. Fordi Gud kunngjorde sin vilje klart for dette folket, stilte Han dem enda mer til ansvar. «Den som er mye betrodd, skal det kreves desto mer av,» Luk.12.48. Dommen kom over Israelfolket for deres frafall fra Gud, men også på grunn av deres brudd på befalingen om kjærlighet og rettferdighet overfor ens neste, særlig de som led nød og sto lavest på rangstigen i samfunnet, Jes 1.10-17 og 21-23 Amos 4,1-3 og 8,4-8, Mika 3,1-4. I Jes 58 står det om den faste som Herren vil ha — den får i høyeste grad konsekvenser for ens medmennesker: «Nei, slik er fasten som jeg vil ha: at du løslater dem som med urett er lenket, sprenger båndene i åket og setter de undertrykte fri, ja, bryter hvert åk i stykker, at du deler ditt brød med dem som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus, at du sørger for klær når du ser en naken, og ikke svikter dine egne», (4.6-7)

Jesaja profeterte også om at Messias skulle komme og bringe rettferdighet til de som er underkuet, Jes 11,4-5.

Jesus var denne Messias, og han bragte rett og rettferdighet til fattige, undertrykte, fanger osv., men det var en rettferdighet som hverken jødene eller noen andre hadde regnet med, nemlig Guds rettferdighet til syndere,

ufortjent, av bare nåde, Rom 3,21-24 og 5,6-9 Ef 2,8-9-

Men vi ser gjennom hele det Nye Testamentet at frelsen i Jesus Kristus får følger, også på det sosiale område. Jesu egen tale og handling viser dette klart, for eksempel der han snakker om å ha kjærlighet til sine fiender, Matt 5,43-48, stadfester det dobbelte kjærlighetsbudet og forteller om den barmhjertige samaritan, Luk 10,25-37, formaner de som ber til gjestebud om å be fattige, vanføre, lamme og blinde i stedet for venner, familie og rike naboer som kan be en igjen, Luk 14,12-14. Videre er ikke minst beskrivelsen av dommens dag i Matt 25,31-46 meget alvorlig. Jesus selv legte de syke, befri de besatte, oppreiste de døde, forkynte evangeliet for fattige og mett de sultne, bl.a. Luk 7,22 og 9,10-17, for å proklamere at Guds Rike var kommet nær og for å lindre nød og vise medlevelse. Han holdt seg også sammen med fattige, tollere, horer og andre som sto lavest i samfunnet.

Jesus trekker konsekvens for sine etterfølgere av den rettferdighet som Gud gir. Han behandlet ikke mennesker etter det de fortjente, slik verden gjør, men utfra deres behov. «De friske trenger ikke til lege, men de som har det ondt», Matt 9,12. Han stilte også alle reelt likt. Guds kjærlighet er ubegrenset til alle mennesker, «Han

gjør ikke forskjell på folk», Ap.gj 10,35, «Han lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over rettferdige og urettferdige», Matt 5,45.

Vi er kalt til å følge i Jesu fotspor og til å ha det samme sinnelag som Han hadde, Fil 2,5.

I brevene i det Nye Testamentet framholdes det for menighetene at frukten av troen er gode gjerninger til beste for vår neste — først og fremst andre kristne, men også ikke-troende, Rom 12,13-21, Gal 6,10, 1.Tess 5,15, Jak 2,1-9 og 15-17, 1.Pet 3,8-9, 1.Joh 3,16-18 og 4,19-21.

Det skulle ikke være noen tvil om at et sosialt engasjement, både det å lindre nød og å skape rettferdighet i samfunnet, har klart grunnlag i Guds Ord. Så er spørsmålet: Hvordan kan vi så være Ordets gjørere og ikke bare dets hørere?

Vi har i den karismatiske fornyelsen fått en dyb visshet om at Gud er levende og virksom i dag, at Han utrustet til tjeneste og deler ut sine nådegaver. Vi har fått erfare noe av Åndens frukt, ikke minst kjærligheten som har ført oss nærmere brødre og søstre som vi tidligere hadde mange fordommer og motstand mot, og vi har fått kjenne at Guds Ord har åpnet seg for oss og at bønn og lovsang har fått nye dimensjoner. Har så disse frukter av fornyelsen ført til at vi

sier «ja» til Bibelens tale om et ansvar og oppdrag overfor våre medmennesker og skaperverket? Har det ledet til et sterkere sosialt engasjement i den karismatiske fornyelsen enn det som er vanlig blant kristne? Og er dette engasjement eventuelt annerledes i fornyelsen?

Kjennetegn ved det sosiale engasjement i fornyelsen

La oss svare på det siste spørsmålet først. Det finnes noen menigheter og ikke minst en god del bofellesskap — «communities» - som på en sterk måte kombinerer karismatisk fornyelse og sosialt engasjement. Fra hjemlige forhold er det nok bare å nevne grupper som «Guds Fred» og «Tencentor». Utfra en del av litteraturen som er skrevet om emnet og det en ser i disse bofellesskap og menigheter, ser det ut til at det sosiale engasjement har følgende kjennetegn i fornyelsen:

1.

Fordi vi har en sterk forvisning om at Gud er levende og aktiv og at Han kaller og leder mennesker inn i forskjellige oppgaver, blir lydigheten mot Han det primære. Det sosiale engasjement blir en følge, et biprodukt av denne lydigheten. Dette skiller seg klart fra vanlig fornuftsmessig måte å gå fram på, der en fra et generelt prinsipp — «du skal elske din neste som deg selv» — trekker de praktiske følger med liten eller ingen tanke på Guds aktive deltagelse i det som skjer.

Det ligger et utall av behov og problemer og venter. Dette kan gjøre en avmektig og frustrert. Nøden finnes overalt, men jeg/vi kan bare hjelpe noen. Derfor trenger vi å være ledet av den Hellige Ånd. Nå tenker jeg ikke på om vi kommer forbi en mann som ligger forslått langs veien, Luk 10,25-37. Han skal vi hjelpe uten å nøle. Det jeg snakker om her er den permanente nøden. En leder for et stort bofellesskap (Word of God i Ann Arbor, USA, med ca. 2500 medlemmer) fortalte at de måtte stå imot press utenfra til å engasjere seg sosialt, fordi Gud talte til dem om først å bygge opp fellesskapet. Etter noen år, da fundamentet i fellesskapet var solid, begynte de å vende seg ut i tjeneste for andre. Fruktene har vært enorme ikke bare i Ann Arbor, eller i USA, men i mange deler av verden.

Det finnes en tid da Herren sier vent. Men vi må ikke la dette bli en

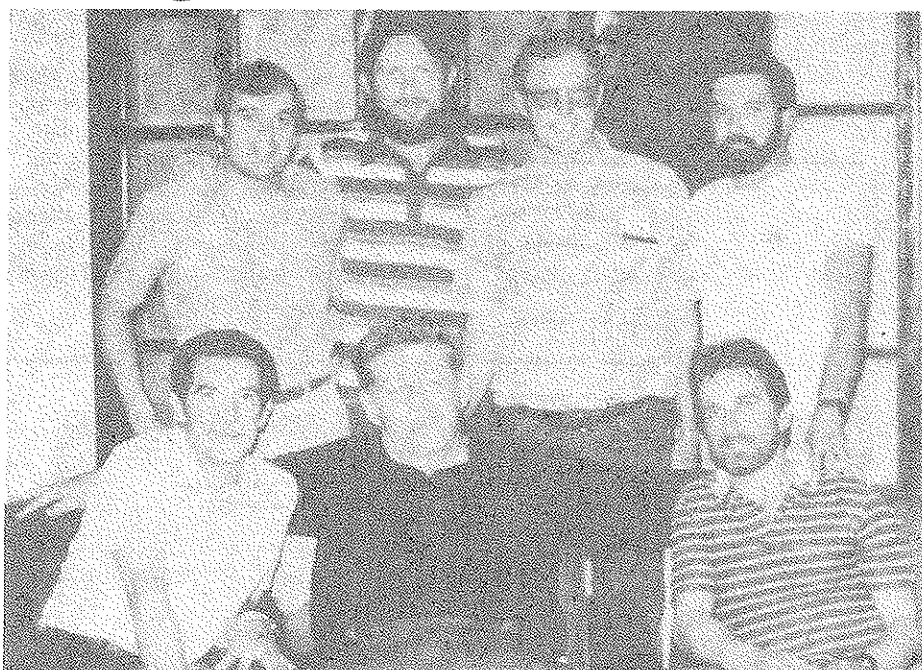
Fortsettelse side 41

UNGDOMMENE SOM VILLE «GÅ UT I ALL VERDEN»

En «Global Church Growth» rapport.

Få menigheter er blitt så omtalt i verdenspressen som «Verbo» i Guatemala City. Årsaken er at den nå avsatte presidenten i landet, Efrain Rios Montt, var et ivrig medlem i den menigheten. Den norske pressen og endog de kristne dagsaviser har kalt menigheten en «sekt» og fremstilt den som en mer eller mindre ytterliggående virksomhet. Misjons- og kirkevekstinspiratoren, Donald McGavran, har i sitt blad, «Global Church growth», gitt en rapport om bakgrunnen for denne menigheten. Bladet har forøvrig hatt en serie rapporter om vekkelsen i Guatemala, som den anser som å være en av de største i verden nettopp nå. Bare for noen få år siden var landet totalt katolsk, men idag er over 20% evangeliske kristne.

*Historien om «Verbo»
menighetene i Guatemala.*

Verbo-menighetens eldste samlet til bønn og faste sammen med Rios Montt og lederen for «Gospel outreach», Jim Durkin. Stående fra venstre er Francisco Bianchi, James Jankowiak, Jim Degolyer og Alvaro Contreras. Bianchi og Contreras fungerte under Montts presidentid som hans personlige rådgivere og sekretærer. I praksis dannet de et bønne-team med presidenten. Sittende fra venstre er Rios Montt, Jim Durkin og forstanderen i Verbo-menigheten Carlos Ramirez. Når Montt hadde viktige avgjørelser kunne han dra avgårde med disse brødre for gjennom bønn og samtale finne bibelske fremgangsmåter for sosiale reformer og løsninger på de mange problemer som Guatemala kjemper med.

For tretten år siden ble det startet et evangeliseringsarbeide blant kirkefremmede i Eureka, Nord California. Initiativtakerne til dette arbeidet var en pinsepredikant og noen kristne ungdommer som tidligere hadde tilhørt hippimiljøet. Utgangspunktet for deres virksomhet var en kafé som de leide. Selv om de først og fremst ønsket å nå ungdommen i nærmiljøet, var deres langsiktige mål «å forkynne evangeliet for alle folkeslag».

Gud lønnet dem i årene som fulgte, fordi de trofast arbeidet på det lokale plan, samtidig som de hadde syn for misjonsbefalingen. Deres navnløse forsamling har vokst til en ordnet menighet, kjent som Lighthouse Ranch av folk i distriktet. I denne lokalmenigheten vokste det fram en omfattende misjonsvirksomhet som ble kjent under navnet Gospel Outreach. De har 48 team som kontinuerlig arbeider i USA, Guatemala, Nicaragua, Ecuador,

Tyskland, Italia og England. Disse gruppene har grunnlagt 30 menigheter hvor ca. 4000 mennesker har sitt åndelige hjem.

Den største av disse Gospel Outreach menighetene er Verbo. Den ble dannet av en gruppe som var sendt til Guatemala for å drive hjelpearbeid. Idag har denne menigheten 1200 medlemmer og tidligere president, general Efrain Rios Montt er med i eldsterådet i menigheten.

Carloz Ramirez er ledende eldste i Verbo samtidig som han er en nøkkelperson i Gospel Outreach. Han reiser jevnlig mellom Nord-California og Guatemala for å ha god kontakt med begge disse menighetene. I et intervju med GLOBAL CHURCH GROWTH, har Ramirez fortalt hvordan denne enestående misjonsvirksomheten kom i gang og hvordan den vokste.

Pinsepastoren Jim Durkin arbeidet med denne kjerne av «Jesusfolket», som de ble kalt, og de ble grunnstammen i dette nye arbeidet. Han var da også eiendomsmedler og hjalp til med å finne kaféen som de begynte virksomheten utfra.

Ettersom Jesus-bevegelsen vokste, måtte de se seg om etter et større møte-lokale. Litt sør for Eureka kom de over en kystvaktstasjon som ikke var i bruk, og de sikret seg den 7,5 acres store eiendommen. En pryde for stedet var det høye, hvite fyrtårnet som sto på eiendommen. Lighthouse Ranch (fyrtårnfarmer) var blitt til.

Forsamlingen på Lighthouse Ranch vokste, og gruppen kjente kallet til å forkynne evangeliet vidt og bredt. Ungdomsteam med syn for misjon ble sendt fra Eureka til andre sentra for å grunnlegge nye menigheter. «Vi hadde forsåvidt ikke satt oss faste mål for de nærmeste årene og hadde ikke planlagt å danne x antall menigheter i løpet av det første decennium. Isteden lot vi ganske enkelt Den Hellige Ånd få lede oss,» sier Ramirez.

De første Gospel Outreach menighetene skjot opp langs vestkysten. Fra Fairbanks i Alaska til San Diego dukket det opp nye menigheter.

«Vi hadde ikke begynt å arbeide i Guatemala ennå, og arbeidet der kom igang på en interessant måte,» sier Ramirez. Han hadde kolumbianske foreldre som emigrerte til USA, men han var overbevist om at Gud ville lede han tilbake til Latin-Amerika før eller senere. «Jeg hadde fortsatt denne indre overbevisning da jeg arbeidet for Gospel Outreach i Nord-California», sier han. «I 1976 fikk vi en dag melding om det store jordskjelvet i Guatemala.»

Gospel Outreach hadde tidligere ikke drevet noen form for nødhjelpsarbeid. «Da Nicaragua ble rystet av et jordskjelv to år tidligere, engasjerte vi oss ikke i hjelpearbeidet.» Men Rami-

rez kjente at Gud ledet han til å være med å hjelpe jordskjelvfrene i Guatemala. Tre dager etter skjelvet reiste han dit for å se på forholdene, og han visste straks at Gud ville ha han til å starte et fast arbeid der. Han sendte beskjed til en gruppe som ventet i Eureka, og snart var et hjelpekorps fra Gospel Outreach etablert utenfor hovedstaden.

Ramirez forteller at gruppens hovedoppgave var å gjenoppbygge ødelagte hjem. De arbeidet ut fra en gård som lå utenfor byen. Den ble kalt Dos Alicias. «Vi begynte å holde møter for våre medarbeidere, men snart begynte også andre å komme — mennesker fra middelklassen og forretningsstanden i byen,» sier Ramirez.

En av dem som følte seg tiltrukket av disse møtene, var en general som nettopp hadde kommet tilbake fra eksil i Spania. Hans navn var Efrain Rios Montt.

Da Montt kom til Dos Alicias i 1977 var han ikke kristen. Han begynte å

Ungdommene som kom med i menigheten i Eureka begynte å sende team ned til Sydamerika. Foruten evangelisering driver de et stortstilt hjelpearbeid (Love lift) særlig i Guatemala, Nicaragua og Ecuador (som ligger rett syd for Colombia).

delta i våre bibelstudier. Han oppdaget at vi var annerledes, bundet til de bibelske prinsipper. To måneder senere tok han en avgjørelse for Kristus.

Ramirez minnes at generalen var en eksemplarisk kristen fra første stund. «Han var en av de mest respekterte militære og politiske skikkelser i landet. Hvorfor kom han så ofte til menigheten vår? Hvorfor kom han så tidlig og var alltid så hjelpsom mot alle? Han var et forbløffende eksempel. Jeg trodde det måtte være noe galt et sted.»

Men Montt viste seg å være en ekte kristen. Ramirez som ikke gjorde forskjell på høy og lav, veiledet han på vanlig måte gjennom de forskjellige stadier i disippelskap. Montt vokste som en av brødrene da Dos Alicias-gruppen åpnet en bokhandel i Guatemala City. De kalte den for Verbo. Det er et ordspill med spanske ord som be-

tyr både «handling» og «ord». Snart ble bokhandelen etterfulgt av Gospel Outreach's team. De leidde et stort hus i byen og flyttet møtene dit. De begynte også en kristen skole.

Denne nye byvirksomheten utviklet seg med eksplosjonsartet hastighet. Etter to måneder hadde de over 200 tilhørere, og de måtte flytte — denne gangen til et auditorium som tilhørte industridepartementet. Men etter noen måneder hadde de vokst fra dette lokalet også, og menigheten som telte 300 medlemmer, flyttet til et stort telt i «et pent strøk av byen».

Teltet som var ment å romme 800 mennesker, var fullt bare noen måneder etter at Verbo flyttet inn. Verbo fortsetter å holde møter i teltet og stuer sammen mellom 1000 og 1200 mennesker. De er nå blitt Guatemalas største menighet.

Den 23. mars 1982, mens Montt holdt på å lede et foreldremøte på skolen, fant et blodig militærkupp sted, og han ble plutselig bedt om å bli president. Likevel var han fortsatt engasjert i menighetens ledelse og møter. Ramirez sier at om Montts nærvær tidligere virket som et trekkplaster, er det nå heller motsatt. De fleste latin-amerikanere er redde for i for stor grad å identifisere seg med det politiske liv.

Ramirez sier at Verbo og Gospel Outreach hånd-i-hånd har ekspandert til Managua, Nicaragua og Quito i Ecuador. Etter tre år i Managua teller Verbo menigheten ca. 100 medlemmer. I Quito har de ikke holdt på så lenge ennå, men «noen dusin» samles i hjemmene til møter på fredagskveldene.

Ramirez tror at situasjonen i Guatemala er en enestående mulighet til å nå Sentral-Amerika og andre områder i Latin-Amerika.

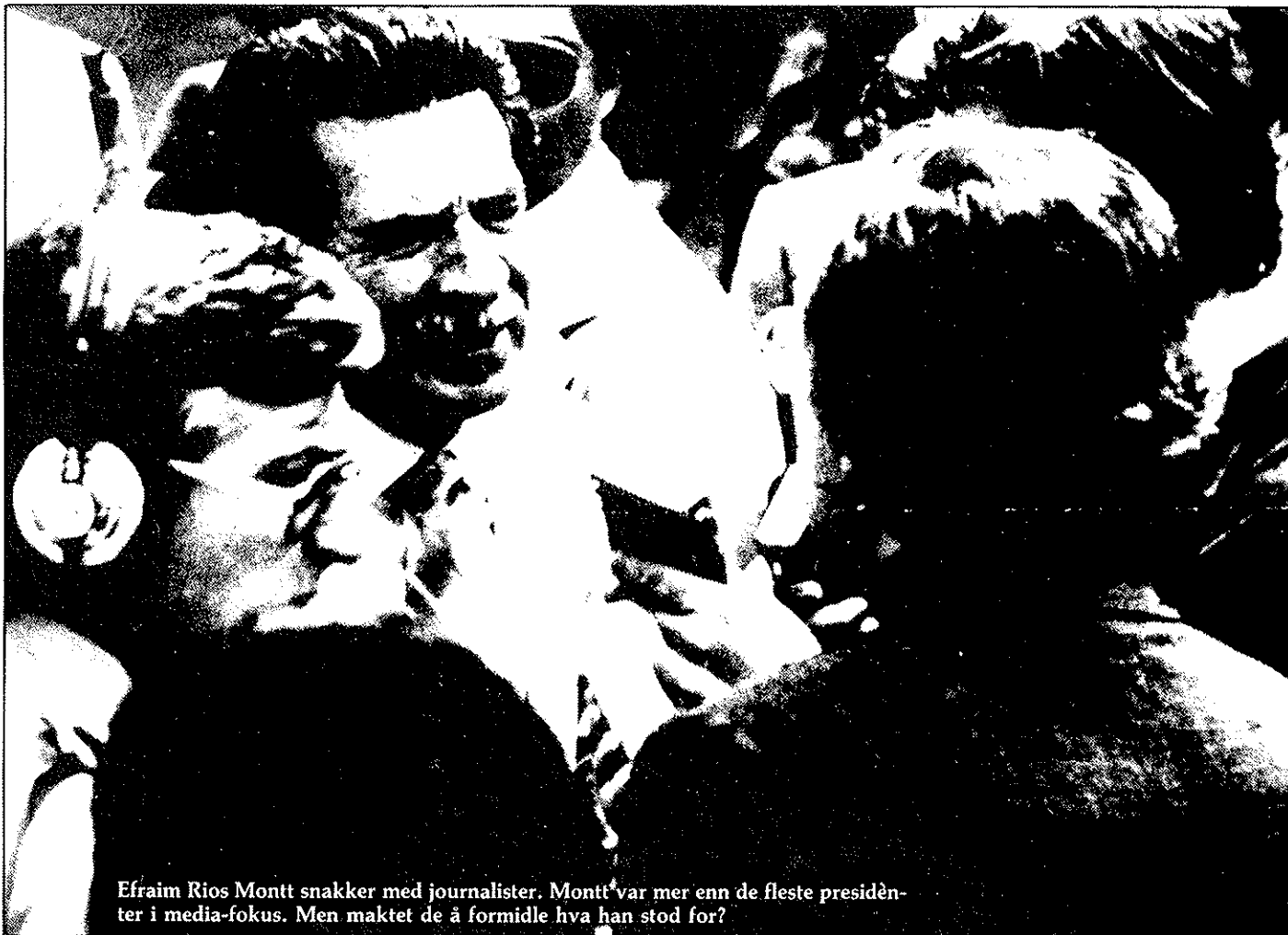
Oversatt av
Inger Juel Sukke

**ARNOLD BØRUD'S
MEST KJENTE
ALLSANGER**

**FRA GOSPELHOUSE
SELVFØLGELIG!**

Boks 33 1342 Jar
Tlf. 02-532378

Efraim Rios Montt snakker med journalister. Montt var mer enn de fleste presidenter i media-fokus. Men maktet de å formidle hva han stod for?

DEN „FANATISKE“ PRESIDENTEN

Tekst: Rolf Erik Janøy

I de 16 måneder Efraim Rios Montt var president i Guatemala, sto han hver søndag kveld fram på TV og radio og talte til nasjonen, om bibelske prinsipper for familieliv og samfunn.

Den samme mann, ble av organisasjoner for menneskerettigheter, anklaget for grufulle massakre på landets undertrykte indianere. Flere kristne ledere dro til Guatemala for selv å søke sannheten. En av dem kalte ham en «stor

kristen statsmann på linje med Daniel i GT.» I vår hjemmlige presse ble han helst fremstilt som «en blodig morder», og som en «religiøs fanatiker». Hvem var denne mann? Hva ville han? Hvilke motiver drev ham?

Vi har ikke kunnskap eller innsikt nok til å gi fullstendige svar. Når vi allikevel bruker spalteplass til dette tema, er det fordi vi har en del opplysninger vi mener kan føre oss nærmere svarene.

Få statsledere har vært så fokusert av media som Montt, tross det fant vi lite av det materialet som her legges fram i norsk presse. Skulle vi komme i skade for å være for godtroende, oppveies det i rikelig grad av de summariske fordømmelser som ellers synes å ha vært enerådende i norske aviser.

Følsomt tema

De nesten ufattelige kontraster omkring Montt, gjorde ham til et følsomt tema. Hvem hadde hørt om en «karismatisk diktator», eller en søndagsskolelærer som ble beskyldt for å massakrere indianerbarn? Kan en åndsfull, evangelisk kristen, være leder av et militærregime som er i borgerkrig? Det er fristende å vende seg bort i avsky, og innfor slike anklager er det fristende å hurtig rykke ut med avstandstagen og forøvrig overlate til den verdslige presse å beskrive denne «fanatiker». Men erfaringen viser, at vi ikke uten videre kan stole på at pressen formidler et sant bilde, ikke minst fra den tredje verden, (f. eks. Midt-Østen).

Den verdenskjente søramerikanske evangelisten, Louis Palau, sa rett ut, da han besøkte Sverige i sommer: «At kristne i vest ikke forstår å skille mellom sannhet og løgn mer enn de gjør, det forbauser meg. Forstår de ikke at satan bruker media til å forvrengte virkeligheten? Før ble det evangeliske arbeidet i Syd-Amerika forfulgt av kommunister og katolikker. Idag kommer de sterkeste angrep fra liberale kirker i vest, som forener seg med ateisme og kristendommens fiender. Det er hva som er skjedd når det gjelder Guatemala.» («Hemmets Vän», 14/7-83).

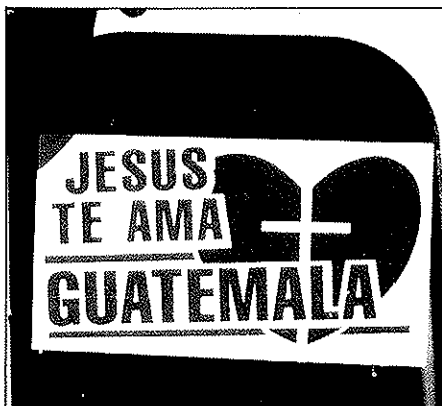
Vi fikk merke noe av denne forvrengte virkelighet, da vi brakte et nyhetsklipp om Montt (nr.2-83). Hensikten var å fortelle om hans kristne tro. Dette lille klipp vakte et mediaskrik hvor vi ble tillagt suspekte motiver. En avis forsøkte enda i fullt alvor, å øve press for å få Pionerens redaktør avsatt. Selv Vårt Lands kommentar til den saken var bare et ekko av den profane presse. Når nå Montt, til den norske presses glede, er avsatt, er det forhåpentligvis mulig å legge frem opplysninger om ham, uten å bli beskyldt for å støtte verken diktatur, vold eller undertrykkelse.

Utvilsomt gjorde Montt feil, både som kristen og politiker, fordi han også er et menneske. Vi laster ikke noen for å belyse eller kritisere slike feilgrep. Men hvis motiver og handlinger blir forvridd til det ugjenkjennelige, tjener det ingen god sak.

På samme måte som Palau, har vi funnet grunn til å tro, at Montt var en mann «som ville sitt lands beste». Får vi siden se materiale som viser at vi tok feil i det, skal vi redegjøre for det her i Pioneren.

Den kjente forkynner, sanger og forfatter, Pelle Karlsson, var en av de som undersøkte det som skjedde. Han snakket med Montt og besøkte indianerlandsbyer, og laget bl.a. en dokumentarfilm fra besøket. Som sitt personlige inntrykk, hørte jeg ham selv si: «Jeg tror ikke at det er noen i vår tid, som på en slik måte har levd ut sitt åndelige liv, sin tro på Gud og tilbedelse av Jesus Kristus, på regjeringsnivå, som Rios Montt.»

Når en troverdig kilde som Karlsson kunne gi en slik beskrivelse, ble vår in-

«Jesus elsker deg Guatamala,» står det på dette skiltet.

teresse for å se nærmere på denne sak vekket.

Populær

Efraim Rios Montt er en populær skikkelse i brede lag av folket. Ved mange anledninger har han talt deres sak, og gått imot korrupsjon og maktmisbruk. «Hans hjerte er med folket, spesielt indianerbefolkningen som har vært undertrykket av landets herskerklasse», sier Karlsson. Da han i 73 ble sjef for arméen, forsøkte han å renske opp i den tradisjonelle korrupsjonen blant de militære, og kom i skarp konflikt med daværende president Arana Osorio. Da Montt også kritiserte den urettferdige jordfordelingen, og det meningsløse i å forsvare det rådende system med vold, ble han avsatt. Ironisk nok forsøkte Osorio å anklage ham for «overgrep» mot en indianerlandsby (San Sidi Say). Montt hadde der forhindrede de militære, på endel forretningsmenns anklager, i å slå ned på indianerne. I 1974 stilte Montt opp som presidentkandidat for en valgallianse, ledet av det kristendemokratiske partiet. I alliansen inngikk også arbeiderpartiet og venstrekrefter som hadde kontakt med geriljabevegelsen i landet.

Da valget gikk mot en klar seier for Montt, ble kringkastingen av resultatene avbrutt. Dagen etter innsatte de militære den beryktede norskættede Kjell Laugerud Garcia som president, idet de hevdet at HAN hadde vunnet valget. Krefter som støttet Montt ville han skulle lede et væpnet forsøk på å gripe makten, men han sa: «presidentposten er ikke verd en dråpe guatemalisk blod». Laugerud tvang Montt ut av landet og han måtte oppholde seg en tid i Madrid.

Frelst

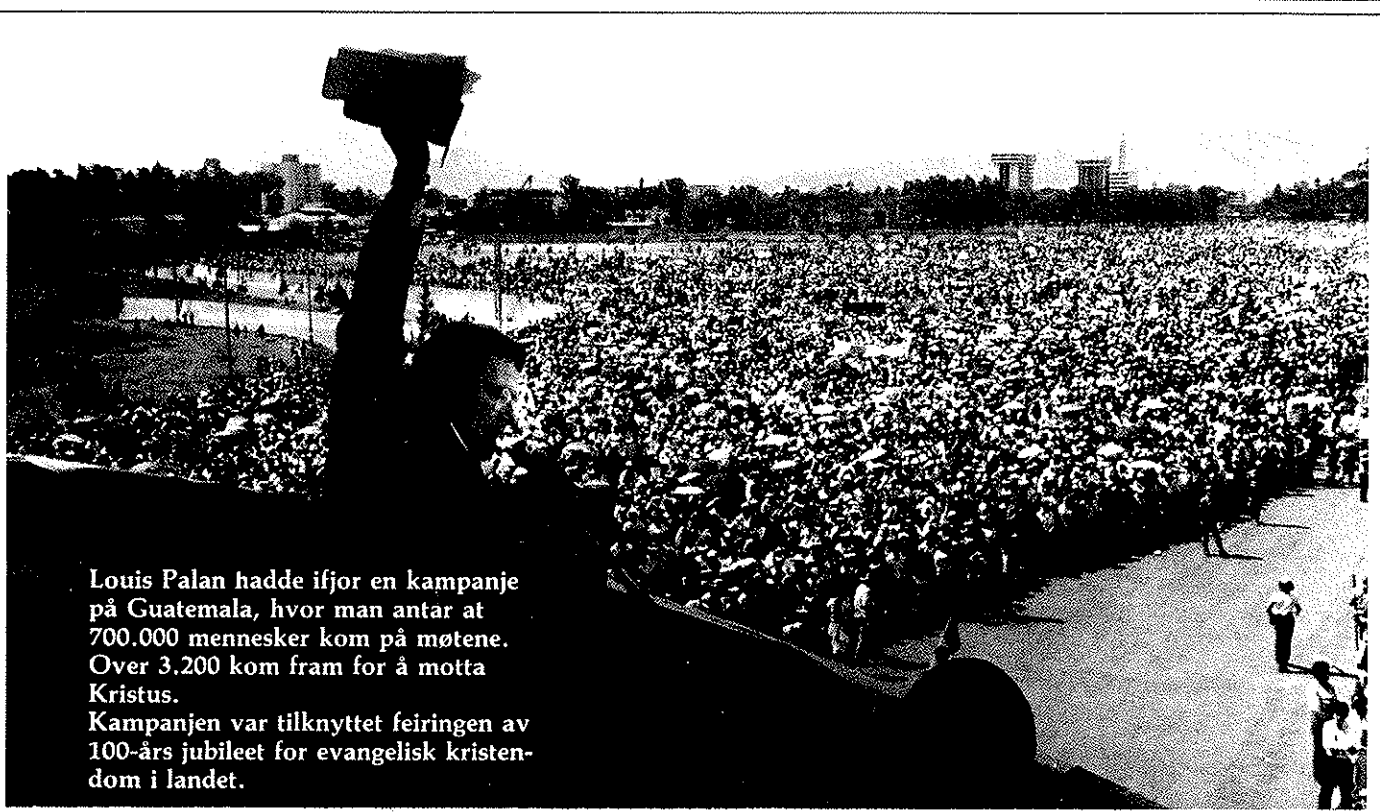
Som navn-katolikk hadde Montt hele sitt liv hatt stor respekt for Bibelen. Da han var rektor for landets militærakademi, måtte de kommende offiserer på Montts ordre bære et NT i den ene lommen, og reglementet i den andre. Da han i 78 kom tilbake til Guatemala, fikk han lønn som general i de væpnede styrker, men det korruperte regimet hadde ingen stilling for en mann som han.

En kaptein han kjente godt fra det militære, tok ham med på bibelstudiemøter i Verbo menigheten. En dag sa Montt til pastoren i menigheten: «Jeg har alltid trodd på Gud og Jesus. Men nå hører jeg at det er nødvendig å bli født på ny. Jeg behøver å bli født på ny!» Ved pastor Carlos Ramirez veiledning tok han imot Jesus som sin Herre og frelser, han var da over 50 år. Siden han disponerte sin egen tid, begynte Montt straks flittig å besøke menighetens bibelstudier både formiddag og kveld. «Det var veldig sterkt å se hvor ivrig og hjertelig han studerte Guds ord», sa Ramirez. Andre menigheter tilbød ham ledende stillinger, men han så behovet for å vokse i sitt åndelige liv først, og ble værende i Verbo-menigheten. På grunn av sin store hengivelse til det nye livet han var ført inn i, vokste han raskt åndelig. Etter hvert fikk han ansvar for en husgruppe i sitt hjem, og ble siden leder for menighetens søndagsskole og en kristen grunnskole. Han søkte også Åndens fylde og opplevet dette, forteller Ramirez til «Voice».

Kuppet

Fire år etter at han ble med i menigheten, kom kuppet, 23.mars 1982.

Det var yngre progressive offiserer som ikke lenger orket det korruperte regime til Romero Lucas Garcia, en president i verste guatemalisk tradisjon. Hans regime var ikke særlig annerledes enn Laugeruds. De representerte bare hver sine grupperinger blant landets overklasse som i flere tiår hadde konkurrert om makten. Volden i landet hadde økt, og terroren trappet opp til 300 politiske mord i måneden. Presi-

Louis Palan hadde ifjor en kampanje på Guatemala, hvor man antar at 700.000 mennesker kom på møtene. Over 3.200 kom fram for å motta Kristus. Kampanjen var tilknyttet feiringen av 100-års jubileet for evangelisk kristendom i landet.

denten hadde et «spesialbyrå» til be- kjempelse av opposisjonelle krefter i tilknytning til sin bolig, ifølge Am- nesty. Siden den demokratisk valgte pre- sidenten Arbenz ble styrtet, etter tre år ved makten i 56, har landet blitt styrt av militærdiktaturer og tilsynelatende «demokratiske» regimer, som har tatt makten ved valgfusk og terror. I 1966 ble en gruppe kommunister bortført og siden funnet igjen døde. Det sies at det var amerikanske militærrådgivere som introduserte en demonstrasjon av hvordan man kunne kvitte seg med opposisjonelle krefter. Uansett hvem som fant på dette, har metoden spredd seg over hele Latin-Amerika. I Guate- mala ble mord endel av den politiske hverdag. Ved kuppet i 82 var det ca. 30 slike drap hver dag i Guatemala City, en by på Oslos størrelse. Da Garcias håndplukkede kandidat ved president- valget, Anibal Guevara «vant» og pro- tester om valgfusk ble avfeiet, grep en gruppe yngre opposisjonelle offiserer inn og tok makten. Det første disse gjorde, var å sende bud på Efraim Rios Montt, som intetanende var opptatt med et foreldremøte på Verbo-skolen.

Kaos

Montt ønsket ikke å bli president. Han var blitt spurt om å stille som kandi- dat, men takket nei. Han anså seg fer- dig både med militærliv og politikk og ønsket å bruke all sin tid og kraft i me- nighetsarbeidet. Det var de yngre offi- serer som på bakgrunn av landets kriti- ske tilstand og skrikende behov for re- former, instendig ba Montt hjelpe lan-

det ut av kaos. De kjente til Montts he- derlighet og personlige integritet fra den tiden han var deres lærer på mili- tærakademiet. De visste han ikke var i hendene på verken jordeiere eller an- dre økonomiske maktkonsentrasjoner. Når Montt etter både betenkninger og bønn sammen med de «eldste» i menig- heten sa ja til kanskje en av verdens mest umulige oppdrag, var det ifølge de som sto ham nær, kun fordi han trodde Gud ville det. Da Montt tok over, var landet preget av borgerkrig, terror, dyp sosial nød, korrupsjon og nesten en total rettsløshet for indianer- ne, som utgjør 55 % av landets befolk- ning. Denne kaotiske situasjon fikk Montt i oppdrag å finne en vei ut av. Statskassen, som for noen år siden hadde hatt endel reserve, var tømt og landet var ruinert. På toppen av dette hadde Montt ingen politisk eller mili- tær basis å støtte seg til. De yngre offi- serer, som hadde gitt ham makten, ut- gjorde bare en fraksjon av hæren og de politiske partier var satt til side. Når man bedømmer hva Montt fikk utret- te, blir man nødt til å ta utgangspunkt i den historiske situasjon han ble plas- sert inn i. Han hadde ingen økonomi- ske midler til omfattende sosiale refor- mer, og omkring seg hadde han folk som ville styrte ham såsnart han rørte ved deres privilegier. Dessuten genera- ler som selv ønsket å bli president.

Kristne prinsipper

Det første Montt gjorde, var å avsette sjefen for politiet, armeens sikkerhets- sjef og sjefen for nasjonalpolitiet.

Mordfrekvensen i Guatemala City sank straks med 90%. Når de høyreo- rienterte terroristgrupperingene ikke lenger hadde beskyttelse fra høyere myndigheter, ble det langt mindre po- litiske mord, også i de andre byene.

Under den første uken som presi- dent, formulerte Montt et slagord ba- sert på de ti bud: «Jeg lyver ikke, jeg snyter ikke og jeg misbruker ikke min makt». Siden gikk han ut på TV og sa han hadde krevet at alle offentlige an- satte skulle forplikte seg skriftlig på disse prinsipper eller avgå.

Selv Montts bitreste anklagere, måtte etter hvert innrømme at ved de- tte dristige utspill, fikk han i løpet av få måneder bukt med mye av den korrup- sjonen som gjennom årtier har vært en svøpe mot folket i dette landet.

Hver søndag kl.21. hadde han en ti- mes program på TV og radio, hvor han tok opp ulike sider av samfunns- problemene og belyste disse utfra krist- ne prinsipper. Selv om dette ikke var «prekener» i tradisjonell forstand, sier de som hørte og så disse sendinger at han alltid fremla et klart evangelisk vitnesbyrd. Han ønsket utfra Guds ord å vise en vei ut av den krise landet var i.

Montt la fram en sosial modell som bygget på kristne grunnverdier, og en form for demokratisk sosialisme «for- deling av felles goder» (Newsweek). «Diktaturstyrte er ikke løsningen», sa han i en av sine fjernsynstaler (Time 23/5-83). Da han hurtig gikk inn for å legge til rette for et demokratisk valg, der alle partier skulle få stille opp, også de på ytterste venstre fløy, ble han an-

klaget for å gå for fort fram. Det ble hevdet av hans motstandere, at landet ikke var rede for et demokratisk valg. (Gjengitt bl.a. i avisen Vårt Land). Da han siden besluttet å VENTE til man hadde fått lagt et bedre fundament for et reelt valg, ble han anklaget for ikke å ville gi fra seg makten. Han besluttet at det skulle holdes valg juli 84 og gav fire jurister i oppdrag å legge til rette, slik at valget kunne foregå i lovlige former. «Vi er fast besluttet på å orientere Guatemala mot et autentisk demokratisk system, basert på en lovgivende forsamling,» erklærte Montt (Time 11/7-83).

Flere av de kristne ledere, som dro ned for selv å studere hva som skjedde i landet, uttrykte etter besøket et håp om at et «tredje alternativ» til de blodige strider mellom høyre og venstre krefter, var i ferd med å framstå, som et vitnesbyrd for dette krigsherjede kontinent og verden forøvrig. Dette er en «ny revolusjon» skrev misjonslederen Peter Gonzalex, «en revolusjon for Kristus!»

Forøvrig var han meget nøye med at

Mange evangeliske ledere dro til Guatemala for å hilse på Rios Montt. Her tar han imot broder Andreas, leder av «Open Doors».

Guatemala. Denne vekkelse begynte flere år før Montt ble president og er ikke knyttet til ham, men under hans tid ved makten, fikk den unektelig ny fart og mye publisitet. Det er bare hundre år siden det evangeliske budskap kom til dette katolske land. Man feiret det jubileet i nov. 82, hvor man samlet en av de største forsamlinger som noengang har møtt fram til et evangelisk møte. Hele 700.000 mennesker kom til «Campo Marte Parade» plassen i hovedstadens sentrum, for å bl.a. høre Luis Palau og Rios Montt. For syv år siden var det 11% evangeliske kristne i landet, for fire år siden var det 16% og idag er 22% av folket med i en evangelisk menighet. Ifølge Luis Palau vil det ikke vare mange år før disse menighetene utgjør en majoritet av folket. «Vekkelsen har en slik enorm kraft og fart», sier han. Montt er en frukt av denne vekkelser. I sin nyfrelste iver arbeidet han med stor frimodighet for en «omvendelse» av hele samfunnet, mot en ny tid ved Guds hjelp. Derfor la han stor vekt på bønn og kristne rådgivere. Sammen med et par eldstebrødre fra Verbomenigheten, dannet han et «bønneteamb» som ved enkelte anledninger tok dager i bønn og faste innfor vanskelige avgjørelser. De var ansatt som hans personlige rådgivere.

Montt måtte ta imot pave Johannes Paulus II da han var president. De virker som de begge er noe skeptisk til hverandre.

De kristne ledere som kom og besøkte ham, vendte hjem med en sterk oppfordring fra presidenten om å være med å be for land og folk. Når han fikk besøk av noen han ikke var sikker på var kristne, gav han dem alltid en Gideon bibel med oppfordring om å lese den. I sitt eget hjem kunne han sammen med datteren Zuri, som går på bibelskole, og hustruen Maria Teresa og andre kristne venner, ha bønnesamlinger. Montt tok gjerne fram gitaren og ledet i lovsanger.

I Verbomenighetens enkle «teltlokale», kunne presidenten til verdenspressens forskrekkelse, stå med hendene løftet og delta i tilbedelse. Enda større forbauselse vakte det at presidenten under vanskelige avgjørelser, sammen med medarbeidere og rådgivere, kunne avbryte samtaler for å bøye kne og ta en stund i bønn, før beslutninger ble fattet. «Han refererte til Gud som sin personlige rådgiver, og falt stadig på kne, for å be om guddommelig veiledning» (Newsweek 22/8-83).

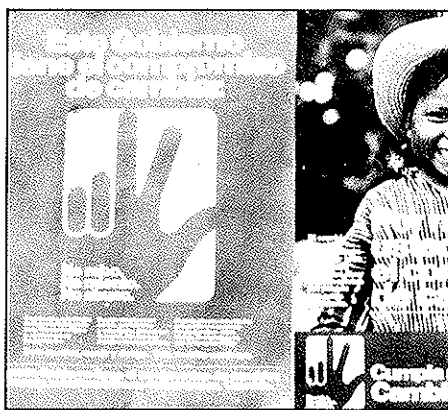
Katolikkene

Den katolske kirke var svært kjølig til Montts evangeliske linje. I et hyrdebrev sist sommer, uttrykte biskopene frykt for at landet skulle falle i hendene på evangeliske protestanter. (Newsweek 11/7-83) Montt gikk også på katolske gudstjenester for å vise at han var hele landets president. Han la dog ikke skjul på at med den makt og innflytelse katolikkene hadde hatt på dette kontinent i århundrer, er de medskyldige til de tilstander Latin-Amerika idag er i. Da paven besøkte Montt, utvekslet de gjensidige formaninger, og han nektet å bruke statsmidler til å utstyre paven med spesialbygget bil. Mange mener at årsaken til at så mange nominelle katolikker over hele Sør-Amerika i så stort omfang slutter seg til evangeliske menigheter, er skuffelse over det svake åndelige liv i den katolske kirke. Det har vært hevdet av pressen at det pågikk en opptrapping mot «religionskrig» mellom katolikker og protestanter, noe som på det sterkeste ble avvist både fra katolsk og evangelisk hold.

Indianerne

Montt opprettet et «stats-råd» hvor 30 valgte representanter fra ulike sektorer av samfunnet skulle få medinnflytelse. De skulle bl.a. forberede overgang til sivil styre. I dette råd satt også 10 indianere fra de største indianerstammene. For første gang fikk disse undertrykte klasser en røst i landets styre. Når en avis latterliggjorde dette tiltaket, og beskrev det som «en tilbakevending til steinalderen», svarte Montt

Fortsettelse side 43

De tre slagord som Montt brukte i sin store kampanje mot korrupsjon: «Stjel ikke, lyv ikke, misbruk ikke makt.»

ingen fra Verbo-menigheten skulle få arbeide i statsadministrasjonen fremfor andre. En av de løgner som ble spredd, var at Montt «besatte mange viktige stillinger med folk fra sin egen sekt.»

Vekkelser

For oss i Europa, som har hatt det kristne budskap i århundrer, og i de siste generasjoner stadig mer mistet innflytelse på samfunnslivet, kan Montts tro på en «evangelisk politikk» virke utopisk og naiv. Men i Guatemala pågår en av de sterkeste vekkelser i verden idag. Det anerkjente misjonsbladet «Global Church Growth», har i hele seks artikler lagt fram forskningsdata omkring den veldige menighetsvekst som skjer. Bladet mener at det kan trekkes viktige lærdommer av det arbeidet de evangeliske kristne utfører i

tegn-under-kirkevekst

HAN VIL VINNE EN MILLION MENNESKER

Lester Sumrall under TV-intervjuet med redaktøren av Charisma, Stephen Stang. Deler av intervjuet gjengis i denne artikkel.

Intervjuer med Dr. Lester Sumrall

I løpet av 50 år i tjeneste har Lester Sumrall sett visjoner, kastet ut demoner, talt til tusener rundt i verden, og vært en av de første innen kristen radio og TV-virksomhet.

Her blir han intervjuet av redaktøren av det amerikanske bladet «Charisma», Stephen

Strang, om høydepunktene i sin 50-årige tjeneste. Dr. Sumrall forteller her historien om en demonbesatt pike på Filipinene, hvis befrielse åpnet dørene for vekkelser der, drøfter hvordan undervisningen omkring de åndelige gaver var i den første tiden, forteller om mirakuløs helbredelse fra tuberkulose da han var 17 år gammel,

samtaler om barneoppdragelse, og avslutter med å fortelle om hvordan Gud kalte ham for å vinne en million mennesker for Jesus. Denne originale pinsepredikanten er ukjent av mange her i Norden, men Gud brukte ham til å ryste en hel nasjon ved et utfrielsesunder.

Strang: *Jeg forstår at dette er det femtiende året i din tjeneste for Herren. Jeg vil gratulere deg med disse femti årene, og gjerne høre deg fortelle litt fra høydepunktene i din tjeneste. Men la oss først begynne med din barndom. Jeg har lest at din mor hadde stor innflytelse i ditt liv. Vil du forklare dette nærmere?*

Sumrall: Ja, jeg ble oppdratt i et av disse amerikanske hjemmene hvor mor var en veldig avgjort kristen, mens far ikke var en kristen i det hele tatt. Og jeg tror jeg hellet mest til min far tidlig i barneårene, men mor holdt hjemmet sammen. Hun trodde at barna skulle bli evangelister, og levde et fint åndelig liv som vi så på nært hold.

Når det var tid for å gå til gudstjeneste, ble ingen værende igjen hjemme. Selv om min far ikke ønsket å gå, tok hun alle barna med seg, og de hadde ingen innvendinger. De sa ikke: «Jeg vil heller være hjemme hos pappa», fordi hun sa: «Nei, dere blir med meg til kirken.» Hun hadde en veldig sterk innflytelse på mitt liv i positiv retning.

Strang: *Da du var 16 år gammel, led du av en alvorlig sykdom — jeg tror du hadde tuberkulose, og at du fikk en visjon da du ble helbredet. Er det sant?*

Sumrall: Ja. Jeg vet ikke hvor lenge jeg hadde hatt TB. Det fantes ikke noe av det i familien, men jeg begynte plutselig å kaste opp blod. Vår familielege kunne ikke helt forstå hva som var i veien. Jeg holdt på å blø ihjel. Doktoren kom en kveld og sa: «Denne gutten kommer ikke til å leve mer enn et par timer.»

Strang: *Hva skjedde videre den kvelden?*

Sumrall: Det var den natten jeg fikk en visjon. Inntil den kvelden hadde jeg vært i opprør mot Gud. Jeg hadde mer eller mindre trodd på fars ideer om de kristne og hadde ganske mye hat inni meg overfor de som på en eller annen måte hadde forulempet meg. Den kvelden hørte jeg folk hviske i rommet mitt, og de tenkte nok at jeg var uten bevissthet, men faktisk var at jeg observerte alt. Jeg forsto de alle hadde oppgitt meg, de trodde jeg skulle dø. Da doktoren forlot rommet, fortalte han far at han skulle til kontoret for å skrive ut dødsattest som far kunne hente morgenen etter, og så kunne han gå for å finne et gravsted, jeg ville være død i løpet av to timer.

Den natten så jeg på den ene siden av senga en kiste. Herren sa: «Dette er kisten din.» Jeg så på den, og den var vakker, men når det er din egen, så liker du den ikke. Så jeg snudde hodet og så en annen vei, og der så jeg en stor Bibel. Gud sa: «I natt skal du få velge

hvilken av disse to tingene du vil ha.»

Jeg visste at Bibelen betød at jeg skulle ut å forkynne, og jeg visste at kisten betød at jeg skulle dø. Jeg var redd for å dø, fordi jeg følte at jeg ikke hadde det rett med Gud. Men jeg ønsket heller ikke å forkynne, fordi far hadde lært meg til å mislike predikanter.

Strang: *Så du følte at Gud gav deg et spesielt kall?*

Sumrall: Et siste kall. Jeg tenkte: «Jeg har ikke råd til å dø, jeg er jo bare 17 år gammel. Jeg tror jeg får bli en predikant.» Og da jeg tok den bestemmelsen, sovnet jeg. Da jeg våknet neste dag, følte jeg meg i fin form. Det kom aldri mer noe blod ut av mine lunger. Jeg var fullstendig helbredet. Dagen etter spiste jeg en solid frokost, den første på lang tid. Tre dager senere kunne jeg gå omkring, og etter tre uker dro jeg for å preke i en skole ute på landet.

Strang: *Vitnet du mye om din helbredelse i de første møtene dine?*

Sumrall: Ja, men du kan bare vitne om det den første kvelden, ikke i hvert møte i en møtekampanje som strekker seg over tre uker. Så jeg lærte meg ganske raskt å fortelle historien om den fortapte sønn, David og Goliat, eller Daniel i løvehulen osv. Jeg tror det var noe jeg husket fra søndagsskolen.

Strang: *Jeg har lest din biografi, så jeg vet at Gud kalte deg i 1934 til å reise rundt i hele verden for å forkynne evangeliet. Hvor reiste du først?*

Sumrall: Vi dro til Tahiti, Rarotonga, New Zealand og Australia.

Strang: *Hva gjorde du, en ung amerikansk forkynner, på disse stedene?*

Sumrall: Jeg prekte uavbrutt i 18 måneder. Så ga Gud meg den andre visjonen. (Jeg har bare hatt to visjoner i mitt liv.) Jeg så et tydelig bilde av verden på vei mot fortapelsen. Jeg var på et lite sted og skulle til å preke. Plutselig så jeg ingen i forsamlingen lenger, i stedet så jeg japanere, kinesere, folk fra Mongolia, indere og øyboere. Det var like klart som jeg ser deg nå. De gikk alle sammen nedover en hovedvei. Mens jeg så på dem, så jeg plutselig at de forsvant i evig mørke ved enden av veien.

Da visjonen tok slutt etter et par timer, var jeg sterkt rystet, og jeg sa: «Jeg vil bli misjonær, jeg vil bli evangelist». Jeg begynte straks å forberede reisen over havet. I 1934, da jeg var 20 år gammel, reiste jeg. Jeg fikk med meg en mann ved navn Howard Carter, som var lærer, og jeg var jo evangelist. Vi reiste over hele verden sammen. Vår første tur strakk seg over 30 nasjo-

ner, og derfra dro vi gjennom Sør-Amerika sammen og videre gjennom Europa.

Strang: *La oss snakke litt om Howard Carter. Når en leser om pinsevekkelsens begynnelse, er alltid hans navn fremtredende. Fikk han stor betydning for ditt liv?*

Sumrall: Ja. Howard Carter var en engelsk gentleman, han kom fra en aristokratisk familie, hvor faren var en ganske berømt oppfinner. Howard Carter arvet de samme evnene. Han oppfant ting, og var også litt av en kunstner og veldig rik inntil han ga bort alt sammen.

Strang: *Hvilke erfaringer har du i samarbeidet med ham?*

Sumrall: For det første ble jeg sterkt involvert i det vi kaller Åndens gaver. Carter satt i fengsel i England under den første verdenskrig p.g.a. militærnektning av samvittighetsgrunner. Og der i fenselscella ga Gud ham definisjonen og funksjonen og virkningene av Åndens gaver slik vi forstår det i dag.

På den tiden trodde de fleste kristne, inkludert pinseretningene, at Samson f.eks. hadde en gave for styrke og makt, og Salomo hadde en visdoms- og kunnskapsgave.

Howard Carter begynte å forstå at hver enkelt gave som Ånden gir, er overnaturlig, adskilt, bestemt, unik og virker ene og alene som en gave fra Gud.

Strang: *Så ingen underviste om dette på den tiden?*

Sumrall: Absolutt ingen. All undervisning om dette kom ene og alene fra en kant — Howard Carter. På reisene våre rundt i verden forkynnte han om dette, og jeg hørte på. Vi ble veldig engasjert i det vi kaller Åndens gaver.

Strang: *En av de stedene dere besøkte, var Filippinene ikke sant?*

Sumrall: Nei. Jeg dro til Filippinene etter at vi hadde sluttet å reise sammen. Jeg besøkte dette området i 1950 under en jorden rundt evangelistreise. Jeg dro til Filippinene for en tre dagers kampanje med Youth for Christ. Den første kvelden så vi 300 eller 400 mennesker overgi seg til Herren, og vi ble veldig forventningsfulle. Vi forlot stedet og dro tilbake til Statene, og to år etterpå talte Herren til meg og sa: «Jeg vil du skal dra til Manilla, og jeg vil gjøre mer for deg der enn jeg noen gang har gjort før.» Jeg dro da dit igjen.

Etter å ha vært der i omkring 6 mdr. hadde vi ikke engang 5 medlemmer. Da helbredet plutselig Gud en ung pike i Bilibid-fengselet. Han helbredet henne mirakuløst, og historien ble omtalt i pressen i tre uker etterpå.

Navnet hennes var Clarita, og hun var prostituert. Hun var blitt plukket opp på gata i Manilla klokka to på natta av politiet og satt i fengsel. Hun hadde en tragisk bakgrunn. Moren hennes døde da hun var 12 år gammel, og hun hadde ingen muligheter til å få seg jobb, så hun ble prostituert. Hun hadde ingen anelse om hvor mange menn hun hadde hatt. Nå var hun blitt 17 år gammel og hadde gått fra by til by som prostituert.

Etter å ha vært i fengsel i 48 timer begynte det å vise seg merkelige bitt og tannavtrykk på huden hennes, og hun besvimte. Ved andre anledninger kom en slags ond ånd inn i henne, og hun fikk slik styrke at intet menneske kunne holde henne. Selv ikke seks menn klarte å holde denne ene jenta. Hun ble unormal sterk og grusom. Hun klorte og bet og skrek og gjorde alt for å skade andre. Vanligvis var hun en stille og rolig søt 17 år gammel jente.

Legene var selvfølgelig forbauset, og en av dem sa: «Du bare later som om du er besatt for å få oppmerksomhet og ansiktet ditt i avisene.» Da så hun på ham og sa: «Du skal dø!» Innen 24 timer var han død. Til vaksjefen som sparket henne, sa hun også: «Du skal dø», og også han døde innen 24 timer.

Strang: *Hvordan ble du involvert i dette?*

Sumrall: Jeg hadde ikke lest aviser i det hele tatt, så jeg visste ikke noe om dette her, men en kveld etter nyhetene på radioen klokka ti, sa hallomannen: «Hvis du har svakt hjerte, burde du skru av radioen ellers kan du komme til å dø.» Vel, det var ingen prest som ville skru av radioen på den oppfordringen, så jeg skrudde heller min høyere, og det var der jeg gjorde feil. Jeg hørte den unge jenta skrike, og aldri hadde jeg hørt mer hjerteskjærende i hele mitt liv. Hun skrek: «De dreper meg, de dreper meg.» Og jeg hørte hvordan legene sa de så bitt på kroppen hennes. (De visste ikke at reporteren hadde tatt med seg en båndopptager inn dit for å ta opp alt og så sende det over radioen.) Programmet varte 40 minutter.

Jeg var dypt rørt innvendig. Jeg forsto at dette var demoner. Jeg ba min kone om å gå og legge seg, men selv lå

jeg på gulvet i stua og gråt og ba hele natten.

Neste morgen sa Herren til meg: «Du skal gå og legge hendene på henne, så skal jeg helbrede henne.» Da sa jeg: «Finn en annen! Jeg har vært oppe i hele natt, og jeg er trøtt!» Herren talte til meg igjen og sa: «Gå og be for denne jenta, så vil jeg helbrede henne.» Men jeg sa: «Nei.» Da talte Herren til meg for tredje gang, og han sa: «Du vet at jeg ikke har noen annen i denne byen. Hvis du ikke går, vil hun komme til å dø.» Da begynte jeg å gråte igjen, og sa: «Ja, jeg vil gå.»

En venn som kjente borgermesteren, tok meg med til kontoret hans. Borgermesteren sa at to mennesker allerede var døde, og han ønsket slett ikke at en amerikaner skulle bli den tredje. Jeg fortalte han at jenta ikke ville komme til å skade meg og at jeg ville befri henne. Han visste ikke hva han skulle gjøre eller ikke gjøre, men til slutt ringte han fengselet og sa at de skulle la meg få treffe jenta. Så dro vi dit, og gjennom et møte med dr. Lara fikk vi tillatelse til å be for henne.

Strang: *Du har skrevet en bok om dette her, og der sier du at da du snakket med dr. Lara som var scientist (en som tror på vitenskapen), fortalte han at han ikke trodde på noe overnaturlig i det hele tatt. Du hadde da forklart ham at det finnes tre forskjellige makter — den menneskelige makt, Guds makt og så noe du kalte den negative makt. Kan du forklare dette nærmere?*

Sumrall: Dr Lara var blitt opplært ved amerikanske universitet. Han var nå selv en lærer ved et universitet, professor i medisin, og han var sjefslegen ved Bilibid-fengslet. Da jeg traff ham, var han i likhuset, og like bak ham lå det to lik.

Han fektet med armene og sa:

«Jeg har utført 8.000 obduksjoner i dette rommet og ennå ikke funnet en eneste ond ånd.»

Jeg sa: «Men du har heller aldri møtt noen som Clarita Villanueva. Hun forbannet to mennesker i dette fengselet og begge døde. Du kan være den neste.» Han ble noe betenkt og ba meg inn på sitt kontor.

Jeg åpnet Bibelen og leste for ham versene 16, 17 og 18 i Markus 16 hvor det bl.a. står: «I mitt navn skal de drive ut onde ånder.» «Jesús sa dette. Hvis det ikke hadde eksistert noen onde ånder, ville han heller ikke ha sagt det,» forklarte jeg. Legen så på Bibelen for liksom å forsikre seg om at det vir-

kelig sto der, og så sa han: «Vi trodde at jenta var sinnssyk, men det kan være dette. Jeg vil la deg be for henne.» Og så inviterte han reportere fra hele verden — World Press var der, og han inviterte leger, universitetsprofessorer og generaler — 125 mennesker.

Dette skremte nesten vettet av meg, pluss at jeg var veldig trøtt, så jeg sa at jeg ville be for jenta alene. Borgermesteren sa: «Nei, alt dette har skjedd åpenlyst, og vi vil det skal fortsette med det. Du vil ikke få lov til å be for henne alene.» Så vi gikk inn i et annet rom som han hadde gjort klart, og så hentet de Clarita. Da hun kom inn i rommet, studerte hun alle som var der meget omhyggelig. Hun lette antagelig etter legene som hun trodde befalte djevelen å bite henne igjen og igjen. Da hun til slutt kom til meg ved enden av rekka, ble øynene hennes vidåpne, og hun stirret på meg mens hun sa: «Jeg liker deg ikke!» Dette var de første ordene som den onde sa til meg ved hennes lepper. Han brukte munnen hennes for å spotte meg, spotte Gud, spotte Jesu blod. Hun gjorde dette på engelsk. Det underlige var at etter at hun var blitt befridd, måtte jeg snakke med henne gjennom en tolk fordi hun ikke kunne engelsk.

Etter at hun var ferdig med all spottingen, fikk jeg henne til å sette seg på en trebenk, og selv dro jeg en stol framfor henne og satte meg på den. Jeg begynte med å si: «Clarita, jeg er kommet for å befri deg fra satans makt i Jesu Kristi, Guds Sønnns navn.»

Plutselig fikk jenta et raserianfall, og hun skrek: «Nei, nei, de vil drepe meg!» Kroppen hennes ble stiv, og hun mistet bevisstheden.

Dette forvirret legene som prøvde å analysere hennes tilfelle, men jeg var blitt konfrontert med djevelen tidligere, så jeg forsto noen av hans krumspring. Jeg tok omkring hodet hennes med begge hendene mine og gråt mens jeg befalte: «Kom ut av henne du grusomme og onde ånd fra avgrunnen. Kom ut av henne i Jesu navn!»

Strakt begynte hun å rase igjen. Dette var første gang hun hadde kommet så raskt tilbake etter en transe. Med tårene strømmende nedover kinnene bønnfalte hun meg om å la henne være, og hun viste meg de grufulle merkene på armene og halsen etter bitt hun hadde fått i samme øyeblikk.

Jeg var sjokkert. Der så jeg de grusomme merkene etter tenner, og de var så dype at noen av de små blodkarene under huden brast. Jeg ville ikke gi opp nå, og idet jeg glemte alle de vantro som sto rundt meg, gikk jeg inn i den største kampen i mitt liv.

Jeg har aldri opplevd maken. De onde åndsmaktene forbannet Gud, og jeg befalte dem å være stille fordi Gud er hellig. Da begynte de å forbanne Jesu

blod, men jeg irttesatte dem og minnet dem på at Han er Herre over enhver ond makt og at Jesu blod er hellig. Da forbannet de meg i det verste ordelag, og de erklærte at de aldri ville forlate henne.

Det så ut til at mørkets makter og rettferdighetens makter var inne i en dødelig konflikt.

Jeg var talerøret for rettferdigheten, og Clarita var talerøret for djevelen.

Det var ingen tvil om at stemmene våre kunne høres lang vei i fengselet.

Det ble en kamp mellom gode og onde makter.

Endelig syntes det som om jenta var befridd. Demonen snakket ikke lenger til meg og bet ikke. Noen av de som var der, trodde at hun var befridd, men jeg sa at det var hun ikke. Klokkra var snart 12, og jeg var gjennombløt av svette og nesten utmattet. Da jeg så rundt meg, så jeg flere av de som var der stå med tårer i øynene. De var grepet over den kamp som pågikk.

Jeg fortalte Dr. Lara at jeg hadde bestemt meg for å gå hjem og faste og be til neste dag for så å komme tilbake morgenen etter. Men jeg ville bli glad om jeg bare kunne få ha noen doktorer og politioffiserer tilstede da. Han var enig i det.

Den dagen ble tilbragt i Guds nærhet. Det var herlig. Jeg kunne kjenne Guds nærvær over meg som oppmuntret meg til ikke å være redd.

Om kvelden ble jeg imidlertid nesten slått ut p.g.a. kveldsavisa som hadde et bilde av meg på førstesida. Det gikk over tre spalter og hadde en overskrift hvor det sto: «The Thing» utfordrer pastor». Men Gud fortsatte å oppmuntre meg til å gå tilbake.

Den kvelden besøkte pastorene Arthur Ahlberg og Robert McAlister oss i vårt hjem, og de tilbød seg å bli med meg dagen etter for å stå mellom meg og folkemengden slik at den ikke skulle come for nær når jeg ba.

Da vi ankom Bilibid-fengslet, fortalte fengselsbestyreren at Clarita ikke var blitt bitt mer etter bønne dagen i forveien. Men jeg visste at hun ikke var befridd enda.

Det ble åpenbart så snart hun så meg. Hun skrek: «Gå din vei, gå din vei!»

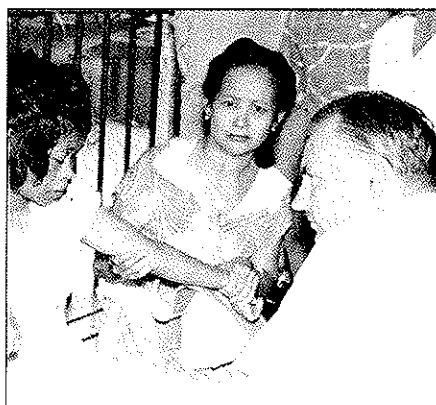
Jeg satt på samme stolen som dagen før rett imot henne og talte tilbake med en sterk følelse av autoritet: «Nei, jeg skal ikke gå, det er du som skal gå! Denne jenta skal bli fri i dag!»

Så befalte jeg alle som var tilstede om å knele. Det var like mange der

som dagen før, kanskje fler. Jeg advarte dem mot å spotte eller le, for når djevelen forlot Clarita ville han helt sikkert angripe et annet offer. Doktorer, journalister, politioffiserer og professorer knelte alle ned i ydmykhet da jeg begynte å be. Og kampen startet igjen. Djevelen innså at dette var hans siste kamp. De onde åndsmaktene både forbannet og omfavnet sitt offer, men i dag var det en forskjell. Den ekstra dagen i bønn og faste hadde gjort denne forskjellen. Jeg kjente det da de forlot henne, og Clarita slappet av. Demonblikket forsvant fra øynene hennes, og hun smilte.

Jeg så rundt meg og så at journalistene hadde grått, det var tårer i øynene på doktorene, andre hardbarkede fanger gråt. Jeg forsto nå hvor fryktelig kampen egentlig hadde vært.

Jeg spurte Clarita om demonene

Lester Sumrall besøker Cbarita Villaneuva i fengslet. En kvinne viser fram merker på armen hennes, som man mente var forårsaket av onde ånder.

hadde forlatt henne, og hun svarte «Ja».

Strang: *Hva hendte videre?*

Sumrall: Da vi befrikk denne jenta, vakte det oppmerksomhet i hele nasjonen. Alle ble mine venner. Hundrevis av mennesker falt på kne på fortauet og kysset hånda mi.

Så snart Clarita var blitt helbredet, fikk sjefslegen meg inn i bilen sin og vi raste i full fart til bydelen der borgermesteren hadde sitt kontor. Han ble overbegeistret over å høre at Clarita var frisk igjen, og han spurte hva han kunne gjøre for meg.

«Jeg ønsker jeg kunne få preke for folket,» sa jeg. Han spurte «hvordan»? Og jeg sa at jeg ønsket å bruke parken utenfor rådhuset. «Du kan få bruke den så lenge du vil,» svarte han.

Så vi benyttet den parken, og på et møte opplevde vi at 150.000 mennesker overga sine liv til Jesus. Det hele fortsatte i en seks ukers tid.

Jeg var på radioen hver kveld kl.6 på en stasjon som sendte med 50.000

watts styrke og fortalte hele nasjonen hva som hadde skjedd kvelden før. Det kom folk fra hver eneste øy. Disse møtene gav i virkeligheten hele nasjonen en berøring av Guds Ånd.

Strang: *Har du hatt noen kontakt med Clarita siden dette hendte?*

Sumrall: Å ja. Vi har holdt en nær kontakt. Da jeg fikk henne ut av fengselet, hadde hun ikke en eneste venn, og en av våre venner som var lege, tok henne til seg i sitt hjem. Senere ønsket hun seg en egen familie, og hun giftet seg med en risbonde. Jeg dro engang opp til dem på gården for å besøke dem, og spurte samtidig mannen hennes om han hadde opplevd noe unormalt ved henne. Til det svarte han at han aldri så lenge de hadde vært gift, hadde sett noe unormalt ved henne.

Strang: *Det er virkelig et sterkt vitnesbyrd om hvordan Guds autoritet kan forandre et menneskes liv.*

Sumrall: Herren gjorde det klart for meg at han ikke gjorde dette for at noe menneske skal æres, men fordi det var en åpning til den eneste bekjennende kristne nasjon i orienten — Filippinene. Han gjorde det for å bringe vekkelse til dette landet.

Jeg er sikker på at noen millioner mennesker er blitt frelst fra den dagen og til i dag. Det jeg her har fortalt om, åpnet døren til den vekkelsen.

Strang: *Du har hatt en hel del å gjøre med denne form for tjeneste i løpet av årene. Nylig ble du også innkalt som ekspertvitne i en viktig mordsak i Chicago hvor en mann ved navn Roland Casney fortalte at han ble tvunget til å tilstå to mord, ikke av politiet eller noen andre, men av demoner. Du ble innkalt for å vitne som sakkyndig. Hva fortalte du i retten da du kom dit?*

Sumrall: Jeg hadde jo sverget på at jeg ikke ville si annet enn sannheten, og begge advokatene begynte å forhøre meg. Først spurte de: «Finnes det en djevel?» Og jeg sa: «Ja, det finnes en djevel. Jeg vet at det finnes en fordi det er mer enn 200 henvisninger til ham i Bibelen, som er en sann bok.» Og jeg sa at på mine reiser rundt i verden i mer enn 100 nasjoner hadde jeg sett manifestasjoner av hans makt. Jeg forklarte dem om flere merkelige hendelser, bl.a. om jenta på Filippinene, og jeg sa at djevelen kunne innta et menneske og kontrollere dets handlinger, hans måte å leve på, og få ham til å gjøre ting han ellers ikke ville ha gjort. Så begynte jeg å gi dem eksempler fra deres egne rettssaker.

Strang: *Var du ikke et forsvarsvitne?*

Sumrall: Jo, men jeg var i virkelighe-

Fortsettelse siden 42

HINDRINGER

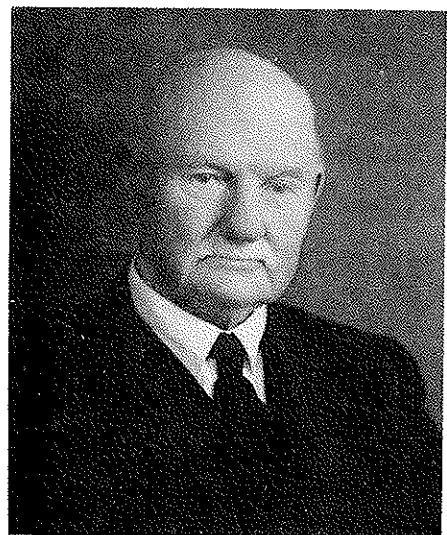
Art. nr. 9

FOR FREMGANG

«Jeg ber ikke bare for dem, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg. Jeg ber at de alle må være ett, likesom du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss, for at

verden skal tro at du har sendt meg.» Joh 17,20-21.

«Hele flokken av troende var ETT i hjerte og sinn, og ingen kalte det han eide for sitt eget; de hadde alt felles. Ap.gj 4,32.

FOR MYE OPPDELT — MISVISENDE FOR VERDEN

Tekst: Severin Larsen

«Men hele flokken av troende holder seg hver for seg, i hver sine menigheter og foreninger, og alle kjemper de for sitt eget, og i blant slår de sine medtjenere, og alle sier om sitt at det er hans eget.»

Dette verset står ikke i Bibelen; men det står skrevet som en levende virkelighet ute i det religiøse liv. Og hva annet kan en egentlig gjøre, uten hver for seg å kjempe for sitt eget når engang kampen er begynt? Noen kjemper dog inntil det ikke er mer igjen av dem, og det kan også være en velsignelse.

«... for at verden skal tro at du har sendt meg»; men hva skal verden tro i en by hvor de kristne er oppdelt i 12 til 15 ulike leire?

Det er slett ikke til å undres over at de forskjellige kirker og bedehus står tre fjerdedels tomme, når forholdene er slik. Se der i vest! Der ligger Pauluskirken. Se der i øst! Der ligger Apolluskirken. Se der, tvers over gaten, ligger Peters-salen, og der, på skrå over på det søndre hjørnet av Storgaten, ligger Johannes-lokalet. Og om du går litt opp i gata til høyre, vil du finne ei gate som går mot nord og som kalles «Egoist-gata;» der vil du finne en hel del lokaler med større og mindre grupper i, og du kan tro at mange av dem har det gildt.

Men verden og dens frelse — ja, hva kommer det oss ved, enten en eller an-

nen slenger innom her og blir frelst eller ikke. Og skulle det skje, må han iallfall bli med i vår virksomhet.

En kan bli mismodig stemt når en ser dette, men hva kan en gjøre? Å forsøke og stifte noe nytt, for gjennom det å samle alle, det er både til fulle prøvet og avgjort at det bare blir et parti til, hvis det da i det hele tatt blir noe av det. Det hender i dette landet, — at en vil være så fri som mulig for derved ikke å stifte partier. Men det viser seg altfor ofte at en ikke vinner stort på en slik frihet. Det finnes nå engang en naturlov også for den frihet som er i åndens verden; og går vi utenom denne loven, vil vi oppdage at friheten oppløser seg til atomer og forsvinner. Det er nok en ubarmhjertig kjensgjerning at om noen med hensyn til å bygge går utenom den frihet som finnes i evangeliets lov, må finne seg i en dag å se sin bygning gå opp i røyk, ved ilden som prøver alt. Det vil si om ikke alt består av døde former. Er alt dødt, da kan den holde seg bedre, for den døde religion har den fordel at den ikke behøver hverken sol eller vann. Den behøver i det hele tatt ikke noen, når bare formene blir tatt vare på.

Det at alle troende i en by kan være samlet i ett hus, det er vel kanskje umulig og kanskje ikke det beste, for det kan gjøres mer i to lokaler enn i ett, dersom forholdene er så store at de

krever det. Og at det i samme by er flere hus til å samles i, kan til og med være en velsignelse, når bare det ikke var forskjellige flokker med hver sine ideer og hver sin praksis, men at de var ett i det store og hele.

Men forsøk hvem som vil å være reformator; han vil få erfare at enhver holder krampaktig fast på sitt eget, selv om det er nokså langt fra å være Guds. For det er nå engang slik at det er meget lett å få det som er mitt, til å være guddommelig — all den tid vi ennå befinner oss på et stadie der hver kan avgjøre om mitt eget er det bibelske. Det blir langt annerledes når «dagen skal vise det, for den åpenbares med ild, og ilden skal prøve hvordan den enkeltes verk er.» 1 Kor 3,13.

Å øyne noen virkelig enhet blant de kristne under nåværende forhold, er ikke lett. Men jeg kan vanskelig tro at det er Guds plan at det skal være så mange avdelinger av de hellige som vi har idag. Det må ubetinget være misvisende for verden, og en hindring for at de kan føres til tro. Det fremgår av Jesu yppersteprestelige bønn, at enheten skulle være et middel til verdens erkjennelse av Guds sønn. «... Slik skal også de være ett i oss, forat verden skal tro at du har sendt meg... jeg i dem og du i meg, så de helt og fullt kan være ett. Da vil verden skjønne at du har sendt meg, og at du har elsket dem slik

du har elsket meg.» Joh 17,21,23.

Vi merker på hele den nytestamentlige ånd, at det er Guds natur og vesen å være ett med sitt folk, og at Guds folk skulle være ett med hverandre. Men veien til enhet, som det tales om i den bok som skulle være høyeste autoritet, hvor er den?

Ja, om noen vil forsøke å si hvor veien er, og det også muligens kunne være den rette, hvor mange var det likevel som ville gå den? Kanskje noen, men ikke mange, og hva hjalp det da?

Når en upartisk ser på de større frimenighetene og hva de ned gjennom årene har utrettet, så får en dog se klart at Gud har brukt dem til å redde sjeler. Sett fra læren om menneskets fortapelse, så er det noe uendelig stort at mennesker kommer til tro på Kristus; for det sikrer menneskets frelse. Og overfor den sannhet at de enkelte samfunn — hver i sitt eget arbeid, har reddet sjeler, kunne en gå ut fra at de ved det ville erstatte ulempene av det misvisende for verden og de hindringer for dens frelse som oppdelingene er årsak til. Og en kommer, ved ærlig å se på saken, til å stå spørrende: Kanskje Gud likevel har hatt sin hånd med i det hele og gjort at det nye åndelige Israel er blitt inndelt i hver sin stamme? Men hvis så er tilfelle, hvor er den motsvarende Juda stamme? Hvem representerer den?

Det er vel også innlysende at et enkelt samfunn ikke alene hadde kunnet utføre hva de mange har gjort på misjonsmarken.

Men finnes det ikke mange mindre grupper som i virkeligheten er svært like, og som hver for seg ikke har noen særlig misjonsvirksomhet?

Kunne ikke disse slå seg sammen?

Eller er egeninteressen så stor at det ikke lar seg gjøre? Eller er en kommet inn i en åndelig atmosfære som gjør at en ikke kan være sammen med andre?

I så tilfelle — er det ikke da godt at «det er mange rom i vår Fars hus»? Men jeg har for min egen del tenkt nøye igjennom den saken. Ville jeg helst være i et rom for meg selv med en liten flokk, eller være sammen med folkeslagene av de frelste som har toet sine klær og gjort dem hvite i *Lammets blod*. Og jeg er kommet til den fulle overbevisning at jeg vil velge det siste; å være sammen med alle de frelste av alle folk, stammer og tungemål.

Nå har heldigvis Gud ordnet det slik det skal være der. Om det berodde på oss — kan vi nok være temmelig sikker på at det hadde blitt mer enn én strid i himmelen, Åp 12,7. Men nå får enhver se til hvordan han bygger mens han er her på jorda, og etter det vil han få sin lønn, 1.Kor 3,10-14.

Det finnes ikke noe mer fordervende på det religiøse området enn å gå opp i seg selv og sitt eget, slik at alt det de

andre har, ikke er noe verdt, men bare vårt og mitt. Det forårsaker en unaturlig stilling og føder en unødvendig strid, som hindrer livslovene i Guds frelse i å virke som de gjør når ikke noe fremmed kommer inn.

Jeg vet at det vel er mange hindringer når en tenker på å få det sammen som har vært hver for seg alle sine dager. Det er ikke alltid at den nygifte mann og hustru arbeider godt sammen i livets gjøremål, selv om de elsker hverandre; for hustruen er fostret på sin måte, og mannen på sin. Men ved å leve sammen for en tid, vil livet, regulert av kjærlighetens lov, lære dem å praktisere enhet. Slik ville det også være om flere grupper av troende gikk sammen som alle sine dager har levd hver for seg.

Fostring og vaner spiller stor rolle hos mange mennesker, ikke minst hos religiøse. De tenker ikke så mye på den store helheten, men er opptatt av de små kjære ytre ting en har vennet seg til. Det er som små barn som leker med hver sine kjære lekesaker. Derfor kan en finne flere små flokker av Guds barn, som i det vesentlige er enige angående læren, men manerene er så forskjellige. De ytre ting hos dem kan være mer eller mindre avvikende fra hverandre fordi de har hatt ulike små kirkefedre (for dem er det jo mange av), som nok har vært enige i stort, men som har hatt sin spesielle egenart. Så har de som samlet seg om disse personene, bygd trosartikler på deres eksentrisitet. Om de små grupper kirkefedre på en eller annen måte har kommet bort fra dette, så har det vært nok av dem som har sørget for å etterape det som særmerket fedrene, slik at den eksentriske fane kunne vaie til samlingsmerke for den enfoldige lille fåreflokk.

Det kunne vel derfor bli vanskelig for den enkelte gruppe å avlegge de små inderlige og følelsesfulle vaner som har brakt dem så mye tilfredsstillelse under navn av velsignelse. Erfaringen viser dog at de små barn som i åndelig forstand har jublet over koppe-rørene (de mindre ting i åndens rike), kan motta det evige gull og sølv som en kan bygge sitt åndelige hus med, hvis en var villig til å ofre litt av sin egen åndelighet — ikke Guds — for å møtes i Gud for å være hans medarbeidere *til alle folks frelse*.

Men hvem er vel dyktig til det?

Det er merkelig hvor sant det er alt som står i Bibelen!

Blant annet snakker Skriften om at verdens barn er klokere i sin slekt, og det er også sant. Bare legg merke til hvordan denne verdens barn kan møtes og være enige, og ikke minst i å bygge forskansninger mot virkelig kristendom. Herodes og Pilatus er ennå venner når det gjelder å *korsfeste sann-*

heten. Men det er jo det gode med det, at sannhet er sannhet uansett om den blir spikret til et kors. En ting kan en dog gråte over, dersom en arbeider for å vinne verden for Kristus og ikke så mye for den eller den religiøse retning; å se fiendene organisere seg og rette sitt grove skyts mot kristendommens grunnsannheter. Og så for de kristnes vedkommende å se at en deler seg i grupper som har tendenser til å ville gå på hverandre med spissfindighetens bajonetter og ordkløveriets kanoner. De har også trang til å lete i Guds hellige ord for å finne noe som kan benyttes som kjødelige våpen mot hverandre. Hører ikke også det til den lovløshet som er virksom blant den usynlige åndehær i himmelrommet, og som ved den moderne tidsånd har makt over nesten alt kjød?

Hvordan skal evangeliet kunne seire, til frelse for verden og til helligelse for menigheten, når det blir en nytelse å klandre hverandre, en religiøs sport å tilsmusse hverandre?

Det er ikke til å undres over at verden ler en midt i øynene når en snakker til dem om kristendom.

Å forene alt under menneskelig enhet er ikke godt, men det er ikke den enhet som behøves. For dette ordtaket er virkelig sant «at det er mye bedre å ha en protestantisk forvirring enn en katolsk enhet». Men det er avgjort en ting de kristne mer skulle gjøre om de hadde en smule åndelig sans og Jesu Kristi sinnelag, og med litt syn for Guds handlemåte når det gjelder menneskenes omvendelse.

Og hva er det?

Jo, de kunne gå mer sammen med det mål for øye å vinne verden for Kristus.

Tror de nåværende kristne menighetene på at menneskene går fortapt hvis de ikke tror på Guds sønn?

Jeg våger å påstå at de i mange tilfeller ikke gjør det. De lærer det nok, og Bibelen gjør det også, men i alminnelighet tror de det ikke. For det som en i sannhet tror, er en levende virkelighet for hjertet.

De bare antar det!

Om de kristne samfunn virkelig tror på verdens fortapelse, da er de ganske ubarmhjertige når de dag etter dag, måned etter måned, år etter år, kan sette seg i sin egen kirke eller sitt eget bedehus og hygge seg med håp om at verden nok skal komme til *dem* og bli frelst — i alle fall så mange at virksomheten kan holdes ved like. De tar nærmest sikte på at kirkesamfunnet skal bestå, ikke på verdens frelse. Det er og bibelsk at det finnes menigheter. Men en menighet er ingen egoist-klubb, menigheten er den levende Guds bolig som Ånden skal gi liv til den døende verden gjennom. Men for at dette skal skje, må menigheten komme både i

kjærlighetens flamme og fødselens smerte. Og når dette skjer, da kan godt baptister, metodister, fri-lutherske, samt troende innen statskirken forenes i møter for verdens frelse. Og om de virkelig tror at det finnes en fortapelse, da behøver de ikke — om det skulle bli vekkelser på felles-møtene — få medlemsdelirium fordi de omvendte slutter seg mer til et samfunn enn til et annet. For det må da vel være bedre for en baptist å se folk gå til en metodistkirke enn til helvete, og det samme må vel være tilfelle for en pinsevenn om han ser de går til misjonskirken eller et annet samfunn. Men det er her vanskeligheten ved felles-arbeidet ligger. Når det begynner å bli glede i himmelen, da blir det strid blant de religiøse. Den religiøskirkelige kjødsiden begynner å komme til syne: Hvem skal få dem som medlemmer? Får ikke vi dem, da kan det være det samme med hele vekkelser.

Ja, tror noen at slike medlemmer — hvilket samfunn eller gruppe de enn måtte tilhøre — virkelig tror at det eksisterer et helvete? Om de gjør det, da er de de mest ubarmhjertige mennesker som går på jorda.

Fra felles-møter må — foruten det som allerede er nevnt — særlig to ting holdes borte.

For det første disse predikantene som er avindsyke, slik at den ene blir misunnelig på den andre dersom han forkynner bedre enn han. I tilfelle de lider av denne sykdommen, må predikantene først ha et godt frelsesmøte for seg selv. Det er en stygg sykdom, og ofte fører den med seg store lidelser, så det er godt å bli frelst fra den. Den hører nærmest med til grunnsynden i selve fallet, som var hovmot, og den står i kontakt med selve fyrsten over hærmaktene i luften. Den som lider av denne sykdommen, kommer i det hele tatt aldri til selv å bli noen god predikant.

Det andre som må holdes borte, er særoppfatningene. En må møtes med Jesus i sentrum og ham korsfestet, og anbefale folk å lese Bibelen, så finner de nok et hjem; for all sann tro fødes likevel av ordet. På samme måte som en ikke må holde frem særoppfatningene, må en heller ikke holde for fast på seremoniene og på det tilvente. Når det gjelder disse tingene, kan de være så forskjellige, alt ettersom fostringen har vært. Noen sier Jesus, og noen sier Jesus-e; men en «e» kan jo ikke gjøre så mye fra eller til, bare en ikke fester seg mer ved «e» enn ved Jesus selv. Det finnes nok folk som synes at det er mer oppbyggende å høre noen si Jesus-e enn Jesus, noe som kommer av at de er vant til det. Det finnes nemlig mennesker som oppbygges av vanen, men dem kan en umulig ta hensyn til når det gjelder verdens frelse. For den som

oppbygges av vanen, behøver selv å bli frelst og komme inn i det virkelige liv.

Men hvorfor stanse lenger her?

Hva hjelper det vel å skrive om sammenslutninger og fellesmøter, når ingen har tro for det.

Nei, la oss heller fortsette som vi gjør hver for oss, og trives vi ikke der vi er, så la oss bare gå ut, leie lokale og begynne for oss selv, og om noen ikke trives der, så la dem gå ut derfra og leie nytt lokale o.s.v.

Ja, lykke til! Hold bare på med slikt, så blir det på dette området sant det som jegeren sa om sine jaktoplevelser: «Jeg så en gang to bjørner som sloss, og under slagsmålet åt de hverandre opp, så det ikke fantes et hårstrå igjen av noen av dem.» Det var noe lignende apostelen så i ånden da han sa: «Men dersom dere biter og eter hverandre, da se til at dere ikke blir fortært av hverandre.»

Tenk, at religiøse folk kan være menneskeetere.

Men skulle noen bli trengt ut av synagogen for sin gudsfrykts skyld, og for Jesu vitnesbyrds skyld, da lykke til på ny mark; for da har dere Bibelen med dere.

Fred være over Guds Israel!

ET AKTUELT BUDSKAP HVER MÅNED!

— det får du tilsendt om du blir med i;

Månedens Dynamis Kasset

- Opptak av kjente vitner som har budskap til Guds folk idag.
- Kvalitets-kassetter som plasserer deg på første benk i møter du ikke fikk være med på.
- Vi plukker ut det beste og mest aktuelle budskap og sender hjem til deg.
- Du kan når som helst stoppe denne ordningen.

Det er billigere også:
kr. 20,- pr. stk. (pluss porto)
mot ellers kr. 25,-.

BLI MED SLIK:

— Send et postkort med navn og adresse til:

Månedens Dynamis kasset
3190 Horten

og si du vil bli med —
eller ring (033) 44726

så sender vi denne
og vi skriver opp din adresse.

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

SIGURD
SØRHUS:

Ord fra
Grunn-
teksten

παρουσία

— nærvær

Det kan også bety: Eiendom, formue og ankomst.

Her skal vi se på ordet i forbindelse med Jesu gjenkomst.

I NT finner vi disse ordene brukt om Jesu gjenkomst:

Parusia —	nærvær
Apokalypsis —	åpenbaring
Epifanua —	tilsynkomst, framstråling
Erkjomai —	å komme
Optomai —	komme til syne

Disse ordene viser forskjellige sider ved Jesu gjenkomst. I Pioneren nummer 3-83 så vi på apokalypsis. Jesu gjenkomst blir en ny åpenbaring, for da kommer Jesus i en ny skikkelse — i herlighet. Menneskene på jorden har aldri sett Jesus i en slik herlighet før, uten da i små glimt, slik som da Jesus viste seg sammen med Moses og Elia (Matt 17). Når han kommer igjen, skal det være i herlighet sammen med englene og de hellige. Ordet apokalypsis er brukt om gjenkomsten i f.eks. 1.Pet 1,7 og 13, 1.Kor 1,7 og Åpenb 1,1.

Ordet parusia er sammensatt av pará — hos og usia — værende. Parusia er ikke brukt om Jesu første komme, bare om hans annet komme. I bibelteologien er det blitt en fast betegnelse på Jesu gjenkomst. I klassisk gresk er parusia bl.a. brukt om offisielle besøk av fyrster og andre høytstående personer. Det er en god bakgrunn for forståelsen av Jesu gjenkomst, for da skal Jesus komme som kongen i sin herlighet, i motsetning til hans første komme som Herrens tjener og Guds lam, i stor fornedrelse.

I Tesselonikerbrevene er ordet parusia brukt flere ganger. 2. Tess 2,8 sier klart at Jesu gjenkomst skal være i herlighet.

I den første tiden hadde de kristne sterk forventning til Jesu gjenkomst. Det var fordi de elsket ham. De opplevde Jesu nærvær gjennom Den Hellige Ånd. Men de lengtet også etter hans synlige nærvær — parusia. Ikke minst i forfølgelsestider var forventningen av Jesu gjenkomst sterk.

Det er normalt for en kristen å ha denne forventningen. Fordi vi elsker Jesus lengter vi etter å få se ham i hans herlighet. Forventningen er et godt barometer på vårt forhold til Gud og en sterk spore til full innsats for evangeliet mens det ennå er tid.

PLATER:

Plata med Hans Erik Groth er laget i Sharon studio i Kvinesdal. Derfra kommer også neste plate.

WIGGO ROKSVÅG

Det er utrolig

CMPLP 1109

Wiggo Roksvåg har laget en svært personlig plate som går til hjertet på den som lytter. Det finnes bedre sangere i dette landet, men det finnes ikke så mange som kan legge en så personlig oppriktighet i stoffet man synger. Han har selv skrevet tekstene på plata. De er preget av ekthet og originalitet. En av de sangene som vel har grepet tuseener langs strendene når Elida har lagt til og Wiggo har sunget, er vel «Æ, som før» en helt personlig skildring av hva som var før og hva Jesus fikk gjøre dette til. Produsenten Jon Henriksen sier at det var en helt spesiell opplevelse for ham som musiker og produsent, og vi kan forstå denne opplevelsen. Dette er en produksjon som også skulle tale til ikke-kristne, både i innhold og ved den frie form.

B.L.

Fra Kirkelig Kulturverksted har vi fått denne plata:

NOTLAGET

Midt i stimen

FxLP 41

Et nytt bekjentskap fra vestlandet er Notlaget. Deres musikalske stil er country-rock. Dette ble med en gang et spennende produkt å lytte til. Ikke bare fordi plata rent musikalsk lyder annerledes enn det vi til vanlig hører av kristen musikk, heller ikke at de framfører stoffet på dialekt og på en glimrende måte, men tekstene er usedvanlige. De referer religiøsitet og peker på en klar måte på Jesus med sine tekster. Det er jordnære tekster som kan forstås av folk uten at man er hverken poet eller spesielt intelligent. Bør høres.

B.L.

Fra Skippers forlag i Lillesand har vi mottatt et par plater med skipperen selv, Ivar Skippervold.

IVAR SKIPPERVOLD

Fred

ALP 104.

I en årrekke har Ivar Skippervold tilhørt de mest framtrepende personer i den kristne musikkbevegelsen her i landet. Med sin nye plate «Fred», strekker han hånden ut over det kristne platepublikummet. Han kaster seg inn i fredsbevegelsen som pågår i Europa. Plata tar for seg temaet fred på alle spor. Det kristne engasjement i fredsarbeidet kunne vel vært sterkere. Vi burde markert dette med å presentere Jesu vei til freden. Også når det gjelder spørsmål om nei til atomvåpen og andre aktuelle spørsmål i denne sammenheng. Her synes jeg denne plata svikter. Men Ivar Skippervold har absolutt gjort en plate med kvalitetsstempel. Jeg savner bare det vesentlige, at Jesus er vår vei til fred, også i verden forøvrig.

B.L.

IVAR SKIPPERVOLD

Sanger, salmer og åndelige viser

ALP 103

Ivar Skippervold presenterer også en plate med tradisjonsrike kristne sanger fra hans egen barndom og lenger tilbake. Han gjør dette på en aldeles glimrende måte. Hovedkompet er Ivars gitar som han behersker suverent. Enkle arrangementer til sanger som inneholder en rik skatt. Disse

gamle sangene blir fornyet gang etter gang og Ivar Skippervold er med på å fornye dem ennå en gang. La oss nevne sanger som: «et liv jeg nå eier.» «Tryggere kan ingen være.» «Finnes som Jesus» og 9 andre som har vært sunget i årrekker. Man blir glad av å høre disse sangene.

B.L.

Fra Klango (Filadelfiaforlaget) kan vi begynne med en barneplate:

I Guds hånd

FLP 3078

Egil Fossum har produsert en plate for barn hvor han har med seg bl.a. Ester Janøy, Kristin og Frode Guttulsrød m.fl. Plata vil vel ikke gå inn i historien som det fremste på dette feltet, men det har blitt en plate som mange vil sette pris på. Variert mellom kjente og nye sanger og kor. Mange har sikkert hørt Ester og Kristin synge i NRK's familieandakter og ønsket og høre mere fra disse, nå er det mulighet for det.

B.L.

AMBASSADØR

Spillet

FLP 3088

Ambassadør var inntil denne plata forelå et nytt bekjentskap for meg. Det ble imidlertid et hyggelig møte med en gruppe friske trøndere. Det var ikke mindre hyggelig å oppdage at de var opptatt av å prise og tilbe Jesus i sine sanger. Marie Dahl har skrevet det meste av stoffet og det er mye godt her. Dette bør bli en gruppe vi vil høre mere til i tiden som kommer.

B.L.

SOLVEIG, SØLVI OG OLE

Pilgrimssanger. Volum 2

FLP 3087

Dette er andre avsnittet i en serie Pilgrimssanger. Det er tydeligvis «inn» å mimre over gamle sanger, men det er mye godt å hente i disse gamle sangene. Det er antagelig et stort publikum som setter pris på dette. Kjell Hansen har produsert og arrangert denne plata som forøvrig har svenske studiomusikere som akkompagnatører.

B.L.

Syng halleluja sammen i bønn og lovsang

FLP 3085

Andre kapittel i lovsangsserien med samme navn foreligger på norsk. Musikken er gjort i USA, men sangen er gjort i Norge. Stort sett nye kor og sanger blir presentert og det vil være mye nytt å hente for dem som leder lovsangsgupper og kor. Egil Fossum er produsent.

B.L.

Fra Lu-Mi kan vi presentere følgende fire nyheter.

EVANGELIETEAMET

Stå opp og lovsyng Herren

Lu-Mi LP 201 4254

Sørlandskoret Evangelieteamet kommer med nok en plate med en mini-musical kalt «Livssyn», pluss flere tradisjonelle sanger.

B.L.

M.F.'s STUDENTKOR

Rop med Fryd

Menighetsfakultetets kor feirer i år 25 års jubileum og denne plata lanseres som et ledd i feiringa.

B.L.

HANS INGE FAGERVIK

«Hei, her e 'æ»

Storm sto LP 2

H. I. Fagervik har for sine tre tidligere plater, to ganger blitt kåret til «årets kristne plate». Det er inngenting i veien for at han med denne produksjonen kan få den tredje prisen. En riktig bra plate har det blitt. Svein Gundersen, Finn Pedersen og KGB (Kristne Gutteres Band) bør ha en del av æren for det. Dette er en personlig plate som først og fremst må krediteres Hans Inge selv. Et av spora «Farvel Marita», er tittelmelodien fra den nye ten-center filmen «Marita, et dokument fra noen som overlevde». Den er et av platens høydepunkter, men det finnes fler!

B.L.

GUNSTEIN DRAUGEDALEN

På heimveg

Lu-Mi LP 201 4056

Plata er et resultat av samarbeidet mellom Draugedalen og Trygve Bjerkheim. Draugedalen har laget alle melodier og beviser at han har flere talenter enn en glimrende røst. De stadig mer jordnære melodiene og arrangementene gjør at Gunstein Draugedalen burde få nye tilhørere. Bjerkheims dikt «Den bortkomne sonen» har inspirert Draugedalen til å lage musikk til diktet, som har resultert i en mini-musical, som finnes på plata.

B.L.

HANS ERIK GROTH

Til folk som går forbi

Continental Music Production

CMPLP 1116-Sh

Hans Erik Groth debuterer her med sin først plate: «Til folk som går forbi.» Hans Erik har mange års erfaring fra diverse danseband som vokalist og keyboardist. Og han fikk seg etterhvert et navn i denne sammenheng. Han ble ettertraktet, denne gutten fra Greåker i Østfold, for sin stemme og sitt hammond-B3 orgel. Dette instrumentet sitter dypt inne i hans hjerte og er en del av hans musikk. Men dette ble et hardt liv, dansemiljøer er jo ikke noen søndagsskole akkurat. År etter år med mye drikking og festing. Dette meningsløse livet satte etterhvert preg på Hans Erik, og han kjente håpløsheten tyngte seg ned. Da fikk han oppleve Jesu frelse. Han fikk fornyelse både for kropp og sjel. Et nytt liv. Han vendte da dansemiljøet ryggen og tok avstand fra musikken.

Etter noen år i kristenlivet begynte han å få melodier og trang til å vitne med sin musikk for andre. Og etterhvert ble det fler og fler komposisjoner. Og her er plata. Når jeg hører plata, så kjenner jeg at dette stoffet virkelig er ekte og personlig. Hans Erik har en sjelden stemme. Dyp og fylldig og litt småhes på toppen. Stor dynamikk. Minner av og til litt om Jahn Teigens stemme. Eller vokalisten i Procul Harum. Sammen med B3'en leder Hans Erik oss fra spor til spor med et enkelt og stødig komp. Kompet er velkjent fra gruppa Fermate. Stilmessig så strekker det seg fra Rock til ballade. Arrangementet på plata er gjort av Hans Erik selv, og det fungerer meget bra. Han framhever budskapet godt uten for mye krimskrams. Denne plata er lite konversuell i positiv betydning. Man blir liksom ikke ferdig med å høre på sporene. Innholdet er for mektig for det. Som produsent står Jon Henriksen. Denne plata kommer jeg til å høre mye på i tiden framover.

Bernt Austad

GUDS LEDELSE – del 3

HVERDAGS- SANNHETER

For å ta opp tråden, har vi i de to foregående artikler delt litt om hvordan vi ledes av Ånden gjennom et indre vitnesbyrd (intuisjon) i vår ånd. Rom 8,16. Videre har vi sett at vi har en indre røst, samvittigheten. Rom 9,1. Den Hellige Ånd taler altså vanligvis gjennom vår ånd, som er «Herrens lampe», Herrens fyrlys og varsellampe. Ordspr 20,27. Noen ganger taler også Ånden til vår ånd med tydelige ord. Ap.gj 10,19.

Noe av det som ligger meg på hjertet i disse artiklene, er å vise deg at vi ikke ledes ved ytre omstendigheter eller tegn. Vi ledes ikke ved det som skjer omkring oss! Det er her mange går feil, de tror at alle «åpne dører» er Herrens ledelse. Men vi ledes ikke gjennom våre legemlige sanser, vi ledes ved Guds Ånd, vanligvis ved et indre vitnesbyrd i vår ånd.

Vi ledes heller ikke av følelsene, fornuften eller vår egen vilje — altså det sjelelige. Gjør ikke noe fordi behovene sier det, eller fordi det er mange gode argumenter for å gå inn i den eller den oppgaven. **VI LEDES IKKE AV BEHOV, VI LEDES AV HERRENS ÅND.**

Ikke «legg ut ull»

Mange troende søker ledelse gjennom det de kaller «å legge ut ull», dvs. gjennom ytre tegn. Gideon la jo ull ut på marken, og ba Gud om tegn for å lede ham (Domm 6,36-40).

Ved
Åge M.
Åleskjær

Men det nye testamente anbefaler oss aldri å gjøre slike ting. Husk at Gideon levde under den gamle pakt, han hadde ikke Ånden. Derfor måtte Gud lede ham ved ytre tegn. **MEN VI HAR FÅTT BEDRE HJELP. VI HAR ÅNDEN, HAN VIL LEDE OSS!**

Da disiplene kastet lodd i Ap.gj 1, var Ånden ikke kommet enda. De ville aldri ha gjort det etter pinsedagen! Da hadde de bedre måter å få kjenne Herrens vilje på.

Jeg tror djevelen ofte har benyttet anledningen til å lure oss når han har hørt oss be om ytre tegn. Djevelen har sans for det som hører menneskene til, men Guds rike og Den Hellige Ånd forstår han seg ikke på!

Når vi sier til Gud: «Hvis det og det skjer, tror jeg det betyr at du vil slik og slik...», da tror jeg vi «frister Herren». Vi utfordrer Gud på en feilaktig måte. Han vil vi skal utfordre ham i tro til løftene?

Mange har gjort sine største tabber fordi de gikk etter ytre tegn som de selv hadde fått for seg. Visst tror jeg på at Herren vil åpne dørene for oss når han leder oss inn i de ferdiglagte gjerninger. Men vær klar over at det kan være fienden som forsøker å stenge når de ytre omstendigheter går på tverke. Da kan vi gå vill hvis vi tror det var Herren som stengte veien. I stedet ville Gud vi skulle tatt autoritet over hindringene!

Det behøver heller ikke være Herrens vei selv om mange ytre omstendigheter ligger til rette. Mange har gått inn i slike «åpne dører», og gått feil! Gud har ikke sagt at han vil lede oss ved ytre omstendigheter og situasjoner, han lovet å lede oss ved sin Ånd! Sjekk derfor alltid hva ditt hjerte sier, finn ut hva ditt indre, din ånd vitner

om. Be i Ånden til du har fått full klarhet og fred. Det er mye bedre enn «overtro» og ytre tegn.

Modenhhet

Det er klart at det har med modenhhet å gjøre å kjenne Herrens ledelse bedre og klarere. Da kan vi skille mellom egne innfall og Guds ledelse. Den umodne kastes hit og dit med ulike stemninger og menneskelig påvirkning, den som er vokst litt i Herren blir mere stødig i sin gang. (Ef 4,14-16).

Den kjedelige og umodne kristne har ennå ikke oppøvd sine åndelige sanser. La oss derfor stadig vokse ved Ordets hjelp. En som er ny og umoden skulle lytte til råd fra dem som er modne i Herren. «For den som får melk, mangler innsikt i budskapet om rettferdighet, han er umoden. Men den faste føde er for de modne, for dem som VED Å BRUKE SINE SANSER HAR ØVD DEM OPP TIL Å SKILLE mellom godt og ondt.» Hebr 5,13-14. «Den åndelige dømmer alt...», sier 1.Kor 2,15. Og deretter oppfordrer han dem til å vokse ut av sin kjedeligheit og bli åndelige.

Ordet i oss

Hvordan vokser vi og blir modne? Det er ikke tid og plass til å svare fullt ut på det her i denne artikkelen, men la meg peke på at vi vokser ved Ordet. Spis Guds Ord, det synker da ned i deg og gir deg ballast. Du kan vite at «det står skrevet...»

1.Pet 2,2 sier at vi vokser ved Ordet, ved å ta til oss melken. Bibelen taler om å ha Ordet i seg. Da blir din ånd sterk! 1.Joh 2,14. Dessuten blir vårt sinn rensert og fornyet når vi bærer oss for Ordet. Mange eier ikke evnen til å kjenne Guds vilje fordi de er fulle av religiøse teorier og motforestillinger. Når vårt sinn fornyes i pakt med Ordet, kan vi lære å kjenne Guds ledelse. Rom 12,1-2.

Skille sjel og ånd

Fordi vi ikke ledes av fornuften eller følelsene, er det vesentlig å kunne «lokalisere» vår ånd.

Paulus sier i 1.Kor 14,14: «For hvis jeg ber og da taler i tunger, er det min ånd som ber, men forstanden har ikke noen nytte av det».

Altså er ånden og forstanden to forskjellige ting. Min ånd er det som ofte også kalles «det indre menneske». Der er kilden med levende vann. Når jeg taler med tunger, kommer tungetalen fra min ånd. SÅ ET GODT RÅD NÅR DU BER OVER NOE OG SØKER LEDELSE, ER Å BE I TUNGER. Da oppbygger du din ånd, den blir «ladet opp». Når din ånd er oppbygget, vil det indre vitnesbyrd være mye

klarere. La de ytre inntrykkene miste sitt grep, ta tid i Guds nærhet og be i Ånden. Da vil du vite i din ånd hva du skal gjøre i den saken du ber over. La din ånd alltid være ladet! Å be i Ånden kan du gjøre mens du arbeider, når du er på reise, ja overalt. Da kan du få informasjon fra et våkent indre, Guds ledelse blir klarere og klarere.

Bønn og faste

Oftre er det kjødet som «roper høyest» i den kristnes liv, og får sine krav innfridd. Dette er unormalt! Rom 8,12-14. Vi vil ikke lære oss å lytte til vitnesbyrdet i vår ånd hvis vi hører på kjødets ønsker og krav og følger dem. Derfor kan det være godt av og til å ta noen dager i bønn og faste. Faste forandrer ikke Gud, men det forandrer oss. Ved faste øver vi oss i selve prinsippet som fungerer i å korsfeste kjødet. På samme måte som vi nekter å høre på kroppens rop etter mat, nekter vi å lyde følelsene og våre egne lyster. Ved å avvise de ytre inntrykk kan vi bedre lytte til det indre menneske, vår ånd styrkes ved fasten.

Tungen har makt

Alle former for bønn og lovprisning styrker vår ånd. Det er nøye sammenheng mellom vårt indre og vår munn. Det hjertet flyter over av, taler munn. Når vi blir fylt av Ånden, taler vi med salmer, lovsanger, åndelige viser, takksigelser.

Ordet viser at vi skulle la troens ord fylle både hjerte og munn. Det metter vårt indre med et godt forråd, vi blir inspirert. Rom 10,8. Vi fyller oss med det vi taler, vi «spiser» våre egne ord. Derfor er en tunge full av velsignelser og troens positive ord en hemmelighet til en sterk og oppbygget ånd som kan høre fra Herren.

Det er jo slik du også mottar et budskap som Herren vil du skal forkynne, «ånden i ditt indre driver deg, du er som nyfylte skinnsekker, det er din ånd som er mest aktiv. Denne inspirasjon øker dess mere du velsigner og taler livssalige ord. Den som velsigner, skal trives...

en utvalgt bok...

KJENN DITT TEMPERAMENT av Tim LaHaye

«For et temperament han har!»

Jo da, vi vet alle om mennesker med eksplosive temperament, og noen ganger er det også alt vi vet om dem.

Så synd, i grunnen, for vår tendens til raseriutbrudd er bare en liten del av vårt temperament eller vår grunnleggende karakter. Derfor er kjennskap til det menneskelige temperament svært nyttig når det gjelder å forstå, elske og samarbeide med mennesker som har et temperament forskjellig fra vårt.

Denne fascinerende boken om den menneskelige personlighet og Guds kraft, vil hjelpe kristne til å forandre sine temperamentsmessige svakheter til styrke. For Guds And kan løse et menneske fra sinne, frykt, depresjon, ubesluttsomhet, ustabilitet eller rastløshet og gi en ny frihet fylt av fred, målbevissthet, selvkontroll og verdighet.

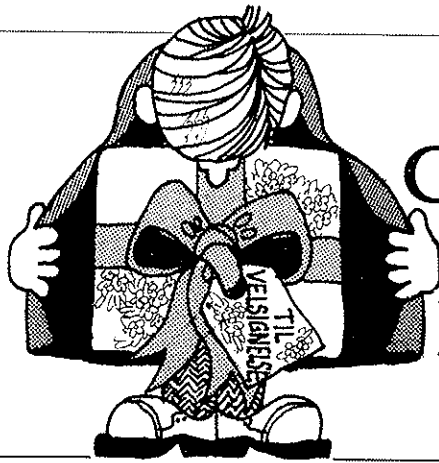
Pris poc. kr. 38,—

Din lokale bokhandler har den!

utvalgte bøker

Postboks 93, 4480 KVINESDAL. Tlf. 043 50 273.

Gaveoppdagelse og kallsbevissthet

Tekst: Kjell Sjøberg

JESUS OG NÅDEGAVENE

Jesus hadde vidommens gave

Jesus profeterte at visdommens ånd skulle hvile over Jesus, Jes 11,2. Da han vokste opp, fortelles det at han ble sterk og fylt av visdom, Luk 2,40. Visdommens gave virket i Jesus da han ble stilt mot veggen av listige spørsmålsstillere, som ville lage feller for ham. De hadde regnet ut at han ville havne i en blindgate hvordan han enn svarte. Men han anvendte visdommens nådegave til å gi svar, slik at alle ble stille og fulle av undring. Hans motstandere måtte medgi at han hadde svart bra, Luk.20,20-26, 13,17, 14,6, 20,40.

Jesus hadde kunnskaps ord

Han fikk informasjon fra Gud om mennesker, og denne informasjonen gikk utover det man kunne iakttå ved vanlig menneskelig oppmerksomhet. «Du har hatt fem menn, og den du nå har, er ikke din mann.» Joh 4,18. Det var kunnskaps ord om kvinnen ved Sykars brønn. «Jeg så deg før Filip ropet på deg, da du satt under fikentreet.» Joh 1,48.

Jesus hadde troens nådegave

Jesus kalles for troens opphavsmann og fullender, Hebr 12,2. Den som har troens nådegave, kan lede andre mennesker inn i troslivet og styrke folks svake tro. J. Brosch skriver: Troen som gave er i sitt vesen en veldig forvissning, mottatt ene og alene gjennom guddommelig nåde, en forvissning som drar det overnaturlige inn i den naturlige verden. En urokkelig tro som fremfor alt tjener til å vinne de svake og gi dem en fast grunn.» Denne beskrivelsen av troens nådegave er også en beskrivelse av Jesu gerning.

Jesus talte troens ord, da han sa til fikentreet: «Aldri mer skal du bære frukt.» Matt 21,19-22 — Straks visnet fikentreet. Da disiplene lurte på hvor-

dan dette kunne skje, forklarte Jesus for dem troens lover og framgangsmåter.

Da Jesus sto utenfor Lasarus grav, anvendte han troens gave og ba en bønn i tro: «Far, jeg takker deg fordi du har hørt meg. Jeg visste at du alltid hører meg. Men jeg sier dette for folkets skyld som står omkring, så de skal tro at du har sendt meg.» Deretter ropet han: «Lasarus, kom ut!» Joh 11,41-42.

Jesus hadde helbredelsesgaver

Mye av hans tid gikk med til å helbrede syke. Hver eneste syk fikk motta underet på en helt spesiell måte. Der viser Jesu mangfoldighet i helbredelsesgaver seg. Jesus helbredet alle som kom til ham, og ingen som hadde vært i direkte kontakt med ham, trengte å forbli syk. Han eide gaven til indre helbredelse, og den anvendte han til å helbrede Peters mørke sinn etter fornektelsens faktum ved å repetere hendelsen i kjærlighet og ved å gi sin fulle tilitt til Peter, Joh 21,15-17.

Jesus hadde gaven til å utføre kraftgjerninger

Jesus oppvakte døde, drev ut onde ånder og gjorde inngrep i naturen når han opphevd naturlovene. Han gikk på vannet, og han stilte stormen.

Jesus eide profetiens gave

Jesus forutsa at Peter skulle fornekte ham tre ganger innen hanen hadde galt, Luk 22,34.

«En av dere skal forråde meg,» Luk 13,21. Dermed forutsa han Judas forræderi. Han forutsa Peters spesielle tjeneste i menighetens grunnleggelse, Matt 16,18, og han forutsa på hvilken måte Peter skulle dø, Joh 21,18.

Jesus hadde gaven å skille mellom ånder

Av seg selv visste Jesus hva som fantes i menneskene, Joh 2,25. Han kunne bedømme Natanaels ånd, Joh 1,47. «Se, det er en sann israelitt, en mann uten svik.»

Han kunne bedømme satanisk infiltrasjon i Peters tankeliv når han sier: «Bort fra meg, Satan. Du vil føre meg til fall. Du har ingen sans for det som Gud vil, bare for det som mennesker vil.» Matt 16,23. Onde ånder som anvendte fromme formuleringer, ble umiddelbart avslørt når de f.eks. sa: «Du er Guds hellige» eller «Jesus, du Guds, den høyestes Sønn».

Hadde Jesus tungemålgaven og tydingens gave?

Det er ingenting som forteller dette uttrykkelig i Det nye Testamentet. Arnold Bittlinger mener imidlertid at det finnes noen uttrykk som kan støtte denne muligheten. Ifølge Carl Schneider var det greske ordet stenazein eller anastenazein, som betyr «sukke, stønne», i datidens hellenistiske verden en teknisk term for bønn som ikke innbefattet tankelivet, men som ble fremkalt av Ånden. Ifølge Mark 7,34 og 8,12 ba Jesus på denne måten. «Da sukket han fra dypet av sin ånd.»

Jesus og Åndens frukt

Åndens frukt er Jesu karakteregenskaper overført til den troende ved Den Hellige Ånd. Akkurat som vi har gått gjennom de ulike gavene og tjenestene og igjenkjent dem i Jesu person, så vil vi også kunne igjenkjenne alle de ni åndelige fruktene — kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse, Gal 5,22-23. Vi vil i Jesus

kunne finne igjen alle Guds karakteregenskaper. «I ham er hele guddomsfyllden legemlig til stede.» Kol 2,9.

Alle Jesu gaver og tjenester brukte han for å gi uttrykk for sitt sinnelag, sin personlighet og sine dypeste tanker. Grunntonen i Jesu sinnelag er kjærlighet. Det er derfor kjærligheten skal ligge bak all gaveanvendelse, 1.Kor 13. Uten Jesu sinnelag og karakteregenskaper blir alle hans gaver tomme og innholdsløse. Vi får ulike gaver og tjenester for at vi skal kunne uttrykke Jesu sinn og karakter. «Gud være takk for sin usigelige gave!» 2.Kor 9,15.

Når vi på denne måten har studert Jesu person, så fylles vi av en beundring, en henførelse og en beruselse, noe som helt fyller vårt sinn og tanker og leder oss inn i tilbedelse og en lengsel etter å få opphøye Jesus, slik at alle kan få se rikdommen i hans personlighet. Jesus var det rikest utrustede menneske som denne jorden noengang har hatt. Når Paulus bryter ut i lovsangen: «Gud være takk for sin usigelige

gave», så har han rikdommen i Jesu person i sine tanker, men også hvordan denne Guds nåde i et så grenseløst rikt mål er kommet oss til del, 2.Kor 9,14.

Alle gavene og tjenestene sammen kaller Bibelen for «Guds mangfoldige rikdom», 1.Pet 4,10, eller for «Kristi fylde», Ef 4,13. Når Paulus skal beskrive nåden, så strekker ikke ordene hans til. «Hans nådes rikdom» Ef 1,7, «til pris for sin nådes herlighet» Ef 1,6, «så stor og rik er hans nåde, som han i rikt mål har latt oss få. Slik gav han oss all visdom og innsikt.» Ef 1,8. Jesu person er en demonstrasjon av nådens rikdom. Men Jesus er til sist en gave til oss. Nådegavene ligger i forlengingen av den nåde som vi får motta i frelsen. Samme nåde virker i utdelingen av nådegavene, samme delaktighet i Kristus.

Å bygge opp Kristi kropp

Å bygge opp Kristi kropp er å opprette en levende, gavestrukturert, kroppsfunksjonerende menighet, som så nøye

som mulig likner hans jordiske kropp. Den er en levende kopi av hans kropp med samme rikdom og samspill mellom ulike gaver og tjenester.

Intet enkelt menneske er så rikt utrustet som Jesus. Men Den Hellige Ånd kan utruste en gruppe mennesker med ulike gaver, slik at summen av deres fellesskap blir Kristi fylde. Vi kan bare utføre hans tjenerfunksjon, Ef 4,12, om vi har samme gaver som han. Vi har det løftet at vi skal få gjøre samme gjerninger som han og enda større, Joh 14,12. Men for å kunne gjøre de samme gjerningene trenger vi samme utrustning.

Paulus beskriver en Kristi kropp som har nådd sin fulle vekst og fått hele Kristi fylde, Ef 4,13. For å gjøre det konkret: Vi kan sammenlikne det med en menighet på 150 medlemmer, der alle har frigjort sine gaver og blitt utviklet i sine tjenester, slik at det finnes samme samspill og samordning som når hjernen styrte Kristi jordiske kropp. Kristi kropp i gavenes fylde kan bare manifesteres gjennom et arbeidslag, et fellesskap, et team, der hver og en behøver de andre, Rom 11,25.

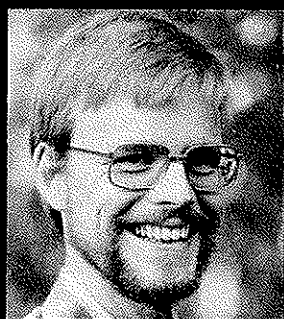
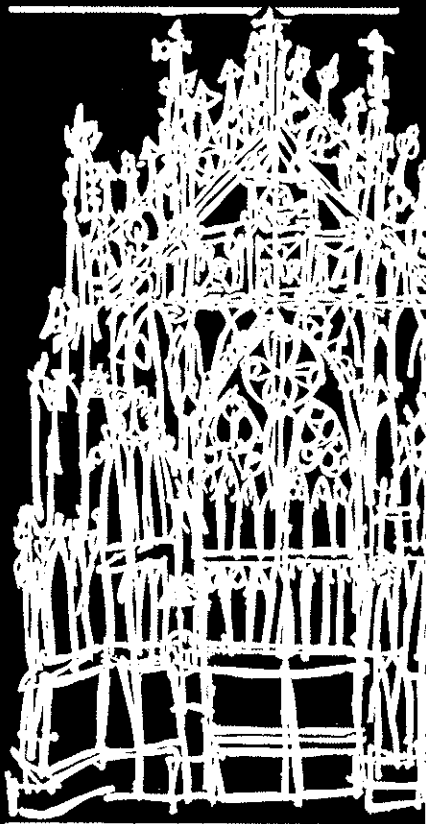
Superpastor Johnsson — en karikatur av Kristi kropp

Howard Snyder har presentert superpastor Johnsson for oss i sin bok «Forandringen». Pastor Johnsson er superstjernen, han som kan alt. Han kan preke, utøve sjelesorg, evangelisere, administrere, være mekler og kommunikasjonsekspert. Han får menighetens budsjett til å gå opp, for han kan det der med å samle inn penger. Han leder gudstjenesten bedre enn en programleder på TV. Han har større ordflom enn de fleste politiske kandidater. Som lærd overgår han professorer. Han er et musikalsk geni og dessuten reklameekspert og PR-mann. Ingen menighetsfunksjon kan være fullstendig uten ham. Han er mannen som får alt til å fungere i menigheten. Det er ham vi drømmer om hver gang vi skal kalle en ny pastor. Det er ham vi lengter etter hver gang vi ser en pastor mislykkes. Pastor Johnsson, superstjernen, finnes i ytterst få eksemplarer. Vi kan ta noen hit fra USA og vise fram for å forsterke drømmebildet vårt. Menigheter finnes det i tusentall. Superpastor Johnsson finnes knapt et eksemplar av. Dette er bevis for at Gud aldri har tenkt å løse menighetens problem gjennom superstjerner. Dersom pastoren er en superstjerne, så finnes det ingen kropp uten bare en tilhørerskare. Pastor Johnsson, superstjernen, kan få et maskineri til å gå, men han kan aldri få en kropp til å fungere.

Fortsettelse side 41

Glimt fra kirkehistorien

Ved Robert Kvalvaag

Robert Kvalvaag studerer teologi ved Menighetsfakultetet. I denne spalten tar han på en personlig måte opp emner og personer fra kirke og vekkelseshistorien.

CHARLES G. FINNEY

DEL I.

Den unge advokaten Charles G. Finney hadde nettopp fått ansettelse i et veletablert advokatfirma i byen Adams i staten New York. Det var onsdag 10. oktober 1821, og Finney var 29 år gammel. Akkurat denne dagen var han på vei til sitt kontor som vanlig. Men underveis ombestemte han seg, slo inn på en skogsvei, og gikk langt innover i skogen. Han stanset ved noen store trær som hadde falt over hverandre. Så knelte han ned, og idet han ba, avga han et løfte: «Om jeg noen gang blir omvendt, så skal jeg forkynne evangeliet».

På vei tilbake til Adams seinere på dagen, kjente han for første gang noe av den freden som verden ikke kan gi. Den kvelden fikk han ikke sove. Han sto opp, og forteller selv videre om det som skjedde: «Idet jeg lukket soveromsdøren bak meg, var det som om jeg møtte Herren Jesus Kristus ansikt til ansikt. Jeg falt straks ned for hans føtter og gråt som et barn. Jeg badet hans føtter med mine tårer. Da jeg reiste meg for å finne en stol, mottok jeg en mektig dåp i den Hellige Ånd. Ånden kom over meg som en bølge av elektrisitet, igjen og igjen. Jeg gråt høyt av glede, og kjente disse bølgene som stadig kom tilbake, inntil jeg ropte ut: «Om disse bølgene fortsetter å strømme gjennom meg, kommer jeg til å dø!». Finney forteller at i denne tilstand gikk det opp for ham hva rettferdiggjørelsen ved tro er: «Skyldfølelsen var borte, mine synder var borte, jeg var i en tilstand hvor jeg ikke syndet. Mitt hjerte var så fullt av kjærlighet at det rant over».

Det er helt klart at denne erfaring av den Hellige Ånds kraft gjorde Charles G. Finney til et nytt menneske, noe hans nærmeste omgivelser også snart skulle få merke. Morgenen etter møtte Finney en han kjente fra den presbyterianske menigheten i Adams, som Finney skulle forsvare i retten. «Du husker vel at saken min skal prøves for retten nå kl.10.00?», sier denne til Finney. Og Finney svarer: «Jeg har fått i oppdrag fra Jesus Kristus å forsvare hans sak, og jeg kan derfor ikke føre din». Det løftet han hadde avgitt langt inne i skogen dagen i forveien, det løftet hadde han tenkt å holde.

Charles G. Finney, 1792-1875, er vekkelsesforkynneren fremfor noen i U.S.A. på 1800-tallet. I følge Who Was Who in Church History («Hvem var hvem i kirkehistorien») ble over en halv million mennesker omvendt ved

Finneys tjeneste. Det som gjorde at Finney utmerket seg som vekkelsespredikant, var først og fremst den kraftutrustning han opplevde i 1821, og som fulgte han resten av livet. Flere ganger forteller den unge evangelisten at når han åpnet munnen for å forkynne, «kom den Hellige Ånd over meg med slik kraft at det var som å åpne ild mot forsamlingen». Dette medførte også en veldig følelsesmessig ladet stemning på Finneys møter. Finney gir selv flere eksempler på mennesker som kom til hans møter som motstandere av vekkelsen, og som under Finneys forkynnelse måtte bæres døde ut av møtelokalet. Det hører også med til historien at Finney, spesielt i begynnelsen, møtte mye motstand. Særlig i det kirkesamfunnet hvor han ble ordinert til forkynner, ble han møtt med til dels stor skepsis. Dette skyldes først og fremst at denne «Guds forsvarsadvokat», som vi snart skal se, gikk sine egne veier i forkynnelsen, uten å ta særlig mye hensyn til det andre mente han burde si og preke.

Det var i juli 1824, etter å ha virket ett år som evangelist, at Finney ble ordinert til forkynner i den presbyterianske kirke. Dette kirkesamfunnet ser på reformatoren John Calvins lære som retningsgivende. På Finneys tid hadde en noe ytterliggående form for calvinisme fått til dels stor utbredelse i U.S.A. Det ble forkynt at menneskenaturen er totalt ute av stand til å gjøre noe godt. Det er helt umulig at menneskets vilje kan foreta riktige valg, da hele menneskenaturen er totalt fordervet. I gjennfødelsen spiller mennesket en helt passiv rolle, man må vente på at Gud i sin time vil gjennføde det menneske han selv suverent har utvalgt.

Finneys forkynnelse må delvis ses som en reaksjon på denne form for calvinisme. I synet på synden og menneskets stilling overfor Gud, var Finney dessuten sterkt influert av Nathaniel W. Taylor, en teologiprofessor som hevdet at mennesket ikke er syndig fra naturen av, nei, mennesket er syndig fordi det gjør synd. Muligheten til ikke å falle i synd er derfor alltid til stede. Det er bare et spørsmål om å foreta de riktige valg. Under N.W. Taylors innflytelse, ga Finney dermed sin tilslutning til en kristendomsforståelse som var stikk i strid med den hans eget kirkesamfunn, den presbyterianske kirke, sto for.

Like etter sin ordinasjon, besøkte Finney en liten, avsidesliggende landsby. På dette stedet hadde det visstnok

aldri før vært holdt et kristent møte. Stedets skolestue var fylt til trengsel da Finney ankom. Han talte over teksten fra 1. Mos. 19.14: «Stå opp og kom dere bort fra dette stedet, for nå vil Herren ødelegge byen», om da Gud førte Lot ut fra Sodoma. Finney forteller: «Jeg hadde ikke forkynt i mer enn et kvarter, før jeg la merke til et trykkende alvor som la seg over forsamlingen. Plutselig begynte de å falle ned fra stolene og rope om nåde. I løpet av et par minutter var hele forsamlingen enten på sine knær, eller de lå utstrakt på gulvet. Alle ba og ropte høyt, i alle fall de som var i stand til å tale.» Først etter en stund fikk evangelisten en forklaring på hvorfor hans tilhørere reagerte så kraftig. Det viste seg nemlig at landsbyens navn var Sodom, og den eneste gødfryktige mannen på stedet het Lot. Finney sier selv at han ikke visste noe om dette på forhånd. Sodom's innbyggere derimot, opplevde nok Finneys budskap som Guds direkte tale til dem.

I 1830 kom Finney til Rochester, en middelstor by med ca. 10 000 innbyggere. Ikke på noe annet sted opplevde han så sterkt et gjennombrudd for vekkelsen som her. Vekkelsen gjorde Rochester til en ny by. Det begynte med at en innflytelsesrik dame omvendte seg, og hun fikk etterhvert følge av de aller fleste andre av byens innbyggere. Øl-sjappene ble lukket, saloonene måtte stenge og teatrene innstilte sine forestillinger. Under denne vekkelsen tok Finney for første gang i bruk botsbenken. Han hadde nemlig lagt merke til at det spesielt blant de høyere lag av befolkningen, var en utbredt frykt for å vise offentlig hvilket standpunkt man ville innta. Derfor kalte han dem som ville gjøre opp sin synd, fram til en offentlig bekjennelse.

I de første årene samarbeidet Finney mye med en pastor Nash i sine kampanjer. Nash var nesten blind, men han var en bønnens mann. Mens Finney forkynte evangeliet, var Nash av-sides for å be. Det ble sagt om Nash at

han ba så høyt at han kunne høres i flere kilometers omkrets. Finney hadde også syn for de menneskelige sidene ved vekkelse. Han kunne slik sammenligne vekkelse med politiske valg: «Vår oppgave er å få folk til å forstå at djevelen ikke har noen rett til å herske i denne verden, men at de alle burde overgi seg til Gud og stemme på Jesus Kristus som universets hersker. Bare de rette metoder tas i bruk, vil også de ønskede resultater bli oppnådd, mente Finney. Hans metoder var bruk av botsbenk, bønnetter, det å omtale uomvendte ved fullt navn fra talerstolen, og i møteserier i de større byene forsøkte han dessuten ofte å samle alle lokalmenighetene uansett hvilke kirkesamfunn de måtte tilhøre, omkring sine kampanjer. I 1835 kom Finney med en «Lærebok i religiøse vekkelsener», en bok som Harvard Universitet i 1960 sendte ut som nytugave på grunn av dens innflytelse i dannelsen av amerikansk kultur!

Finney var altså en pioner på mange områder. Han var en av de første ordnerte forkynnere som gikk ut i tjenesten uten noen form for bibelskole eller teologisk utdanning. Riktignok fikk han opplæring i over et år av den lokale presbyterianske pastor i Adams. Men de calvinske læresetninger han her fikk presentert, greide han aldri å

ta til sitt eget hjerte. I stedet utformet Finney etterhvert sin egen teologi, basert, som vi allerede har sett, på N.W. Taylor, og som vi skal se i neste artikkel, på John Wesley.

Dette innebærer dog ikke at Finney var motstander av utdanning og teologisk opplæring. Han var selv i mange år, fra 1851-1866, rektor ved Oberlin College, en skole som utdannet forkynnere og misjonærer. Charles G. Finney var dessuten en utpreget systematiker. I 1846 utgav han en omfattende «Systematisk Teologi», en slags sammenfatning av hans teologiske tenkning etter over 20 år som vekkelsespredikant. I forordet til dette omfangsrike verket, sier Finney: «Brødre, søstre og venner: Les, studer, tenk, og les igjen. Dere ble skapt til å tenke. Det er godt for dere å utvikle evnene deres ved studier. Det er mange som ikke kjenner Bibelen eller sann gudsdyrkelse, fordi de ikke vil tenke og studere».

En del av de synspunkter Finney gir uttrykk for i sin systematiske teologi, vil vi se nærmere på i neste artikkel. Dessuten skal vi se at vekkelsesforkynneren også la for dagen et sterkt sosialt engasjement, og vi vil avrunde med et avsnitt om Finneys rolle som forløper for pinsebevegelsen.

POSITIV VIDEO

JESUSFESTIVALEN '83

Bjarte Leithaug og Hans Erik Groth på konsert i Sarons Dal.

Et timelangt musikkprogram med to interessante artister som ønsker å formidle Jesus gjennom sin sang og musikk.

Pris kr. 295,-

KJELL HALTORP: «Herlighet og glede»

ARIL EDVARDSSEN: «Du er verdifull»

To forkynnende videoprogram fra kveldsmøtene på stevne i Sarons Dal. Dette er verdifull undervisning i et språk som den alminnelige mann kan forstå.

Pris pr. kassett kr. 185,-

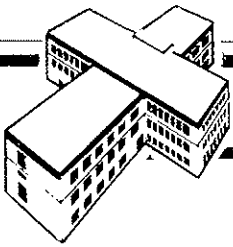
KOM OG BLI MED PÅ FEST

med hele familien i Sarons Dal. Et familieprogram med sang, lek, konkurranser og underholdning. Et positivt program med et positivt budskap.

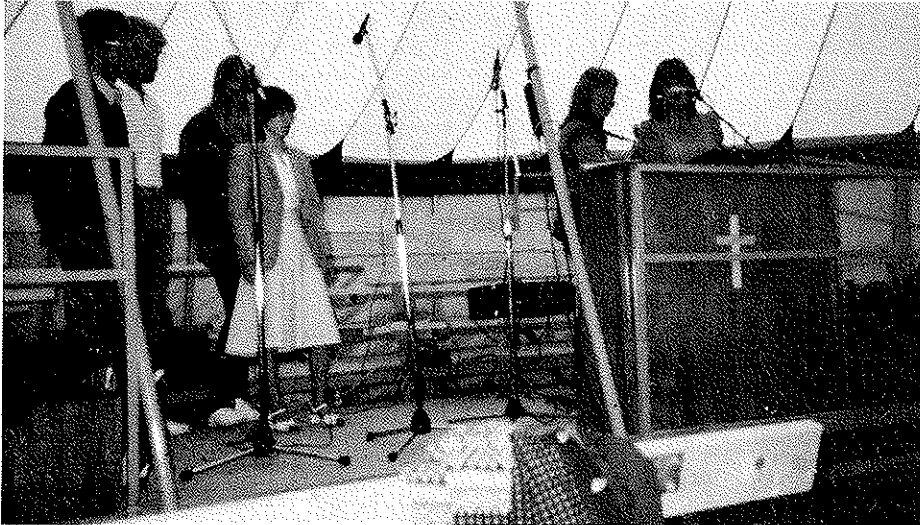
Pris kr. 295,-

Utleiepriser: kr. 40,- pr. dag (kr 60,- for 2 dgr, kr 120,- for 1 uke)
Husk å oppgi videosystem ved bestilling.

LOGOS FORLAG 4480 Kvinesdag Tlf. 043/50 419

Haugesund-teamet meddeler:

Haugesund-teamet i aksjon på teltmøte.

Vi var åtte ungdommer som dro fra Sarons Dal i begynnelsen av mai — et team sammensatt av åtte høyst forskjellige individer, og det viste seg etterhvert at vi fikk utfylle hverandre på en fin måte. (Det hadde nok Herren tenkt ut på forhånd!)

Vi arbeidet ut fra Ungdomssenteret på Blå Kors og hadde i tillegg et nært samarbeid med et kristent senter på Karmøy.

Arbeidsoppgavene ble etterhvert mange, men formiddagene gikk for det meste med til husbesøk og gate-evangelisering. Folk

var veldig åpne og vi fikk vitne for mange. Vi hadde også to ungdommer fra Oral Roberts Universitet i teamet, og på tross av visse språkvansker fikk de fin kontakt med folk, særlig fordi mange enten hadde vært i USA selv, eller hadde familie der borte.

Vi fikk særlig fin kontakt med ungdommen, og huset vi bodde i, var åpent til enhver tid. Mange kom og fikk oppleve Jesus Kristus. Vi kjente at Herren var med oss, og Han stadfestet sitt ord. Og vi ble glade!
Karin Lingelem

Når vi sender vårt stoff, har elevene vært på skolen i to uker, og her har en av elevene prøvd å samle noen...

Førsteinntrykk fra misjonsskolen

Tekst og foto: Egil Nerhovde

På Misjonsskolen får vi hver uke besøk av tilreisende predikanter og andre som tjener Herren og er tent for evangeliet. Dette er til stor inspirasjon for elevene ettersom flere av oss kjenner kall til å tjene Herren her i landet eller utenlands.

Den første uka var det formannen i skolestyret, Leif Jacobsen, som var Bibellærer med emne: «Bibelen — Guds Ord». Vi fikk en fin innføring i hvor pålitelig og sterk Bibelen er.

Skoledagen begynner med en halv times felles bønn og lovsang. Under disse bønnetimene har vi allerede opplevd at flere er blitt helbredet og løst fra forskjellige plager. En morgen falt Den Hellige Ånd så sterkt at bønnehaltvimen ble halvannen time lang.

Vi har to brødre fra Kenya, og noen av de andre elevene tolker undervisningen til engelsk.

Det er ingen av oss som lider nød i matveien. Vi lever som «kongebarn», og noen

har faktisk problemer med å holde vekten nede på tross av harde gymnastikktimer hver tirsdag med rektor Martin Meland i spissen.

Elevene kommer fra Finnmark i nord og representerer alle landsdeler sørover vårt lange Norge. Dessuten har vi elever fra Sverige og Danmark, foruten som nevnt to fra Kenya. Her spør vi to av elevene hva deres førsteinntrykk er:

— Toralf Trosten, du kommer helt fra Finnmark til Sørlandet for å gå på Bibelskole. Hva er grunnen?

— Jeg ønsker å bli dyktiggjort til tjeneste og komme skikkelig inn i det kallet Herren har gitt meg.

— Hvordan har du opplevd de to første ukene på Bibelskolen?

— Jeg kjenner at det er Herren som har ledet meg hit, og han har rørt sterkt ved mitt indre. Jeg har også blitt helbredet etter at jeg kom hit. Jeg har vært mye plaget med ryggen, og legene sa de ikke kunne hjelpe meg. Det ene beinet var kortere enn det andre. Under en bønnetime ba jeg om forbønn, og da skjedde det et under like for øynene på oss. Det beinet som var for kort, vokste ut 2½ cm, og nå er ryggglidelsen helt borte.

— Hva syns du om undervisningen de første to ukene?

— Det har vært veldig trossstyrkende og oppfordrer sterkt til å satse hundre prosent på Jesus.

— Er det noe spesielt Gud har kalt deg til etter dette året på Misjonsskolen?

— Jeg kjenner at Herren vil jeg skal gå med evangeliet til folket i nord.

— Marianne Vik, du kommer fra øygarden utenfor Bergen og går på det seks uker lange evangeliseringsseminaret. Hvorfor kom du hit?

— Jeg var på team i sommer og fikk anbefalt dette kurset og skolen her. Det er en undervisning som er god å ha med seg videre, og når de seks ukene er over, vil jeg fortsette på team.

— Dere på evangeliseringsseminaret har Terje Rygh som leder. Hvordan har de to første ukene vært?

— Jeg har opplevd det som noe fint og rikt. Det har vært inspirerende å høre hva Guds Ord sier om framtiden når det gjelder evangelisering og vekkelse.

— Har du noe spesielt du vil vitne om fra denne første tiden på skolen?

— Ja, da må jeg fortelle at jeg er blitt helbredet fra allergi og en ryggglidelse. All ære til Jesus. Det har også vært veldig godt for meg å oppleve det fellesskapet som vi har med hverandre. Det er virkelig fint å kjenne at vi kan ha omsorg for hverandre.

Fra bønnetimen.

VELKOMMEN TIL TBB & MI, 16.KULL!!

Det var med store forventninger vi elever møtte opp til åpningsfesten på Bibel og Misjonsskolen i Sarons Dal, og fest ble det virkelig.

Rektor Meland og de faste lærerne ønsket oss velkommen sammen med Johan Tobiassen, en av pastorene i Kirken i Dalen og skolestyrets formann Leif Jacobsen.

Det gikk igjen i alle hilsenene at vi nok måtte gjøre regning med at skoleåret blir tøft på mange måter, ingen dans på roser, men vi vil vokse og modnes. Det som er helt sikkert, er at vi ikke vil være de samme etter dette skoleåret som det vi var når vi kom hit.

Etterpå presenterte elevene seg en og en. Vi er 39 elever i år foruten 12 elever på det 6 uker lange Evangeliseringsseminaret, så det er ganske fullt hus her.

Selvfølgerlig kom vi med store forventninger til hvordan ting skulle utvikle seg rent praktisk, men de største forventningene har vi til Herren og det HAN, skal gjøre med oss dette året. Vårt ønske er at Han må få dominere oss mer og mer så vi kan bli dyktiggjort til tjeneste for Hans rike. Vi vet at høsten er stor, men arbeiderne få. Vær med og be om at Gud får sin vilje med hver og en av oss.

Anne Stiegler

POSITIV VIDEO

FRIHET, SANNHET OG VERDI

er tre pedagogiske program for kristen livssynsorientering, spesielt beregnet til skolebruk og ungdomsgrupper i alderen 14-19 år. Hver videokassett inneholder sang av gruppen MINITVERS, samtaler, sketsjer og en stillbilde montasje med tale og musikk.

Programmene forteller på en lettfattelig måte hva det er å være en kristen, de er overbevisende og samtidig underholdende. Egner seg ypperlig også for bruk i menighetssammenheng, og ellers alle steder hvor det samles ungdom. Hvert program varer ca. 35 min.

Pris pr. kassett kr. 295,-
Utleiepris: kr. 40,- pr. dag.
(Oppgi system ved bestilling)

LOGOS FORLAG 4480 Kvinesdal Tlf.: 043/50 419

Be for studenter og lærere på Misjonsskolen.

Hvetebrødsdager på skolebenken

Tekst: Bente Bøeng

På Misjonsskolen i år har vi et nygift par, ja, de tilbringer faktisk hvetebrødsdager på skolebenken. Kari og Torbjørn Holst-Larsen ble mann og kone 18.juni, og nå er de elever i Sarons Dal. Vi har spurt dem hvorfor de valgte en slik start på sitt ekteskap.

— Jeg har lenge gått og tenkt på denne Bibelskolen, sier Torbjørn. For to år siden hadde jeg bestemt meg for å gå på Bibelskolen eller Evangeliseringsseminaret og satse på evangeliseringsarbeide på heltid, men det ble ikke akkurat slik jeg hadde tenkt. Jeg ble sammen med Kari, og hun hadde slett ikke lyst til å gå på noen Bibelskole. Men jeg ba mye over dette, og i sommer ble vi enige om å søke. Da hadde Kari fått lyst til å gå denne veien også. Det var flere som advarte oss og mente det ville bli vanskelig for oss som ektepar å bo på internat, men da vi kom hit ned, fikk vi en alle tiders koselig leilighet for oss selv ved siden av skolen, og vi trives utmerket. Fellesskapet med de andre elevene er til styrke for oss, og undervisningen er veldig inspirerende.

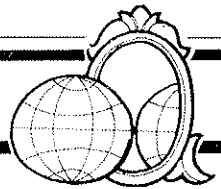
I det hele tatt har vi opplevd så mye velsignelse at vi føler det som vi har fått «alt rett opp i hendene», sier Kari. «En ting som virkelig varmet våre hjerter, var at vi for et par dager siden fikk en sjekk fra menigheten hjemme på kr. 2.000,-. Det hadde de tatt opp i kollekt på et teltmøte,» fortsetter Torbjørn. Vi søkte Herrens ledelse før vi giftet oss, og mange ting har stadfestet

Guds plan for oss. «Vi tror Gud har en oppgave for oss,» sier Torbjørn.

«Den virkelige grunnen til at vi er her i Sarons Dal er at vi tror Torbjørn har et kall til å bli evangelist. Det er spesielt ungdommer på vår egen alder og arbeidet blant narkomane som ligger oss på hjertet. Vi forventer at dette året skal være med å utruste oss til tjeneste for Herren, og at vi skal få

klarhet i hva vår oppgave skal bestå i. Vi føler at det er veldig viktig at vi virkelig innvier oss for Gud dette året slik at Han kan få sagt oss det Han vil,» avslutter det smilende, lykkelige, unge ekteparet.

PINSEBEVEGELSEN I NORGE GJENNOM 75 ÅR

STAGNASJON ELLER FORTSATT VEKST? NOEN TANKER OM TALLENES TALE.

Den samlede frikirkelighet i Norge utgjør ikke store delen av befolkningen. Men delen ville vært vesentlig mindre uten pinsebevegelsen. Ingen av de andre frikirkelige bevegelsene har hatt tilnærmedesvis samme gjennomslagskraft som den. Ved 75 års-jubileet siste år hadde den i overkant av 30.000 døpte medlemmer i Norge. Disse var spredt på 272 menigheter fordelt ujevnt på alle landets fylker.

Pinsebevegelsens særpreg med uavhengige menigheter gjør at det ofte er vanskelig å skaffe seg oversikt over størrelse og vekst. Men den utmerkede jubileumboken «... og Herren virket med» har en utførlig oversikt over menighetenes størrelse 1. august 1981 pluss fylkesoversikter for 1937 og 1957. Ved hjelp av disse går det an å få en viss oversikt.

TYNGDEPUNKT PÅ ØSTLANDET

Tallene forteller tydelig at bevegelsen hadde sitt tidligste gjennombrudd i Østlandsområdet. I 1937 var tett på seksti prosent av landets pinsevenner bosatt der. I dag er tallet like under femti prosent. De eneste fylkene utenom som kan skille med større tall i 1937, er Telemark — og kanskje noe overraskende, Nordland. Telemark og Agder har i dag ca. 19 prosent av pinsebefolkningen og Vestlandet omtrent det samme. Trøndelag og Nord-Norge har ca. 12 prosent. Fylket med minst pinsevenner er Nord-Trøndelag.

Noe av det samme bilde får vi når vi ser på menighetsfordelingen. Østlandsområdet hadde i 1937 noe over halvdel av landets menigheter. I dag er det en del under halvdel. Telemark og Agder hadde da som Trøndelag og Nord-Norge mellom 16 og 17 prosent. Det bemerkelsesverdige er at prosenten for Vestlandet se siste 25 årene er steget fra 16 til over 24. Akershus (36) og Telemark (33) er de fylker som nå har flest menigheter. Nord-Trøndelag derimot ligger lavest med bare to menigheter til nå.

UJEVN MEDLEMSVEKST

Det har lenge vært en anerkjent sannhet at pinsebevegelsen har rask vekst. Når det gjelder årene fram til 1937 er dette uten tvil riktig. For å kunne sammenligne periodene 1937-1957 og 1957-1981 har jeg regnet om tallene til tiårsvekstrater (prosentvis vekst pr. tiår). Bildet vi da får, er interessant.

For den første av disse to periodene viser bevegelsen på landsbasis en vekst på 25,6 prosent pr. tiår. Det er en respektabel vekst for et helt «kirkesamfunn». Men når vi kommer til den siste perioden, synker vekstraten til 6,4. I praksis er dette bortimot stagnasjon. I denne tiden har bevegelsen snaut holdt følge med befolkningstilveksten i landet.

Selvsagt kan det være en trøst at de andre frikirkelige sannsynligvis har hatt enda mindre vekst i denne perioden. Men det er en mager trøst.

Går vi nærmere inn på de forskjellige deler av landet, er denne tendensen til avtagende vekst gjennomgående. Men bildet er aller tydeligst for Østlandet, den delen av landet som fra før står sterkest. Her er vekstkurven helt flatet ut.

Oslo

Nå er ikke Østlandet en homogen størrelse. Landets største pinsevennfylke er Oslo. Og Oslo viser det mest negative bilde ikke bare for Østlandet, men på landsbasis. Fra en vekstrate på 25,1 i tiden 1937 til 1957 er utviklingen vendt til en negativ rate på 10. Hvis denne tendensen får fortsette noen få år til, vil antallet medlemmer snart være tilbake på 1937-stadiet. Hedmark har også

gått fra en tilvekst i første periode på over 25 til en negativ på 6,3. Når området som helhet har holdt stillingen de siste 25 årene, kommer det av de fleste andre fylkene har holdt tallet — kanskje særlig at Vestfold har øket sin vekstrate fra 13,4 til 20,9.

Telemark/Agder har øket sitt medlemstall i begge perioder, men ikke på langt nær så sterkt den siste som tidligere. Både Telemark og Aust-Agder har gått fra en vekst under landsgjennomsnittet i 1937-57 til stagnasjon. Vest-Agder derimot gir et helt annet bilde. I første periode var veksten hele 86,4 prosent pr. tiår. Og i den siste viser fylket en sunn vekst på 23,6.

Vestlandet samlet har litt flere pinsevenner enn forrige område. Rogaland har beveget seg fra en vekst litt under landsgjennomsnittet til en langt over, 31. Hordaland ligger godt over i første periode, men ikke fullt så langt over i siste. Sogn og Fjordane har i siste periode beste vekstrate i landet, men utgangspunktet er så lavt at det er vanskelig å bruke dette tallet til sammenligninger. Møre og Romsdal ligger godt an i begge perioder. Samlet utgjør Vestlandet i årene 1957-81 det område av landet hvor pinsebevegelsen har hatt sin fineste vekst.

Trøndelag/Nord-Norge har vekst under gjennomsnittet for de tre sørligste fylkene i begge perioder. De to nordligste ligger over, men igjen er utgangspunktet så lavt at det er vanskelig å sammenligne.

MENIGHETSDANNELSER

Blant lutherske frikirkefolk blir det ofte sagt halvt i alvor at når et frikirke medlem flytter til et nytt sted, blir han formann i indremisjonsforeningen. Når en pinsevenn flytter, blir det en ny pinsemenighet. Blant kirkevekstfolk er det vanlig å si at et kirkesamfunn som ønsker sterk vekst, må være opptatt av menighetsplanting.

Et blikk på pinsebevegelsens utvikling viser at spøken kan ha inneholdt ikke så lite sannhet, men neppe gjør det lenger. Ser vi på stiftelsesåret for menigheter som består i 1981, viser det seg at over to tredjedeler av dem er dannet før 1940. Over en tredjedel av alle menighetene er dannet i tretti-årene. Fra tretti-årene til førti-årene går menighetsdannelsene ned i mindre halvdel. I femti-årene svekkes det ytterligere for å nå et absolutt lavmål i seksti-årene. En viss oppgang kan registreres i sytti-årene.

Oslo er som før sagt, det fylke som har størst tilbakegang i medlemstall de siste årene. I Oslo er det dannet en ny menighet siden 1937, Salem, Grorud, i 1975. Alle de andre menighetene har sitt lokale i Oslo sentrum.

Hordaland derimot har brukbar vekst også de siste årene. Men så har da også Hordaland fått flere nye menigheter, seks bare i løpet av sytti-årene. Sogn og Fjordane har prosentvis best vekst av alle fylker i perioden etter 1957. Samtidig er menighetstallet gått fra to til sju.

Bildet er ikke entydig. Men mye tyder på at veksten i medlemstall kan fortsette fint, en viss periode etter at en sluttet å plante nye menigheter. Deretter vil den avta for området som helhet.

DE STORE MENIGHETENE

Pinsebevegelsen har 22 menigheter med mer enn 300 medlemmer, og 14 med 200 til 299. Tre av menighetene er på over tusen medlemmer. De er antageligvis de største frimenighetene i Norge i det hele tatt. Ytre sett skulle store menigheter ha det største potensiell for vekst. De har både folkene og som regel pengene. I flere land er dette tilfelle. Forskning fra England tyder imidlertid på at der er det mindre menigheter som vokser raskest. Kaster vi et blikk på de store pinsemenig-

hetene, kan vi få et grunnlag for å si litt om hvordan det fungerer i vår sammenheng.

Barretts egen menighet, Filadelfia i Oslo, er den største. Den ble formelt organisert i 1916 med ca. 200 medlemmer. Alt første halvdel av førti-årene passerte den 2.500. Dette tallet holdt seg til langt inn i femti-tallet. 1981-tallet er 2.153. Denne menigheten har ikke bare stagnert, men er i tilbakegang.

Salem, Oslo, ser ut til å ha vekst litt lenger enn Filadelfia. Men den er også gått tilbake i siste periode. Evangeliesalen i Oslo var også tidligere adskillig større enn den er i dag.

Sikre konklusjoner kan en ikke trekke av dette. I en pressemelding fra Pinsevennernes Informasjonstjeneste blir det pekt på at Filadelfia må ønske mellom 100 og 125 nye medlemmer velkommen hvert år for å oppnå nettoøkning. Det er selvsagt riktig, men igjen skulle en så stor menighet ha ressurser for stor vekst. En annen forklaring er at mange flytter ut til nabofylkene, men veksten i disse tyder ikke på at det kan forklare svikten.

Tabernaklet i Bergen er landets nest største pinsemenighet. Fra starten i 1920 har den en fin og etterhvert stor vekst fram mot et toppunkt på ca. 1.500 i slutten av seksti-tallet. På sytti-tallet går den jevnt tilbake til den i 1981 ligger på 1.290. Men dette er på mange måter bare en tilsynelatende tilbakegang. For 1967 og til i dag har Tabernaklet skilt ut seks dattermenigheter i distriktet. Særlig en av dem, Sion i Blomsterdalen, har siden starten i 1973 hatt en bemerkelsesverdig vekst. I 1980 hadde den 140 medlemmer. Størrelsen på Tabernaklets nybygg tyder på at denne menigheten har lagt seg på en bevisst linje hvor veksten i årene framover skal skje ved utskillelse av stadig nye dattermenigheter. Det ligger nær å foreslå at her er et mønster som Oslo-menighetene burde se nærmere på.

Der finnes også større menigheter som har en fortsatt vekst. Om den skal fortsette uten at de kommer inn i samme krise som noen av de største, står igjen å se. Hvis de gjør det, er der mye som tyder på at de må ha en annen indre struktur enn f.eks. Filadelfia, Oslo.

DE SMÅ MENIGHETENE

Der kunne være en rekke andre forhold å peke på i lys av tallene. Her skal bare nevnes et til. Pinsebevegelsen har det til felles med andre frikirker at forholdsvise mange menigheter er små. Nesten halvdel av dem har under femti medlemmer. I en ny menighet er det normalt. Men mange av disse er eldre menigheter. Denne kombinasjonen er vanskelig. Den betyr ofte at gjennomsnittsalderen for medlemmene er høy, og at rekrutteringen har sviktet lenge. Her er et felles problem for mange frikirkelige.

Det skal bli spennende å se om pinsebevegelsen kan overvinne stagnasjonen i åtti-årene. Den burde ha åndelige og menneskelige ressurser til det.

Reidar Paulsen
i «Kirkevekst»

PINSEBEVEGELSEN I NORGE GJENNOM 75 ÅR Medlemstall

	1937	1957	1981
Østlandsområdet			
Oslo	3.370	5.277	4.095
Østfold	1.123	2.233	2.772
Akershus	1.454	1.812	2.210
Hedmark	1.094	1.725	1.474
Oppland	923	1.150	1.201
Buskerud	1.338	2.058	2.169
Vestfold	635	817	1.289
	9.937	15.072	15.210

Telemark/Agder	1937	1957	1981
Telemark	2.170	3.093	3.443
Aust-Agder	582	878	1.035
Vest-Agder	231	803	1.335
	2.983	4.774	5.813

Vestlandet			
Rogaland	805	1.200	2.293
Hordaland	604	1.511	2.216
Sogn og Fjordane	60	72	188
Møre og Romsdal	279	646	1.208
	1.748	3.429	5.905

Trøndelag/ Nord-Norge			
Sør-Trøndelag	786	1.174	1.424
Nord-Trøndelag	131	126	114
Nordland	1.017	1.447	1.467
Troms	122	201	336
Finnmark	59	251	423
	2.115	3.199	3.764

Hele landet	16.783	26.474	30.692

KILDE: Oddvar Nilsen, ..OG HERREN VIRKET MED. Pinsebevegelsen gjennom 75 år. Filadelfiaforlaget, Oslo 1981.

100 MILLIONER UNDERTRYKTE HINDUER MÅ FÅ EVANGELIET

Den tidligere India-misjonæren Donald Mc Gavran sa i et foredrag forleden at de evangeliske misjoner over hele verden burde satse mer på å nå Indias 100 millioner undertrykte hinduer med evangeliet.

Mc Gavran, som kalte hinduismen «legalisert rasediskriminering», har selv 33 års erfaring fra misjonsarbeid i India. Han sa at en av årsakene til at lavkastene forblir i sin fattigdom og nød er at de ikke våger å bryte ut av religionens bånd.

Mange blir også betalt for å være hinduer, sa Mc Gavran, som kunne fortelle at dersom barna går over til kristendommen, mister de sin støtte til utdannelse.

Han mente at vi må ta like alvorlig på massenes undertrykkelse i India som undertrykkelsen av 20 millioner svarte i Syd-Afrika.

«Santalen»

330 MF—TEOLOGER I KRISTNE ORGANISASJONER

330 av teologene som er utdannet ved Menighetsfakultetet i Oslo, arbeider nå i ulike kristne organisasjoner, viser en oversikt utarbeidet av pastor og tidligere landssekretær ved MF, Eugen Spydevold. Det er Misjonsselskapet som har flest teologer, i alt 137.36 MF-teologer arbeider i Sjømannsmisjonen, 35 i Misjonssambandet, 33 i Indremisjonen, 25 i Norges Kristelige Student- og Skoleungdomslag, 24 i Santalmisjonen og 23 i Norges Kristelige Ungdomsforbund. I alt 12 av disse teologene er generalsekretær i de kristne organisasjonene.

STORE MØTER I QUITO, ECUADOR

Store menneskemengder var til stede på en møte-serie pinsevegen hadde i hovedstaden Quito i Ecuador. 8-9 000 mennesker rakte opp hånden og sa de ville tro, og på et dåpsmøte ble 300 døpt.

«Santalen»

KATOLIKKER MED EVANGELISERINGS-AVIS

Fornyeisesbevegelsen i deler av den katolske kirke har ført til en økt interesse for Bibelens lære. På bakgrunn av dette er bladet «The Catholic Evangelist» oppstått. Bladet retter seg mot et bredt publikum som inkluderer både kristne og ikke-kristne. Aktuelle emner som omtaler frelsen og det kristne livet tas opp, og man legger særlig vekt på personlige vitnesbyrd. Målet med bladet er, ifølge redaksjonen, å lede mennesker inn i et nært fellesskap med Gud og styrke deres tro.

KRISTENHETEN STADIG MER BAPTISTISK

Verdens kristenhet er blitt stadig mer «baptistisert», hevder den kjente amerikanske kirkehisto-

rikeren Martin Marty. Baptistene vinner stadig inngang der man tidligere ble oppfostret med den katolske idé om at «kristne barn fødes av kristne foreldre». Baptistene understreker menneskets egen tro og beslutning.

En årsak til denne utviklingen, mener Marty, er at baptistene i en tid da de var en minoritet, opplevde Gud som deres eneste tilflukt og støtte. Deres styrke ligger i at de har lært å stole på Ham.

Fra «Christianity Today»

MESSIAANSK SENTER INNVIET I JERUSALEM
Rabbinere, kristne ledere og Israel-elskere fra hele verden deltok i påsken ved åpningen av et nytt messiansk senter i Jerusalem. Høytideligheten varte i sju dager og var en eneste sammenhengende fest av glede, takksigelse og lovsang.

Bibelsenteret ligger i den vestre del av Jerusalem, forøvrig på det sted hvor dets grunnlegger, Shlomo Hizak ble frelst for 30 år siden. Det er en vakker bygning bestående av kontorer, undervisningssaler og personaiboliger.

Senteret betyr utvidelse og forsterkning av et bibelarbeid som har pågått blant jøder og arabere i over ti år, og det blir betegnet som en samlingsplass til «kjærlighet og trøst for Israel».

Svenske «Dagen»

CAROLA ER FRIMODIG

Tre dager i uka går Carola på bibelskole for å studere Bibelen.

-Det skal bli fint å få mere kunnskap i Guds ord. Jeg kjenner jeg behøver mere kraft.

— Hvor viktig er denne kraften?

— Den er veldig viktig. Den er det viktigste av alt!

-Jeg opplevde det så klart at jeg skulle gå på bibelskole. Vi skal ikke skamme oss for at vi er kristne, men vi skal glede oss i Herren, sier hun og ler.

— Du synger et gospelpotpuri under konserten, med blant annet sangen «Oh happy day». Når opplevde du den glade dagen?

— Det var i Transtrand. Jeg var 13 år, og jeg var sammen med en del ungdommer fra studentforeningen Credo. Jeg har alltid trodd at det fantes en Gud, men under den leiruka forsto jeg hva Jesus hadde gjort for meg. Vi leste i Bibelen og gikk på ski. På slutten av uka hadde vi nadverds gudstjeneste i kirken. Jeg ville ta i mot Jesus i mitt hjerte da, forteller Carola Haggkvist.

-Jeg satt lengst fremme i kirken. Da jeg hadde bedt Jesus om å få ta i mot Ham, kjente jeg en enorm glede strømme gjennom hele kroppen. «Reis deg opp og fortell om din glede», var det en stemme som sa i mitt indre. Jeg kjente som om det var en varme som kom inn i hjertet mitt og smeltet bort alt. Jeg kunne ikke sitte stille, men jeg var tvunget til å gå frem å fortelle om det som hadde skjedd. Da jeg åpnet munnen, strømmet ordene ut av meg, jeg fikk ordene gratis. Og jeg takket alle mine venner, og særlig Jesus for hva han hadde gjort for meg.

-Nå har jeg Bibelen med meg, enten jeg reiser rundt i Sverige eller andre steder i verden.

— Hva tror du din bekjennelse betyr for andre mennesker?

— Jeg tror det har betydning. Det merker jeg på brevene jeg får. (Hun får 600 hver dag). Jeg fikk et brev like etter Melodi Grand Prix, der noen skrev og takket meg, men fremfor alt Herren. Det var barn som hadde blitt mobbet i skolen på grunn av sin tro, men nå fikk de nytt mot til å gå på skolen når de hørte at jeg også var en kristen.

— Hvordan fungerer andaktslivet ditt under turneen?

— Det kan i blant være vanskelig å konsentrere seg. Men på slutten hadde jeg med meg min venninne Tove, fra Filadelfiamenigheten i Stockholm, og vi leste i Bibelen og ba sammen.

-Jeg er glad for at det er mange mennesker som ber for meg, både i min egen menighet og andre. Jeg behøver mye kraft ettersom jeg er så ung og alt er nytt for meg innen showbransjen. Stemningen under turneen har vært veldig bra, syns Carola. Flere av musikerne er troende.

Carola er klar over at visse sanger har tvetydige tekster på hennes LP-plate.

-Noen av sangene fikk jeg tekstappen på samme dag som vi skulle spille inn platen. Jeg rakk ikke å forandre det som jeg syntes var feil, men på neste plate skal jeg være med å bestemme mere.

Til tross for egen alder, er Carola bevisst om hva hennes tro betyr. Det handler om noe mer enn å «bare» bli kristen.

-Min personlige tro innebærer at jeg har oppdaget og funnet meg selv i Jesus og forstått hva han har gjort for meg.

-Dagens samfunn er veldig hardt, og det finnes mye materialisme. Men tenk om alle våget å gi hverandre litt mer ømhet og omsorg, og våget å tro på seg selv, gjennom Jesus Kristus. Da ville det bli et bedre samfunn å leve i, sier Carola, og fortsetter: -Bibelen er som vann og mat for meg, ellers tørster og sulter jeg.

Disse intervjuklipp med Carola har vi tatt fra svenske Dagen og Svenska Journalen. Det må være nesten umenneskelig vanskelig å være så i pressens søkelys som Carola. I den senere tid har hun også fått mange angrep fordi hun så frimodig bekjenner sin tro. Som andre «kjendiser» må hun også finne seg i at oppspinn og rykter blir spredd om hennes privatliv. La oss be om at hun må bli bevart i det nære samfunn med Jesus som hun her vitner om, og stå imot det enorme press som legges på henne fra ulike hold.

GALLUP FORUTSER VEKKELSESTIDER

USA går mot en periode av åndelig vekkelser. For fem år siden holdt kirkene på å miste taket på befolkningen, men i 1977-78 snudde det seg. Bibelstudier og gudstjenester lokker stadig flere. Og det handler om en åndelig fornyelse som går på dypet. Det sier Georg Gallup, sjef for det berømte Gallupinstituttet.

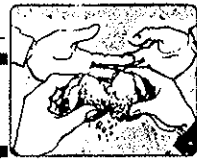
De to siste tiår kan bli en tid av en dyptgående åndelig fornyelse i USA, mener mr Gallup. Uroet av lovløsheten i samfunnet, forfallet i ungdomsverden, og frykten innfor en truende kjernevåpenkrig, søker mange tilbake til troen på Gud. De seneste årenes voksende oppslutning til religiøse studieprosjekter, tenåringenes økende bibelinteresse, og stadig flere amerikaneres engasjement i evangelisering, er tidens tegn.

Så sent som for fem år siden, trodde man den avkristnede livsstilen skulle tømme kirkene. Kirkene holdt på å miste sin innflytelse i samfunnet. Men i årene 1977-78 snudde det seg. Bibelstudier blant voksne har øket fra 17% år 1978 til 26% i seneste Gallup, mens ungdommens deltagelse under den samme tid økte fra 27 til 41%.

De resultater som har kommet frem hittil er bemerkelsesverdige. 19 mill av 160 mill voksne, eller 12%, kan betegnes som i høy grad åndelig engasjert. («Highly spiritually committed»).

Vi deler med hverandre

Denne spalten er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skrive kort og rett på sak.

Krig og fred

Mens kanonene tordnet og menneskene drepte hverandre, stod et lite dyr for seg selv og betraktet træerne, som strakte seg mot lyset.

Guds kjærlighet gir enhet

Jeg tror at i nær framtid kommer det til å bli store åndelige stormer, og at det blir umulig å leve et helt liv i Jesus og bli stående gjennom endetiden uten å ha et fellesskap i den ene Guds kjærlighet. I den tid vi har foran oss blir det absolutt viktig å være Den Hellige Ånd lydige, og vi må stå sammen med alle kristne til en felles kamp mot den vonde. Som kristne må vi bruke de riktige våpen, det våpen som knuser fienden, GUDS ORD, og ikke ty til det udugelige våpen som verden bruker, «ord og vendinger basert på menneskelig visdom». Vi kristne må ikke kjempe mot hverandre. De største nederlagene vi kjenner til fra Bibelen, var når det ble forvirring innen en hær og de vendte våpnene mot hverandre.

Vi kristne må være ett for at verden skal tro oss. Joh 17,20-26 Jeg ber virkelig om at jeg og du må være Den Hellige Ånd lydige, så verden kan komme til fro på Jesus Kristus, slik at Jesus kan finne troen her på jord når han kommer tilbake. For to år siden fikk jeg en opplevelse med en prost i den Norske kirke. Jeg døpte meg (troens dåp) for ca. 3 år siden. Da min sogneprest fikk vite av meg at jeg hadde døpt meg, mente han at det var mot norsk lov. Jeg tror presten misforsto, men fikk ikke lov av Ånden til å reagere mot det han sa, til tross for at det var min store lyst å stå i Den norske kirke. Til sist måtte jeg bare si til Gud: som du vil. Jeg ringte presten og spurte hva jeg skulle gjøre. Svaret var: Du må komme på kontoret og melde deg ut. Alt foregikk i den kjærligste tone, men hele tiden ønsket jeg at presten skulle ombestemme seg. Da jeg møtte opp på prestekontoret var det prosten som var der. Han opptrådte korrekt som statens tjenestemann, og utmeldingen av Statskirken gikk greit. Men så kom spørsmålet fra prosten: «Får jeg så lov å spørre om hva du har tenkt siden du nå er fri Den norske kirke?»

Jeg fortalte han at det ikke var mitt ønske å melde meg ut, men at jeg nå hadde tenkt å spørre om medlemskap i pinsemenigheten i stedet. De hadde tatt seg så kjærlighetsfullt av yngste sønnen min. Da prosten hørte dette ble han glad, ja virkelig glad. Han sa: «Du skal jo ikke og har heller ikke meldt deg ut av menigheten, du står der like fast, selv om du skifter organisasjon. Jeg bare spurte, for det hender at folk ikke bare melder seg ut av Den norske kirke, men også tar avstand fra Gud.»

Jeg tror samtalen med prosten er den mest kjærlighetsfulle samtale jeg har hatt med noen person, til tross for at jeg i utgangspunktet var imot utmeldelse. Slikt kan Gud gjøre. I dag får jeg gå i Den norske kirke så og si hver søndag og høre på den klareste og kjærligste forkynnelse av Guds ord fra presten som jeg tror fikk lov å misforstå norsk lov for at jeg skulle få lov å se en klar enhet i Guds menighet.

Magne Øverleir

Gode dager

Jeg trodde en gang at «gode dager» var slike som bare ødslet og gav — Da ingen kom med krav eller klager og allslags bekymring var senket i hav. — Men ER slike dager egentlig GODE? Man kan leve dem UTEN hjerte og hode.

Jeg trodde det var å ha medgangsvind, at ingen hindringer stengte min vei. Da ingen fårer vætet mitt kinn, og alle sa JA — og ingen sa nei. Men jeg har da begynt å lære omsider at motgang kan være velsignede tider.

— Hva er da så egentlig «gode dager»? er det å leve så lettvtint som råd — ER det alt dette som kroppen behager eller er det på tjenestens veier å gå? Helst er det gjerninger som ligger ferdig som Herren betror meg så ussel, uverdige.

— — Det er å forsøke å bære en byrde for en som kanskje er trett eller sår. Være et lys, eller kanskje en «hyrde», formidle verdier som ikke forgår — Jeg kjenner at dagene først er meg GODE når jeg har brukt for både hjerte og hode.

— Er det noen annen grunn til å leve enn å være et «sendebud» i Kristi sted? Livet er en GAVE, jeg kan ingenting kreve, bare takke for nådetid og hjertefred — — Og KAN jeg her nede få rikere lønn enn om noen kan takke for meg i sin bønn? Georg Hegland

Evangeliet om ALL NÅDES GUD

Gud har i sin NÅDE gitt oss en gave vi ikke har fortjent.

Rom.8:32 Han ofret sin Sønn for oss alle. Dette er Guds store NÅDE

Rom.5:17B og rettferdighetens gave med Evig Liv i Den Salvede Frelser og Herre, Faderens Sønn. I og med denne Sin USIGELIGE GAVE

2 Kor.9:15 er Han mektig til å gi oss ALL NÅDE I RIKELIG MÅL, og Han ønsker nå å vise Sin UENDELIG RIKE NÅDE og sin godhet mot oss i Kristus Jesus.

1 Pet.5:10 Det er ALL NÅDES GUD som har hånd om våre liv, og i Hans Sønn har vi fått NÅDE OVER NÅDE. Vi har fått tilgivelse for våre synder og er frelst ved Hans NÅDE, og står rettferdige for Ham. Ved Guds NÅDE smakte Jesus døden for oss alle og tok vår forbannelse og straff. NÅDEN skal nå herske i oss ved rettferdigheten og det Evige Liv i Herren Jesus. Vi skal nå få slippe å beherskes av egne tanker og følelser og av vår egen vilje; GUDS NÅDES ÅND, Livets Ånd i Jesus skal regjere fra den trone Gud har

Gal.2:21 + Ef.2:1-3 + Fil.3:3

1.Kor.6:17 reist i vår ånd. At vår ånd er ett med Hans Ånd og at Han er Herre, gir oss en stilling i det himmelske med Kristus. Da befinner vi oss ved NÅDENS

Heb.4:16

1.Pet.4:10

Rom.1:7

Sak.12:10

Ap.gj.6:8

Tit.2:12

Joh.14:10

1.Kor.12:11

Fil.3:78

+ 13

2 Pet.3:18

2 Tim.2:1

1.Kor.15:10

1.Pet.5:12

1.Pet.1:13

Kol.3:4

2.Tess.1:10

Ap.gj.13:43 B som har holdt fast ved NÅDEN.

— Gud sier: MIN NÅDE ER DEG NOK! —

JØRN BETTUM

Sangen om Jesus

(Til pioneren: Vi deler med hverandre)

Mel: Hvor deilig det er å møte...

La sangen om Jesus lyde for skarer som høre vil, og dergjennom liv tilbyde de sjels som lytter til. Hva himmelens skarer valgte av det som Guds nåde gir, bør synges av de utvalgte, velsignet da sjele blir.

Der inne ved nådetronen, din plass bør ei være tom, den søkende lovsangstonen, der finner i Herrens dom.

Når ånden for hjertet forklarer hva Gud har ved sønnen gjort, det fullkomne frelser bevarer, tar hele fordømmelsen bort.

Når tid og anledning der gives, da villig for Herren fremstå.

Du selv vil så herlig opplives, velsignelsens strøm vil deg nå.

Med ånden som pant i ditt indre, og himlen som mål for din gang, du nød vil bli brukt til å lindre, og klage avløses av sang.

H. Århus

Tjene deg

Ingenting, Jesus, ingenting er som det å tjene deg, som å kjempe igjennom en sjel til ditt fulle lys.

Ingenting er som å fornemme seieren, eie dine seierstanker som kommer fra ditt evige rike -

før seieren ennå er synlig. Det er å tro, Herre!

Jeg ber deg, Jesus, om å eie denne gleden ved å tjene - i dager av ørken.

Om å eie din utholdenhet når lidelsens beger synes utømmelig.

Jeg ber deg om trofasthet til å bære korset ditt hver dag. -

Det er å tro, Herre!

Irene Olsen

Sosialt engasjement . . .

Fortsettelse fra side 15

unnskyldning til aldri å prøve å avhjelpe nød og problemer, for i stedet å bygge vårt eget lille paradys. Guds vilje er at vi stadig skal spørre Han om ledelse — «når, hvor og hvordan vil du, Herre, at jeg skal få tjene mine medmennesker?»

2.

Den gjerning Herren kaller til, gir Han også kraft til å utføre. Den Hellige Ånds kraft og nådegaver er svært viktige for å møte vår nestes behov. Like avgjørende er det at den enkelte får tjene gjennom et legeme der de evner, talenter og den kreativitet Gud har gitt den enkelte blir verdsatt.

Vanligvis forstår og opplever vi nådegaven som utrustning gitt til menigheten for å kunne møte enkeltmenneskers behov. I den katolske karismatiske fornyelsen har de i de seinere år også talt om at nådegavene «kan bidra til å lege samfunnets sykdommer. Disse sykdommer trenger å bli avslørt av visdomsgaven og så underlagt Jesu helbredende kraft» (Kardinal Suenens, inntil nylig offisiell leder for den katolske del av fornyelsen). Kanskje har vi uante ting å oppleve på dette felt. Men uansett kan vi forvente Guds inngripen når vi går inn i de oppgaver Han har kalt oss til.

3.

De aller største fruktene av et sosialt engasjement har kommet på grunn av vektleggingen på fellesskap. Fellesskapet er en følge av at den Hellige Ånd har utøst sin kjærlighet i menneskers hjerter. Kjærligheten har ført oss sammen med brødre og søstre fra andre kirkesamfunn, kulturer, samfunnslag og raser som vi ofte tidligere bare møtte med en kald skulder.

I Sør-Afrika-republikken har den karismatiske fornyelsen bragt med seg tilgivelse, fred og forsoning mellom mennesker fra forskjellige raser. Fordommer er blitt brutt i stykker og kontakt skapt. Ofte skjer det på tvers av lovens bestemmelser, som er strenge når det gjelder kontakt mellom mennesker med forskjellig hudfarge. Men kjærligheten tvinger dem. Denne omsorg og kjærlighet har også ledet mange til å hjelpe hverandre med materielle behov. Tilsvarende forsoning kan vi også finne mange eksempler på i Nord-Irland. Vi får bare høre om bombeeksplosjoner og drap, og ikke at terrorister fra IRA har blitt frelst, fylt med den Hellige Ånd og forliket med sine fiender, protestantene. Men

dette skjer. Herrens verk går fram, selv om det ikke skaper de store avisoverskriftene.

Ofte har denne kjærligheten til brødre og søstre ført kristne sammen i tettere fellesskap — bofellesskap. Disse har mange steder blomstret opp både innenfor enkeltmenigheter og som tverrkirkelige grupper. Det som samler en er ikke først og fremst felles oppgaver, sosiale eller andre, men ønsket om å sette Jesus i sentrum, gjennom bønn, lovsang, Bibelstudium og et hverdagsfellesskap. Men i neste omgang, dersom disse bofellesskapene har blitt bygd solid opp, har en ofte sett store frukter av sitt arbeid for å hjelpe mennesker som har problemer. Slike bofellesskap frigjør tid, penger og åndelig kraft. Her kan en dele på belastningene, få trøst og oppmuntring. En kan spille på hverandres evne, gaver og erfaringer på en helt unik måte. Et fellesskap som frivillig identifiserer seg med og deler kårerne med de nødlidende, er også et sterkt vitnesbyrd om Jesu medlevelse og kjærlighet til disse menneskene.

Den nye bølge . . .

Fortsettelse fra side 11

deres plass. (Norge har for eks. ca. 1500 misjonærer tilsammen). Det eneste lyspunkt de senere år er at Den Tredje Verdens misjonærtall har øket sterkt.

Nye slagord i Guds menighet

Men nå kommer den nye bølge til Guds Menighet over hele verden, for å være med å bøte på verdens største urettferdighet. Den nye bølge fører med seg nye og kraftige slagord til Guds Menighet:

- Verdens evangelisering i vår generasjon.
- Hele evangeliet til hele verden fra hele Menigheten.
- Enhver kristen en misjonær.
- Vi må alle gå til de unådde, eller sende innfødte misjonærer, litteratur, radio, TV-program som våre *personlige stedfortredere*.
- Hvorfor skal noen høre evangeliet hundreder av ganger, når milliarder aldri har hørt det en eneste gang.
- Bring Kongen tilbake ved å evangelisere alle folkegrupper.

Vår første prioritet

Bibelen sier: «Timen til å høste er kommet», Åpenb 14,15. «Send sigden ut for høsten er moden.» Joel 3,18. Dette er den nye bølge. De 2,7 milliarder unådde og upriviligerte masser skal nå

få første prioritet blant alt Guds folk. Joh 3,16 blir nå det store sentrum i vekkelsen.

Enhver kristen og enhver menighet som i egenkjærlighet og egoisme bare konsentrerer seg om seg selv og sin egen virksomhet, kommer til å stå utenom den nye bølge og bo i et tørt land.

Den nye bølge kaller enhver kristen sjel til å være med å fullføre Jesu oppdrag. Til hjelp for oss har Gud nå gitt oss mange effektive hjelpemidler så som radio, TV, litteratur, misjonærer etc.

«Dette evangeliet om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkegrupper (også de 16750 som enda ikke er nådd) og da skal enden komme. Matt 24,14. Dette er Jesu egne ord.

Du og jeg er ansvarlige for å være med og forandre på verdens største urettferdighet, og å være med og bringe Kongen tilbake for å regjere på jorden, ved å evangelisere verden i vår generasjon.

Jesus og nådegavene

Fortsettelse fra side 33

Vi stiller krav til pastoren. Vi har et drømmebilde av den beste pastor som vi har møtt. Han som var så dyktig til å besøke medlemmer og de syke. Han som kunne preke så bra og som sprang ærend for alle. Med dette drømmebildet i bakhodet stiller vi krav til vår egen pastor — krav som lammer ham. En pastor med masse krav over seg får aldri den atmosfære som han kan utvikle det beste inni seg i.

Superpastor Johnsson er en fullstendig karikatur av Kristi kropp. Han finnes bare som en fiks idé. Men denne karikaturen har skapt pastorfikserte menigheter, som stadig lever i skuffelser, fordi de aldri får en pastor som når opp mot idealet. Dette falske pastoridealet har også knekt mange pastorer, som aldri klarer å leve opp mot idealet.

Superpastor Johnsson, i den grad han finnes, arbeider utover sine evner og vil alltid være stresset. Han forsømmer sin familie og andre plikter som Herren har gitt ham, og han kommer alltid til å gå omkring med en følelse av utilstrekkelighet og dårlig samvittighet. Han står i fare for å få hjerteinfarkt, nervesammenbrudd og bli førtidspensjonert.

Den dyktige, høyeffektive typen av en pastor virker lammende på sine omgivelser og omgis derfor av uutviklede mennesker. Alt for mange møtekonsumenter har sittet for lenge i skyggen av møteproffen og blitt redusert til et null. I Kristi kropp finnes det ingen nuller. Hver og en er en resurs gjennom den gave som Herren har gitt ham. Superpastor Johnssons arbeidsoppgaver skal kunne deles på 30-40 personer.

Et menneske vinnes for Kristus for at det skal gjøres til et ansvarskjennende lem i Kristi kropp. Dersom han ikke får en meningsfylt oppgave i kroppen med den gave som han har, så lever han bare et amputert kristenliv. Jeg har ingen tro på en individualistisk frelse, hvor vi går ensomme gjennom livet på vei mot evigheten. Jeg tror på en frelse som gjør meg til en del av Kristi kropp.

Den pastorfikserte menigheten er noe som Gud aldri har tenkt seg. «Legemet består ikke av ett lem, men av mange.» 1.Kor 12,14. Kroppen fungerer ikke dersom det bare er et lem som synes og høres.

Han vil vinne en million mennesker

Fortsettelse fra side 25

ten et vitne for retten. Det jeg vitnet om, ville bli nedtegnet i den amerikanske rettsprotokollen. Mitt vitnesbyrd var det at det er ting som skjer som ikke er guddommelige, ikke menneskelige, men demoniske. Men rettsvesenet hadde nektet å ta opp dette med en «tredje verden» av demoniske krefter.

Strang: Så nå finnes det en presens. Andre advokater kan siden gå tilbake til denne saken, når de får en rettsak som har visse likhetstrekk.

Vi har nå snakket en god del om demoner. La oss legge det til side og snakke om noe mer hyggelig. Mange mennesker kjenner deg og din tjeneste, men jeg antar at få kjenner din familie. Fortell oss litt om den.

Sumrall: Jeg gikk inn i tjenesten da jeg var 17 år gammel, og jeg hadde virkelig ikke en kjæreste før jeg var over 30. Jeg møtte min kone i et bryllup i Argentina mens jeg hadde et korstog der. Hun hadde vært misjonær i det landet i en årrekke. Vi var på åndelig bølgelengde, og det var lett for oss å jobbe sammen. Vi ble gift i Canada.

Strang: Du har tre sønner — Frank, Stephen og Peter. Er de alle involvert i din tjeneste?

Sumrall: Ja, da vi giftet oss, sa jeg at jeg ønsket meg sønner som kunne preke og arbeide sammen med meg. Så vi ba for dem før de ble født, ba for dem etter at de var født, og vi fostret dem opp ettersom de ble større, i det vi ønsket de skulle bruke livet sitt til. Vi lot dem aldri gå sine egne veier, og vi vokter dem for folk som ville få dem inn på andre veier, vi holdt dem beskyttet. Og Herren formet deres liv, og nå arbeider de med stor glede.

Strang: Hvilke råd har du til foreldre som har barn som ikke følger Herren? Hvordan ville du råde dem til å hanskens med det?

Sumrall: Det er veldig vanskelig. Alle er vi forskjellige. Selv var jeg en streng far, antar jeg. Da det var kirketid, satt alle pent på første benk. Da guttene ble større, visste jeg hele tiden hvor de be-

fant seg. Vi sto i nær kontakt med guttene våre. Vi arbeidet med å få guttene slik vi visste Gud ville at de skulle være. Selv i dag er jeg sammen med dem hele tiden. Vi er glade i hverandre, og vi smelter sammen. Vi ønsker å være partnere sammen.

Strang: Du har skrevet om stress. Du er selv et av de mest opptatte mennesker jeg har møtt, med en anstrengt timeplan som pastor, evangelist, mediaarbeider osv. Hva vil du si til noen som har problemer med stress?

Sumrall: For det første er det viktig å ha fred med Gud. Jeg tror at alle som er plaget av stress, ikke har virkelig fred med Gud. Ved å ha fred med Gud får du også fred med deg selv. F.eks. dette med å be for syke. For noen år siden sa Herren til meg:

«Slutt med å prøve og helbrede folk, du kan ikke helbrede en eneste likevel. Bare be for dem, og så vil jeg helbrede dem dersom det er min vilje, og det er ikke din sak.»

Jeg tenkte: «Så vidunderlig, jeg trenger ikke bekymre meg for det,» og så sluttet jeg å bekymre meg.

Alt Herren gjør for meg, er godt, og for alt han ikke gjør, sier jeg: «Vel, så gjør du det senere?» Jeg er trygg, og jeg overlater alt i Guds hender, så jeg slipper å være presset. Jeg prøver ikke å være lik alle andre, jeg prøver ikke å gjøre som alle andre. Jeg gjør det som er naturlig for meg, og ved å gjøre det er jeg ikke under noen som helst form for stress.

Strang: Dine år i tjeneste, inkluderer flere år på misjonsmarken, pastor-tjeneste, og du reiser fremdeles verden rundt som evangelist. Nå er du gått inn i enda en ny side ved tjenesten — TV-tjeneste. Hvordan ble du ledet inn i dette?

Sumrall: Herren kalte meg tilbake til USA, hvor jeg har mine røtter. Han sa til meg at jeg ikke ville få se Amerika frelst om jeg ikke benyttet meg av TV. «Tiden vil komme da du ikke vil få inn program på vanlige verdslige stasjoner. Hvis du skal være i stand til å gjøre det jeg vil du skal gjøre, må du eie din egen stasjon.»

Det er måten jeg kom inn i det på. Jeg hadde ingen ressurser hverken av penger eller annet da jeg kom hjem fra misjonsmarken, men Gud åpnet dører på mirakuløse måter og begynte å dekke våre behov. Nå har vi disse to TV-stasjonene, og jeg preker til mellom 4 og 6 millioner mennesker hver dag gjennom TV, og det er helt fantastisk.

Strang: Det blir hevdet at du har tro for en million sjeler for Herren. Hvor står du i dette antallet nå?

Sumrall: Det var Herren som bad meg vinne en million sjeler for ham. Han sa at han ønsket jeg skulle gjøre det, og han fortalte hvordan jeg skulle gjøre det. Og en av veiene er TV. En annen vei var Bibelskolen — å trene unge menn til å gå ut med evangeliet for å hjelpe til med å vinne mennesker. Jeg teller ikke dem som blir vunnet, men hver dag sier jeg: «Herre, jeg vil arbeide for å vinne denne million også idag», så alt jeg gjør har denne målsetting. En million sjeler for Jesus! Det får deg til å leve rett, tenke rett, gi rett.

Strang: Et spørsmål til slutt, hvordan vil fremtiden arte seg? Hva er dine planer for de nærmeste årene?

Sumrall: I kirkene vil det merkes to tendenser. Det vil bli mer død religion, men på den andre siden vil det skje store under. Sløvheten i dette landet vil til slutt lede fram til Antikrist. Vi tror at Gud vil gjøre flere mirakler i denne tiden enn han noen gang har gjort.

Oversatt fra «Charisma»

«Kom inn i Guds kjærlighet»

HERRENS Gård på Foss, 3647 Hvittingfoss
(Foss Gjestegård)

Et sted for hvile og oppbyggelse for alt Guds folk.

Fellesskap, bibelundervisning, weekender, utleie av lokaler, overnatting, bespisning.

Tlf.: (03) 76 83 45

Stiftelsen: «Jesus er Herre»-fellesskapet.

Den fanatiske president

Fortsettelse fra side 21

at de ulike kulturer i landet må få eksistere side om side, og at den indianske majoritet burde være Guatemalas «herskere og ikke dets slaver» (Newsweek 13/12-82).

Menigheten som Montt er nær knyttet til, har siden 76 drevet hjelpearbeide for bl.a. å bedre indianernes kår. «Vi guatemalere er 7,2 mill. mennesker, men vi har bare stiftet lover for 200.000. Syv millioner utnyttet til fordel for et mindretall», sa Montt da han ble president og tilla «Med Guds og mine brødres hjelp kommer jeg til å gjøre noe for disse syv millioner.» En rekke tiltak ble satt i verk for å gjøre noe for de jordløse og fattige indianerne. Men med de små midler landet råder over, var det vanskelig på kort tid å bedre forholdene i alle de over 15.000 indianerlandsbyer rundt om i landet.

I mange landsbyer ble det bedre helse- og skolevesen, og hjelpesendinger med mat ble formidlet.

Guatemalas jordeiere var fryktsomme for jordreformer. Montt refset dem fordi de var uvillige til å betale ut sine minilønner til landarbeideren (Noticia de America Latina 2/83.) En viktig årsak til at Montt til sist ble avsatt, var at jordeierne trodde hans regjering planla et land-reform program (Time 22/8-83). For å bedre det dårlige forholdet som tradisjonelt var mellom de militære og indianerne, engasjerte han hæren i ulike former for hjelpearbeide. Journalisten Gordon D. Mott skrev (Mercury News, Mexico City) «Etter dusinvis av intervjuer med landsbybefolkningen, lokale kirkeledere og militære tjenestemenn, fremtrer det samme bildet: Forholdene har endret seg dramatisk. Det er utrolig at den arméen som for noen måneder siden var mest opptatt av å drepe fiender, nå er opptatt av hvordan de skal få tak i et halvt tonn bønner, hvordan de skal få rennende vann i en landsby, eller hvordan man skal få bygge en vei.» Resultatet var at landsbybefolkningens sympati svingte og geriljaen mistet stadig mer fotfeste.

Massakre

Da Montt overtok ledelsen av landet, var det gjennom flere år dannet et uhyggelig mønster av regelrette massakre av indianere. Dette skjedde i landsbyer som var mistenkt for å støtte en av de fire gerilja-organisasjoner som særlig er aktive langs grensen mot Mexico. De drepte militære indianere i tusentall. Også ETTER at Montt overtok kom det meldinger om at tusener av sivile var blitt drept under oppretningsaksjoner hæren hadde i grenseområdet, og at titusener flyktet over til Mexico. Man kunne lese de mest

fryktelige beskrivelser av brutalitet og råhet fra militærmakten overfor den ulykkelige indianerbefolkning. Endog kvinner og barn ble drept og landsbyer brent ned. Når verden gjennom Amnesty fikk kjennskap til dette, falt dommen over Montt hurtig og kategorisk. Han var en blodig diktator, en ulykke for folket. Om Montt virkelig ga ordre til en slik fremferd, da vil vi på det sterkeste ta avstand fra det. Hans kristne frimodighet får da en så mørk skygge over seg, at vi ikke kan ta den alvorlig.

Men selv benektet Montt på det mest bestemte at han støttet en slik fremgangsmåte i kampen mot opprørstyrkene. Han forsøkte tvert om å sette en stopp for slike overgrep, som i enkelte militære kretser var blitt et notoriske mønster. Derfor innbød han også Amnesty til landet, for å undersøke forholdene under hans styre. Hvis Montt sto bak massakrene oppe ved grensen er det helt i utakt med alt han ellers sto for. Han har i ord og i gjerning på ulike felter vist seg som indianernes venn. Endog geriljaen, som med vold ønsket å kjempe til seg makten i landet, viste han forståelse for. «Jeg har alltid sagt at opprøret i landet eksisterer av gode grunner. Det finnes en stor kløft mellom den klasse som hersker, og den klasse som ingen ting har.» (Newsweek 7/7-82). Han innbød de ulike fraksjoner til forhandlinger og gav amnesti til gerilja-soldater som ville legge ned våpen. Geriljaen avviste straks innbydelsen til forhandlinger og ville ha fortsatte kamper.

Kjempet han så for USAs interesser, eller for forretningsinteresser og jordeiere, eller var det ønske om personlig vinning som drev Montt slik det tradisjonelt har vært for mange Latin-Amerikanske diktatorer?

Overfor USA fastholdt han en nøytralitet, i motsetning til generalene før og etter han. På forretningsstanden la han en momsskatt på 10%, som gjorde at han fikk disse imot seg. Når det gjalt hans personlige økonomiske interesser, så tok han imot bare en liten del av den lønnen han som president hadde rett til, for å være et eksempel for andre. Kristeligdemokratenes leder, Alfonso Cabrera, beskriver han som «en dyp ærlig kristen. Han er et uvanlig hederlig menneske, som under alle sine år som høyere militær ikke stjal en centavo fra staten». (Sv.DAGEN 26/2-83.)

Uoversiktlig

Når man ser nærmere på Amnestys rapport, viser det seg at den ikke består av førstehånds-beretninger. Det sies at Amnestys representant aldri var utenfor Guatemala City. Vi finner rapporter fra tre navngitte organisasjoner. To av disse har tilknytning til gerilja-

en. CUC (Komitéen for campesino-enhet) og Justicia y Paz (komiteen for rettferdighet og fred). Det siteres også fra presseklipper som er knyttet til marxistiske grupper. Ved nærmere etter-syn i pressen, kan man finne sterkt avvikende versjoner av hva som virkelig skjedde. Som alltid i en krigssituasjon, kommer det motstridende opplysninger, og påstand står mot påstand. Det hevdes også fra flere hold at man har bevis for at geriljaen bruker armé-uniformer og myrder indianere for å spre skrekk mot myndighetene. Slike påstander høres kanskje søkt ut, men den tyske Dr. Helmut Brückner forteller at under besøk i kampområdene, kom han selv over to «fabrikker» som laget armé-uniformer for geriljaen. Selv om det er umulig å få et korrekt bilde av hva som virkelig har skjedd, er det nok dessverre grunn til å regne med at også under Montts styre ble sivile drept i kampene mellom gerilja og regjeringsstyrker. Vi må også være klar over at høyre falangister fremdeles utgjør en stor del av hæren, og det er dessverre sansynlig at flere offiserer gikk fram mot indianerne slik de alltid hadde gjort. Men de gjorde isåfall dette i direkte konflikt med Montts politikk og ordre. Vi vet at det ble gitt dødsstraff for militære som man fant hadde drept sivile indianere. (Newsweek 13/12-82). Når bevis for militærbrutalitet kom til presidentens kjennskap, ble vedkommende straks fengslet og anklaget for misbruk av sin stilling. Montt ga uttrykkelige ordre til de militære om å gå korrekt fram overfor indianerne, respektere deres kultur og f.eks. betale for maten de trengte. (Time 23/3-83). Et hovedpunkt ved Montts politikk var nettopp å vinne indianernes tillit ved å vise dem at myndighetene sto på deres side.

I et stort oppslått intervju i Christianity Today, fremholder Luis Palau at Montt virkelig hadde lykket med å snu situasjonen i landet. Når han blir spurt om han tror Montt hadde kontroll over de militære, svarer han at Montt gav de rette instruksjoner basert på rettferdighet. «Jeg har et team på 48 personer, men kan ikke kontrollere alt de gjør. Når man har ansvar for et land med 7 mill. regner jeg med at man ikke kan kontrollere alt. Men jeg har lest at selv hans politiske motstandere sier at det er en definitiv trend av respekt for de menneskelige rettigheter, noe som er en helt ny situasjon. Hans personlige hederlighet er hevet over enhver tvil.» (C.T. 20/5-83)

Palau forteller at de journalister som reiste rundt i landet «fikk et bestemt inntrykk av at Montt gjør hva han kan for å unngå at sivile dødes.» Selv sa Montt at «militærmakt og våpen er ikke Guds redskap til å bringe endringer i folks liv. Vi vil ha fred i vårt land,

men fred er Åndens frukt.» Det var denne tro som gjorde at han så åpent forkynte kristne prinsipper som den beste basis for helbredelse av nasjonen.

Nytt kupp

Montt ble også omdiskutert fordi seks terrorister ble henrettet, tross at paven ba for deres liv. Han ble på den ene siden anklaget for at han gikk for forsiktig fram mot den utbredte volden i landet, men når dødsdommer ble brukt, mot ekstreme voldsforbrytere, ble det omtalt som bevis for regjeringens brutalitet. Hele verden fikk høre om de få tilfeller av dødsdommer under Montts tid. Men hvor mange vet at i de siste seks måneder før Montt overtok ble, ifølge Amnesty 2569 personer henrettet?

Da Montt ble utsatt for gjentatte kuppforsøk, opprettet han hemmelige militærdomstoler igjen, og iverksatte en viss form for unntakstilstand. Slike tiltak vil de fleste av oss i vestlige demokratier beklage. Men kan vi uten å kjenne de kaotiske forhold i et land som Guatemala, felle en dom? Vi må huske at Montt kjempet mot 400 års tradisjoner av selvtekt og overtramp. De fleste journalister brukte ikke lang tid på å gjøre seg opp en mening. De hørte om Amnestys rapport, og plasserte ham i en av de «klisjeer» de var vant til å arbeide med. Det stigma som diktatorer i Sør Amerika med god historisk grunn har gitt seg selv, rammet også Montt. Han var bare enda en «blodig diktator». Andre registrerte hans frimodige tro på Gud, og omtalte ham som «fanatisk medlem av en nord-amerikansk sekt.» Men Montt var ingen vanlig diktator, like lite som vi skal gjøre ham til en TYPISK evangelisk kristen eller karismatiker.

Da Montt ble avsatt, sendte eldsterådet i menigheten «Iglesia Christiana Verbo» ut en pressemelding hvor det bl.a. het:

«Menigheten vil fortsette som før og virke for å fremme kristen livsstil og kvalitet i menighetsmedlemmens liv. Arbeide for enhet i Kristi legeme, fordi vi regner at enhver person som har akseptert Jesus Kristus som Herre og frelser, og som viser frukt av Bibelske prinsipper i sitt liv, er en kristen. Vi vil forkynde evangeliet til frelse og evig liv i Kristus Jesus for hele verden.

Når det gjelder de få medlemmene av menigheten som var engasjert av landets tidligere regjering, tror vi at de gjorde sitt arbeide med oppriktighet og flid, i lys av deres forpliktelse til å la Guds Ords prinsipper prege deres arbeide. Eldsterådet tror at de tjente Guatemala og dets innbyggere på den beste måte de visste.»

«Jeg vet av egen erfaring at ingen gudløse journalister kan forstå en

evangelisk vekkelse», sier Paulu. Kanskje det var derfor det var så få som forsøkte å gi et mer nyansert bilde av Montts hensikter. Høyreorienterte generaler som Otero, begynte også å kalle Montt for en «religiøs fanatiker» og en «foræder» for deres sak. (Newsweek 11/7-83). Med sine «evangeliske prinsipper» la han seg ut med hele etablissementet i det katolske landet. De lykkes omsider i å få avsatt Montt. De satte inn gallionsfiguren general O.H.Mejia Victores. Det var de gamle rike og sterke familier som atter en gang tok makten. Som god katolikk lovet Victores å ikke blande religion og politikk. Ifølge Time, vil han tillatte

generalene å vende tilbake til «sine korruperte veier». Andre meldinger forteller at dødskvadroene påny er ute på gatene og at borgerkrigen i nord blusser opp igjen. Med andre ord er alt på vei mot det gamle i dette ulykkelige landet. Siden dette ikke er noe nytt, får vi kanskje ikke høre så mye om det i media, nå som man ikke har den «fanatiske» presidenten å berette om.

Takk til red. Hans Pettersen i «Logos» som har gitt oss endel av bakgrunns materialet denne artikkel bygger på.

HUS/DEL AV HUS TIL LEIE

For kristne som behøver rekreasjon eller som vil virke for Herren på et «forsømt» distrikt.

Huset ligger på Myklebust på Harøya. Øya er ca. 10 km. lang og ligger ca. 5 mil nordøst for Alesund. Det er ferjeforbindelse Brattvåg-Harøy 6 ganger daglig.

Tomta er på 4 mål, og huset ligger fint til opp mot fjellet så der er lunt for å være på en øy. Fra stua og kjøkkenet har en fin utsikt utover fjord og fjell. Tar en turen opp på fjellet, har en fri utsikt til havet med en mengde holmer og skjær som tar av for «storbåra» fra storhavet.

Hovedleiligheten, som er nyopp-pusset,

inneholder i første etasje 2 stuer (adskilt ved foldedør) moderne kjøkken, bad og et soverom. I andre etasje er det to soverom.

På den sørøstlige siden av øya er en fin sandstrand der en kan bade (ca. 5 min. kjøring).

I fjorden er det rike muligheter for fiske. Hele året kan en fiske torsk, hyse, sei og lyr. Fra vår til høst kan en fiske rødspette, krabbe, hummer, ål m.m. Og er en heldig kan en få storkveite på kroken. Fikk selv siste vår 6 stk. på 13-19 kg (på line). Fra 1/6 til 5/8 kan en dorge etter laks.

Robåt med påhengsmotor kan disponeres — likedan fiskevogn til alle sorter fiske som er nevnt foran.

Pris for leie kan diskuteres. Kanskje deling mellom to familier kan bli aktuelt, men er helst interessert i å leie bort til en familie for hele året.

Fryser til oppbevaring av fisk kan disponeres. Kjøkkenet har kjøleskap og ellers er huset fullt møblert.

Nærmere opplysning:

Ingunn Kjerstad,
c/o Atle Svellingen, Nylenda 1, 6100 Volda.
Tlf. (070) 77532.

POPULÆR HUSTAVLE

som du kan brodere selv.
Den broderes med ullgarn i korssting etter tellemønster.

E. Tallaksen
Broderiforretning

Markensgt. 46,
4600 Kristiansand
tel. (042) 22245

Vennligst send meg:

..... stk broderimaterialer til
..... hustavle á kr. 95.-.
..... par beslag á kr. 63.-.

Varene sendes i postoppkrav.

I tillegg til prisen kommer porto og oppkravsgebyr.

Navn:

Adresse:

Poststed:

Vardagsnära undervisning om familjen! av Ann och Björn Donobauer

På ett konkret och jordnära sätt granskar Björn och Ann Donobauer samhällets viktiga byggsten, nämligen familjen. En ytterst aktuell bok, i en tid då hemmet för det mesta bara är en plats där man äter och sover, för att sedan stressa vidare till nästa aktivitet. Björn och Ann hävdar att Bibeln har väldigt mycket att säga oss i frågor som könsroller, barnuppföstran, kommunikation etc. Med Bibeln som grund försöker de få fram ursprungstanken med äktenskapet. Boken fyller ett stort behov, och bör läsas och spridas av alla som vill värna om familjen.

Är lämplig som studiebok.

208 sidor storformat.

Pocket: ca pris **47:-**

Inbunden: ca pris **67:-**

Lämplig som bröllopspresent och julklapp!

Jag beställer följande böcker från

SALT & LJUS

Av Kjell Sjöberg

- ex av Gåvoupptäckande 37:-
- ex av Den profetiska förs, pock 43:-
- ex av Den profetiska förs, inb 65:-
- ex av Låt varna er 39:-

Av Rune Brännström

- ex av Förnyelsen genom tiderna, pock 59:-
- ex av Förnyelsen genom tiderna, inb 69:-

Av Sten Nilsson

- ex av Befria mitt folk 31:-
- ex av Befriande tro, pock 37:-
- ex av Befriande tro, inb 59:-

Av Björn Donobauer

- ex av Hur mår familjen (med Ann), pock 47:-
- ex av Hur mår familjen (med Ann), inb 67:-
- ex av Hur läser du 17:-
- ex av Gud Jehova och hans vittnen 26:50

Av Wilhelm Bergling

- ex av Tabernaklet i öknen 1, 18:-
- ex av Tabernaklet i öknen 2, 35:-
- ex av Församlingen i Bibelns ljus 16:-
- ex av Hur finner man Guds vilja 18:-
- ex av Till hjälp i frestelsen 16:-
- ex av Dopet till Kristus 7:-

Övrigt

- ex av Vem du är i Kristus av Daniel Nilsson 27:-
- ex av Med vingar som bär av Anders Nordmark 19:75
- ex av Madde blir med barn av Elsa Brännström 29:-
- ex av Fakta om Israel 12:-
- ex av Homosexualitet och kristen tro 51:-
- ex av Handbok om Abort av J C Wilke 32:-

Låt varna er av Kjell Sjöberg

Hur kommer det sig att vi får lagar, som inte har någon förankring hos folket?

Finns det en ond plan bakom familjeupplösning, terrorism, knarkhandel och ländernas skuldsättning?

Vad händer, då ledare och politiker samlas bakom stängda dörrar?

Vilka krafter styr de hemliga ordnarna? Är dessa en grogrund för laglöshet? Är avslöjandena kring frimurarorden P2 i Italien en anvisning om det som försiggår i ordnarna i andra länder?

Kjell Sjöberg varnar i denna bok för intriger, som är ett hot mot vårt lands frihet och den personliga friheten. Han varnar för falska messiasrörelser och för den teknik, som kan bana väg för en världsdiktator. Han varnar ledare och kristna för att engagera sig i hemliga ordnar.

Kjell Sjöberg vill ett uppvaknande, som befriar från manipulationer och från den nedsövning, som gjort folk sårbara för dessa hemliga intriger och som dolt sanningen om ordnarna. Han varnar, därför att det ännu finns hopp om en ljus framtid.

Ca pris **39:-**

**Pricka för och skicka in till
Salt & Ljus**

Box 3110

S-136 03 Handen

Sverige.

Tel 08/777 29 09

Kenneth Copland er en av de mest kjente evangelister i USA idag. Han har bl.a. samarbeidet mye med Kenneth Hagin.

Tiden er kommet for den største Åndsutgydelse i menneskehetens historie

Tekst: Kenneth Copland

For kort tid siden kalte Gud meg av-sides en periode, for å være i bønn innfor Gud. Han begynte å tale til meg om Ap.gj.2. Han talte også om min personlige innvielse, og om å få en dypere hengivelse til Ham, slik at mitt liv kunne bli totalt fornyet. Gud talte til meg om hvert område i mitt liv der egoismen hadde sneket seg inn. Han talte dypt alvorlig til meg om dette. Jeg forsto straks hvorfor, da Herren lot meg vite at nå er tiden kommet for oppfyllelsen av det Joel profeterte, og det apostelen Peter talte om på Pinse-dagen: «Dette er det som er sagt ved profeten Joel ---» Ap.gj 2,16. I grunn-teksten, og også i endel oversettelser, må vi forstå det slik! «Dette er begynnelsen på det som profeten Joel talte om...» Nå er vi ved enden av dette.

«Engang skal det skje at jeg utøser min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal tale profetord: de gamle blant dere skal ha drømmer og de unge skal se syner. Selv over treller og trellkvinner vil jeg utøse min Ånd i de dager. Jeg lar jærtegn vise seg på himmelen og på jorden: blod, ild og røksøyler. Solen forvandles, den formørkes, og månen blir som blod før Herrens dag kommer, den store og skremmende. Men hver den som påkaller Herrens navn, han skal bli frelst. For på Sion fjellet og i Jerusalem skal det finnes en flokk som har sloppet unna, slik Herren selv har sagt. Blant dem som har berget seg, er de som Herren kaller.» Joel 3,1-5.

Gud sa til meg: «Legg merke til den klare forbindelsen mellom det som blir profetert om mine treller og trellkvinner, og tilsynekomsten av mine tegn og under. Jeg vil ikke komme overraskende inn for å gjøre disse tingene engang i fremtiden. JEG STÅR REDE TIL Å GJØRE DEM NÅ! NÅ ER JEG PARAT TIL Å UTØSE MIN ÅND OVER ALT KJØD PÅ JORDEN SOM ALDRI FØR, OG GJØRE TEGN OG UNDER SOM INGEN NOENSINNE TIDLIGERE HAR SETT! Det vil dere se når skyen av min herlighet blir så tykk at solen ikke kan skinne gjennom den, og

månen blir som blod hele natten på grunn av at røkskyen min er så tykk. Solen og månen vil ikke kunne skinne gjennom den.»

Slik vil altså disse tegn og under bli! Så fortalte Herren meg: «Nå er tiden inne til å gjøre dette. Tiden er kommet for den største Åndsutgytelsen i menneskehetens historie.» Ved siden av disse stadfestelsene ga Herren meg en skisse av tre ting som Kristi Legeme må forberede seg til å gjøre.

Første punkt er at vi må forberede oss til å ta imot mer kritikk enn vi noensinne tidligere har fått. Gud sa: «I denne Åndsutgytelsen vil ikke verden bli de eneste som kritiserer dere. De har vært opptatt av overnaturlige ting bestandig. Nei, det vil være de religiøse dærer som kommer til å forsøke å stanse Den Hellige Ånds bevegelse. Det var akkurat den samme type mennesker som korsfestet Jesus — de som ikke kjenner Gud, og tror de vet alt. De kjenner ikke Jesus, men de vil kjempe innbitt imot Ham.»

Kristi Legeme må stå klar til å ta imot kritikken, og være rede til ikke å bli fornærmet. Vi må fjerne all synd fra våre liv, og hengi oss helt til forbønnens tjeneste. Vi må be innfor Guds ansikt, så Han kan utøse Ånden over et forenet Legeme. Din teologi er kanskje en, og min kanskje en annen, men nå er det tørke i landet. Vi må være enige om at vi behøver regn. Nå er det tid for utgydelse av regn.

Det andre som må gjøres, er å rense livet ditt for absolutt all egoisme som måtte finnes der. Få det bort! «Han fortsatte å si: «Du må forberede deg ved å legge all bekymring for din egen person, ditt privatliv og ditt personlige rykte over på meg.»

Det tredje som Herren fortalte meg fikk mitt hjerte til å beve. Guds Ånd har manifestert seg på jorden som ild Pinedagen. Profeten Habakkuk sier at Guds makt skjuler seg i glansen fra lyset, lik lysstråler som går ut fra hans hånd. Han har åpenbart seg som sky-

en, Han har åpenbart seg som vinden, og Han har åpenbart seg som regnet. Hos profeten Hosea står det: «Han kommer til oss som regnet, lik vårregn som væter jorden.» Denne tiden er nå!

Gud sa til meg: «Jeg har aldri tidligere åpenbart meg på alle fire måtene samtidig. Men det vil du oppleve denne gang.» Hva kaller du det når det er regn, sky, vind og ild samtidig? Det kaller du en storm. Ja, det er en storm! En stormflod av Åndens kraft kommer! Gud er rede til å åpenbare seg som en stormvind av åndelig kraft.

Guds arme av troende må holde sammen som et legeme, og gå inn i bønn for Åndsutgytelsen over alt kjød. Gud vil høre våre bønner og åpenbare seg iblant oss på store og underfulle måter.

Oversatt av Irene Olsen
fra K. Coplands magazine

Videokassetter fra pinse 83 i Oppdal

Kassett nr.1 m/KJELL HALTORP
Kassett nr.2 m/AAGE ÅLESKJÆR
Kassett nr.3 m/KJELL SJØBERG
Kassett nr.4 m/KJELL HALTORP
Kassett nr.5 m/ÅGE ÅLESKJÆR
Kassett nr.6 m/SVERRE GRANLUND

Kassetten inneholder hele møtet inkl. sang- og musikkinnslag m.m.

Sett kryss i riktig rute for system.
BETA VHS

Prisen er kr 295,- pr. stk. + porto

Send bestillingen til:
**FOTO-RAMA, box 27, 1320 Sta-
bekk.**

Navn: _____

Adr.: _____

Postadr.: _____

FESTDAGER I LILLEHAMMER

Fredag 2 — søndag 4. desember

DISSE ER MED:

Kjell Haltorp

Sverre Granlund

Age Åleskjær

Fra Hamar: Arnold Børud m. Mini Tvers

Fra Gjøvik: Hans Kristian Strand og Olav Slåtten.

Fra Lillehammer: Kjell Anker Dahlen, Olaf Lien og Ingar Jensen.

STED: Åretta Ungdomsskole

TID: Fredag kl. 19.30 og søndag kl. 11.00 og 16.00

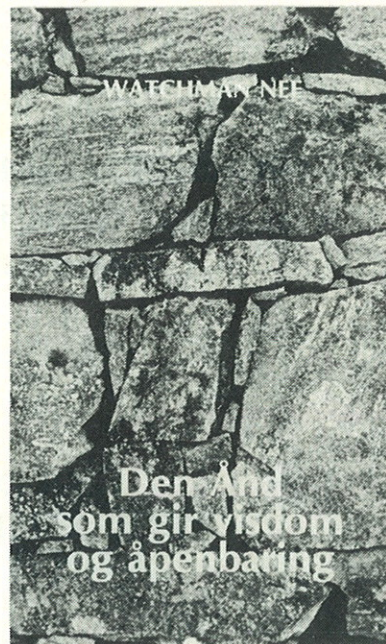
Lørdag kl. 19.30

Råd for overnatting: Tlf. 062/55965

KOM, BLI MED OSS I FESTEN DU OG!

NY BOK

av Watchman Nee

DEN ÅND SOM GIR VISDOM OG ÅPENBARING

(ca. 170 s, kr 35,-)

For at vi som tror skal kunne samarbeide med Gud i det han gjør på jorda i dag, er det en betingelse at vi virkelig kjenner både ham og det målet han arbeider mot. Bibelskunnskap og teologisk lærdom er i seg selv ikke nok. Den hellige Ånds åpenbaring er det eneste som kan gi virkelig kjennskap til Gud, hans rike og evige hensikt, og bare den hellige Ånds visdom kan veilede oss i å sette det vi har fått se ut i livet på en rett måte.

ANDRE BØKER AV W. NEE:

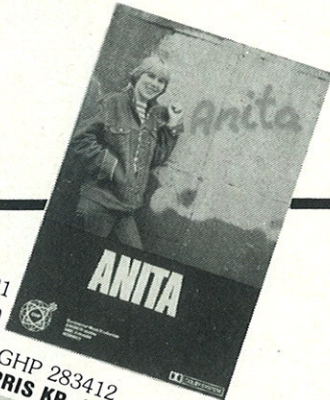
Riket, menigheten og overvinne,
Å leve i Kristi legeme,
To kooperative mennesker,
Guds arbeid,
Kristus, Guds ett og alt.

Bøkene kan fåes i nærmeste kristelige bokhandel eller bestilles direkte fra forlaget. Det gis forhandler Rabatt til bokhandlere og kiosker. Ellers gis 25% rabatt ved kjøp av minst 5 eks. av en tittel, og 50 % hvis minst 50 av én tittel.

TUSENFRYD FORLAG
Boks 16, 1816 Skiptvet

SANG
kassetter
i Julegave!

CMPMC 1121
PRIS KR. 65,00

GHP 283412
PRIS KR. 65,00

WENCHE &
THORBJORN
BAKSVÆR

Samtidig som
du gir en gave
er du med
og evangeliserer

ELIDA 338 A
PRIS KR. 60,00

WIGGO ROKSVAG
PA ELIDA

CMPMC 1119
PRIS KR. 65,00

SHARON
1150
PRIS
KR. 60,00

Bestill fra:

LOGOS FORLAG

4480 Kvinesdal.

Eventuell retur til:
Boks 8
4480 Kvinesdal
DERSOM DU FLYTTER:
Send oss gammel og ny adresse!

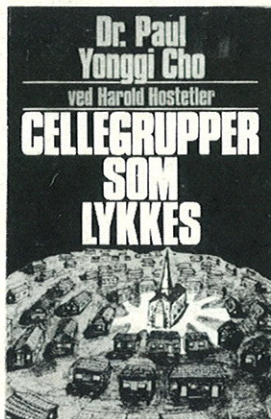
HUSK Å FORNYE DITT ABONNEMENT

PIONEREN vil bringe en rekke aktuelle artikler om tema som angår Guds folk i 1984. Du har ikke råd til å unnvære Pioneren nå. Vi lever i profetiske tider.

HAR DU
PROBLEMER MED
Å FINNE PÅ

JULEGAVER?

Hvorfor ikke en bok?

CELLEGRUPPER SOM LYKKES

Av dr. Paul Yonggi Cho

Dr. Paul Yonggi Cho beskriver sin kirke som både den minste og den største i verden. Opplegget med cellegrupper i hjemmene som er blitt utviklet der, har forårsaket en fenomenal vekst, men også nært fellesskap og engasjement.

Pris kr. 25,00

ABC FOR KIRKE- VEKST

Av Donald McGavran & Win Arn

Hva er kirkevekst? Er det metoder? Er det tall? Forfatterne gir oss grundig innføring i dette aktuelle emnet.

Pris kr. 30,00

Bestill fra:

LOGOS FORLAG

4480 Kvinesdal

ALDRI FOR GAM- MEL FOR GUD

Av Margaret Rice Cole

Margaret Cole ville ikke høre. Selv når de sa at hun var for gammel, enke med voksne, gifte barn, var hun klar til å fullføre et livslangt ønske om å bli misjonær. «Aldri for gammel for Gud», gjenforteller de fantastiske opplevelser Margaret Cole hadde mens hun tjente Herren i fjerne land.

Pris kr. 25,00

ER DU FORTSATT GLAD I MEG?

Av dr. Ross Campbell
En bok om barns behov og foreldres ansvar. Forfatteren er en kjent amerikansk barnepsykiater og firebarns far.

Pris kr. 35,00

DE ÅNDELIGE GAVER — EN NØKSEL TIL KIRKEVEKST

Av Leif Jacobsen

I forbindelse med den verdensomspennende kirkevekstbevegelse, skjer det i dag en fornyelse av Biblens sannhet om de åndelige gaver. Denne boken setter derfor nådegavene i sammenheng med vekst og utvikling i menighetene. De åndelige gaver er en nøkkel til kirkevekst.

Pris kr. 30,00